

Viața noastră

Revistă cu apariție variabilă de cultură și viață aparținând
Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Nr. 30 • Septembrie • 2016

30

Revista „Viața noastră”

Revistă de cultură și viață aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Așteptăm de la membrii noștri, și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre la datele de contact de mai jos:

Adresa: Str. Nicolae Iorga Nr. 7a, loc. Bârlad, județul Vaslui, CP 731182

Colectivul de redacție

Telefon: 0235-421.340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933. Email: revista@carpbirlad.ro

Din cuprins

Livia ANDREI De la Bârlad la Reghin, noi, românii, venim ca pe o punte de lumină	3	Maria MARIN Femei celebre: Luiza Zavloschi, Ana de Bourbon Parma	34	Ioan Șt. POCOVNICU Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț	54	RĂMĂȘIȚE dintr-o revistă care-ar fi putut să fie (sugrumată, azi) !	
Maria PRECUP, Ioan CONȚIU Impresii în urma lansării nr. 29 al revistei „Viața noastră”	9	Teodora Elena ZALDEA Un gând ingenuu despre Nunta de Aur 2016	36	† CORNELIU, Episcopul Hușilor Adormirea Maicii Domnului, mângâiere și bucurie în lumea plină de tristețe și singurătate	56	» Gruia NOVAC Îndreptățirea acestei rubrici	77
Lucian GOGA, Vasile GLIGA, Alexandru FRĂTEAN Impresii adunate după spectacolul „Icoana țării noi o purtăm în suflet!”	10	Constantina IORDACHE O zi de neuitat. Nunta de aur. În tradiția Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad. Astăzi la Ivești	37	Alexandra Teodora CONCITĂ Tinerii, perspectivă a Bisericii și a neamului	57	» Vasile GHICA Cugetări	78
Leon STOICA Gânduri despre un eveniment reușit	11	Iftene CIORICIU Nunta de Aur	40	Mihai LUCA Antim Ivireanu. Comemorare 300 ani	58	» REDACTOR ȘEF Anecdotică seculară într-un ocean cu „proști, da’ mulți!”	79
Jorj DULGHERU Impresii dintr-o minunată excursie în Ardeal	15	Livia ANDREI „Grai tămâiat, cățuie de petale”	41	Ghiță CRISTIAN Valentin Roșca – la 70 de ani	60	» Vasile FILIP Jaloba mea	80
Petruș ANDREI Ardealul – Inima Țării Reghin – orașul din inima noastră	17	Livia ANDREI Sărbătoare de suflet, căci din suflet vine și-n suflet dăinuiește	43	Daniela TEODORU Când singurătatea devine o povară și de ce ?	61	» Gruia NOVAC In memoriam: Ion Murgeanu	81
Maria BUDESCU În amintirea...	19	Mesajul Instituției Prefectului județului Vaslui cu prilejul Zilei Naționale a Limbii Române	44	Marina PRUNEA Canicula – dușmanul hipertensivilor	62	» Gruia NOVAC Cronici literare despre: Mihai Luca, George Iraiva, Paul Zahariuc, D.V. Apostolache	82
Dumitru V. APOSTOLACHE Teodor Pracsiu la împlinirea a 70 de ani	22	Teodora Elena ZALDEA Aflăm de la Federația Națională a Persoanelor Vârstnice din România	45	Emanoil STERESCU Contrabasul invizibil	63	» Teodor PRACSIU Eminescu - incorect politic	89
Constantin Chiper 100 de ani de la intrarea României în Primul Război Mondial (2)	23	Gheorghe VLAD Familia Cuza în luptă pentru înfăptuirea Unirii (3)	46	Mircea COLOȘENCO Scrisori de mulțumire Promoția 1956	64	» Gruia NOVAC Reflecțiile unui ciob din oglinda vremurilor (XXIV)	91
Aniversare Gellu Naum	26	Oana ROTARU Aproape trăim	49	Marian ROTARU Dioxidul de carbon și civilizația (4)	65	» Brândușa DOBRIȚA Educații (poezie)	92
Florentina Loredana DALIAN Fericirea din căruță	26	Marinel GÎLCĂ Cristale de gânduri poetei Gabriela Ana Balan	50	Pagina de Poezie Marian Pavel, Toni Hulubei Macovei, Teodora Alexandra Concită, Ștefan Epure, Mihai Nemeș, George Ceaușu, Ștefan Durlai, Teodora Costea Cazacu, Liza Acsinte Iacob	67	» Daniela OATU „Pe propriile picioare...” (poezii)	93
Teodora Costea CAZACU Petruleana (II)	28	Carmen FRĂȚIMAN Mai bine o împăcare strâmbă decât o judecată dreaptă	51	Ion N. OPREA Destinații de vacanță: Balcic (1)	70	» Sonia ELVIREANU „...durerea unei topiri tăcute...” (poezii)	94
Lucia MUNTEANU Din nou împreună ...	30	Petruș ANDREI Poetul Vasile Larco. Un romantic ironic, hătru și... sentimental	52	Nelu Vasile - NEVA Aspecte bahice din „Viața noastră”	71	» Gruia NOVAC Pe Cezar Ivănescu	97
Viorel GĂZDAC Test de cultură generală	31	Gruia NOVAC Jr. Maria	53	Florian PRICOP 60 de ani de rugby la Bârlad (2)	75	» Alexandru JURCAN Soluție de argint (proză scurtă)	98
Laurențiu CHIRIAC Nicolae Milescu Spătarul - Marele cărturar umanist și „Marco Polo de România”	32			Ștefan-Cornel RODEAN Iarba verde de acasă... din Ardeal	76	» Sonia ELVIREANU Erosul ca inițiere: Lucian Dragoș Bogdan, „Uneori când visezi”	99
						» REDACȚIA Aniversare cu sfârșit continuu	101
						» Dionisie GRADU Vernisaj	102
						» Vasile DUMITRU Calendar selectiv	104

DE LA BÂRLAD LA REGHIN, NOI, ROMÂNII, VENIM CA PE O PUNTE DE LUMINĂ

prof. Livia ANDREI

Aflând despre proiectul președintelui Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, magistrat Nicolae Mihai, de a organiza un spectacol la Reghin de ziua Imnului Național (29 iulie), am crezut inițial că va rămâne la stadiul de proiect, căci mi se părea aproape imposibil de realizat. Iată, însă, că m-am înșelat.

28 iulie 2016. La primele ore ale dimineții 114 oameni, copii, tineri și mai puțin tineri s-au „îmbarcat” în două autocare și în mai multe autoturisme și au plecat din inima Moldovei spre inima Ardealului. Era o zi de vară cu un soare generos, poate chiar prea generos, după părerea mea. Toată lumea era veselă și nerăbdătoare să treacă peste Carpați și primul popas a fost în locul unde se află „Pădurea spânzuraților” a lui Rebreanu. La Palanca. Un popas scurt, pentru că peste doar câțiva kilometri trebuia să ne oprim să ne potolim foamea și setea, iar de acolo la Sovata. Surprinzător, această stațiune era supraaglomerată, iar vilele, restaurantele, buticurile și strandurile erau neîncăpătoare, ceea ce m-a dus cu gândul la o altă stațiune, pe vremuri la fel de animată – Soveja. Acum un an am poposit pe acele meleaguri vrâncene și-mi venea să plâng. Totul era o ruină. Nu numai vilele și hotelurile erau la pământ, dar și brazii falnici au devenit niște butuci demni de milă. Cum oare este posibil ca două stațiuni renumite să aibă o soartă atât de diferită? Dar lăsăm în urmă acest loc minunat, animat și plin de prosperitate pentru a ne îndrepta spre Reghin. Nu am pomenit nimic de frumusețea peisajelor care se derulau în fața ochilor. Este inutil, atâtă vreme cât știm că avem una din cele mai frumoase țări din lume, un adevărat rai cu munți, cu râuri, cu păduri, deși mai rare, cu lacuri și cu bogății pe care nu știm să le prețuim.

Ne-am documentat și am aflat că prima atestare datează din 1228, sub numele de REGUN, iar localitatea este ridicată la rang de municipiu în 1994. Situată în zona de intersecție a paralelei 46° 46' 33" latitudine nordică cu meridianul 24° 42' 30" longitudine estică se află la confluența râurilor Mureș și Gurghiu. Altitudinea medie este de 395 m cu relieful specific depresiunii Reghinului. Localitatea este străbătută de drumurile naționale DN15 (Târgu Mureș – Reghin – Toplița), DN16 (Reghin-Cluj) și DN16A (Reghin-Bistrița), circulația feroviară este asigurată de calea ferată RĂZBOIENI-DEDA. Iar populația numără 36.173 locuitori.

Ne-au impresionat elementele arhitectonice unice în Transilvania cu detalii stilistice și cu balcoane din fier forjat.

În anul 2000 a fost dezvelit bustul poetului Mihai Eminescu, bust ce aparține sculptorului Ion Vlasiu. Nu putem enumera toate edificiile vechi ale Reghinului. Sunt multe și uluitoare de frumoase.

Reghinul ne-a întâmpinat cu un apus superb de soare, cu o lumină neobișnuită dată de curățenia străzilor și zidurile

medievale ce parcă abia atunci au fost construite. Este un oraș cu multă personalitate, pe care edilii lui (și bravo lor) l-au păstrat de secole, fără să-i știrbească patina vremii, deși peste el au trecut armate și cotropitori. Străzile înguste sunt străjuite de clădiri pline de farmec. Puține sunt locurile în care modernitatea strică peisajul medieval care încântă orice trecător care poposește la Reghin. Cazarea era asigurată la două hoteluri și o cabană, totul organizat cu o exactitate de ceasornic.

Deși mersesem sute de kilometri, nimeni nu era obosit. Unii vedeau pentru prima oară Reghinul și, cu atât mai mult, erau curioși să-i descopere toate fațetele, dar ne aștepta o zi foarte bogată în evenimente, așa că... la culcare!

29 iulie 2016. După micul dejun am poposit cu toții în parcul din fața Primăriei. Impresionante statuile românilor și steagurile tricolore prezente la orice pas. Și eram totuși în inima Ardealului. Am fost întâmpinați de domnul Stoica Leon, președintele C.A.R.P. Reghin, însoțit de câțiva consilieri, care ne-a transmis sentimentul că suntem prieteni de-o viață. Împreună cu o delegație a C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, Nicolae Mihai, împreună cu primarul municipiului Reghin, Maria Precup, depunând coroane la statuia lui Petru Maior

În schimb de experiență la Reghin

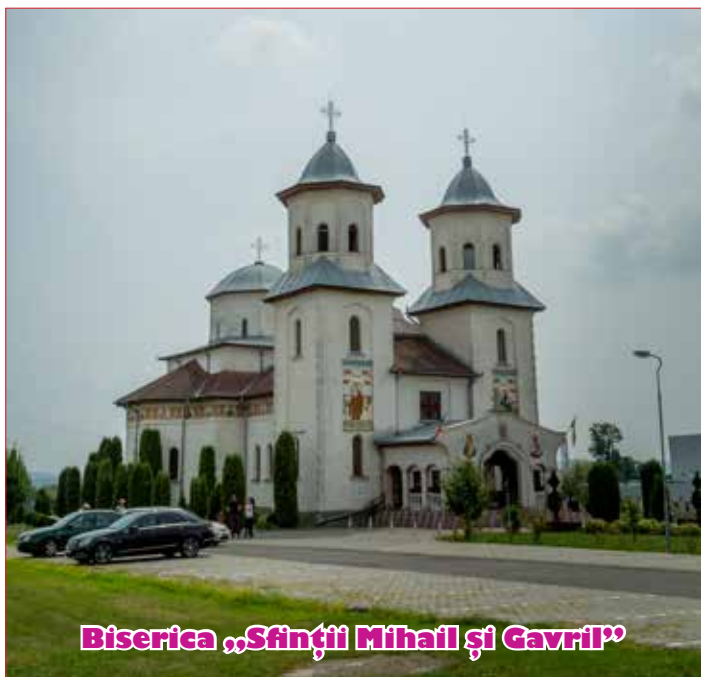
(formată din: președintele Nicolaie Mihai, protopop Vasile Lăiu, directorul Cancelariei Prefecturii Vaslui Nelu Niță, membru al Consiliului Local Bârlad Iulian Bica, comisar șef al Poliției municipiului Bârlad Vasile Chelaru, avocat

În vizită la Fabrica de instrumente muzicale S.C. Hora S.A. (director Nicolae Bâzgan)

Carmen Frățiman, contabil Dumitru Dima, consilier Mircea Fitcal și profesorii Gruia Novac, Petruș Andrei, Livia Andrei și învățător Dumitru Andrei) am mers la Primăria Reghin, unde eram așteptați de doamna primar Maria Precup și de domnul viceprimar Mark Endre.

Ospitalitatea ardelenescă nu s-a dezmințit nici de această dată. Oamenii ne-au primit cu inimile deschise, impresionați de intenția bârlădenilor de a sărbători Ziua Imnului Național, printr-un spectacol, la Reghin, acest oraș din inima Ardealului. S-au împărtășit impresii și s-au oferit daruri de o parte și de alta. Reghinienii au fost receptivi și s-au mirat de realizările C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, prezentate cu atâta dezinvoltură de președintele ei, ca și cum sunt lucruri firești, pe care le poți face cu multă muncă, dar și cu sufletul deschis și cu o inimă largă. Văzând că cele două CASE s-au înfrățit, reprezentantul Primăriei Bârlad a propus chiar o înfrățire a celor două localități. Întâlnirea a fost impresionantă, iar doamna primar a cucerit pe toți prin inima deschisă, prin bucuria nedisimulată și, mai ales prin sufletul ei de româncă ce trăiește în Ardealul nostru strămoșesc.

Biserica „Sfinții Mihail și Gavril”

Biserica Evanghelică

După acest moment deosebit, în Parcul din fața Primăriei s-au depus coroane de flori cu tricolor la statuia lui Petru Maior, unul din cărturarii Școlii Ardelene. Au urmat vizita la Fabrica de instrumente muzicale, unul dintre puținele obiective economice păstrate prin privatizarea muncitorilor în România. Apoi am fost la Biserica Evanghelică, considerată cea mai veche clădire din Reghin și atestată documentar de la 1330. Explicațiile ghizilor, de fapt erau trei domnișoare fermecătoare și bine instruite, ne-au fost de un real folos. A urmat și vizitarea Bisericii ortodoxe cu hramul Sfinților Mihail și Gavril, bisericuță din lemn, construită în 1744, declarată

Bisericuța din lemn

În schimb de experiență la Reghin

La Biserica din lemn

La Biserica Evanghelică

**Prof. Gruia Novac
prezentând plachetele
de rebus**

monument istoric și pe care o datorăm lui Petru Maior, care a oficiat aici.

După masa de prânz a urmat un program cu o încărcătură emoțională cu totul deosebită. Am poposit cu toții la Casa de Cultură „Dr. Eugen Nicoară”. Clădirea, ridicată în anii 1938-1939 are o arhitectură ce împletește vechiul cu modernul. Aici au avut loc două momente: lansarea nr.29 al revistei „Viața noastră”, revistă scoasă sub auspiciile C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad și spectacolul realizat de ziua Imnului Național intitulat „Icoana Țării noi o purtăm în suflet!”

În sala mică a Casei de Cultură ne-a întâmpinat directorul instituției, profesorul Ioan Conțiu. Mulți au vrut să fie prezenți la acest moment al prezentării revistei „Viața noastră”, nr.29, astfel că sala mică a fost chiar mică. La eveniment au luat parte și notabilitățile orașului în frunte cu energica și mult admirată (nu cred că numai de noi) doamnă primar Maria Precup. După prezentările făcute de cei doi președinți ai Caselor de Ajutor Reciproc, domnii Leon Stoica și Nicolaie Mihai, domnul profesor Gruia Novac a făcut un scurt istoric al acestei reviste ce se bucură de o apreciere deosebită în toată țara, adică acolo unde ajunge, și să știți că ajunge în multe locuri, chiar și peste Prut. Domnul profesor Petruș Andrei a prezentat nr.29 al revistei, didactic și în încheiere a recitat poezia „Despărțire” apreciată cu aplauze. Nu au lipsit aprecierile doamnei primar Maria Precup, ale domnului director Ioan Conțiu, dar și ale participanților din Reghin și Bârlad.

În acest timp, în holul Casei de Cultură se primeau spectatorii. Membrii

**Magistrat pensionar Nicolaie Mihai,
ec. Maria Precup, poetul Petruș Andrei**

Consiliului Director și salariați ai C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad i-au întâmpinat pe reghineni cu daruri: un steguleț tricolor, o icoană din partea Protopopiatului Bârlad, reprezentată prin preot protopop Vasile Lăiu, nr.29 al revistei „Viața noastră” și două plachete rebusistice datorate profesorului, Serghei Coloșenco: „Bârladul - istorie și cultură” și „Reghin - oraș regesc”, amândouă apărute la Editura „Sfera” din Bârlad.

**Leon Stoica, președintele C.A.R.P.
Reghin, împreună cu omologul său
bârlădean**

În schimb de experiență la Reghin

Evident că ardelenii au fost surprinși plăcut de aceste daruri, bucurându-se că au ales să-și petreacă două ore în compania unor moldoveni deosebiți, căci, într-adevăr, spectacolul prezentat a fost unul cu totul și cu totul special.

Corul „Crizantema” al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad

Pe fundalul scenei trona harta României cu titlul spectacolului **ICOANA ȚĂRII NOI O PURTĂM ÎN SUFLET! (Milenii românești între Bârlad și Reghin)**, spectacol închinat sărbătoririi Imnului Național.

Deșteaptă-te române a deschis drumul unui periplu artistic cu mari conotații și vibrații patriotice (da, patriotice, că nu trebuie să ne ferim de astfel de cuvinte). Corul „Crizantema” al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad a ridicat sala în picioare, ca omagiu adus acestei zile de 29 iulie.

Spectacolul a fost prezentat, ca de obicei, cu farmec și aplomb de profesorul Gruia Novac. De-a lungul prezentării nu au lipsit versurile sugestive ale lui Ion Brad. Firul spectacolului a fost patriotismul, naționalismul și lirismul. Toate momentele, prezentate cu talent și dăruire artistică, au făcut ca sala să vibreze emoțional și să se aplaude cu multă generozitate.

După ce corul „Crizantema”, dirijat de doamna profesoară Mihaela Oprea, și-a încheiat cele cinci piese corale cu foarte cunoscuta „Ana Lugojana”, cele două talentate pianiste, deținătoare a multor premii, Denisa Maria Toma și Raluca Ioana Toma, îndrumate de domnul profesor Mihail Manciuc, au încântat auditoriul cu melodii clasice de Frederic Chopin. Creația proprie

Surorile Toma și prof. Mihail Manciuc

Magda Siriac

Bianca Micu

„Imnul țării” a fost recitată de poetul Petruș Andrei, care a revenit apoi cu o altă producție proprie, „Icoana Țării”. A fost întrerupt de aplauze, spectatorii rezonând la sentimentele românești ale poetului.

O încântare a constituit-o și formația vocal-instrumentală „Doina Similei” din comuna Alexandru Vlahuță, județul Vaslui, formație ai cărei instructori sunt profesorii Dulgheru Jorj și Bejenaru Vrabie Sandu. Interpretând piese la mandolină și vocale acești copii minunați au reușit să smulgă ropote îndelungate de aplauze. Nici solista Magda Siriac, elevă a Școlii Gimnaziale „Episcop Iacov Antonovici” Bârlad, nu s-a lăsat mai prejos cu „De-aia lume am să cânt”.

Ansamblul folcloric „Răzeșii” din Pogonești, coordonat de învățătorul Andrei Dumitru, a interpretat inconfundabil piese din repertoriul lui Nicolae Furdui Iancu (*Verde-i bradul și stejarul*), Grigore Leșe (*Cântă cucul bată-l vina*), de la Veta Biriș au învățat că *Dac-am pleca, Ardealule, din tine, nu ar fi deloc bine*, iar Mariana Deac i-a îndemnat să se adreseze cu *Frați români din lumea întreagă*.

În schimb de experiență la Reghin

O altă apariție încântătoare a avut-o eleva Bianca Micu cu melodia „Ista-i moldoveanul”, îndrumător Mihaela Oprea.

Profesoara Mihaela Oprea și-a dovedit talentul nu numai ca dirijor și instructor muzical, ci și ca solist vocal. Piesa muzicală „Sub crucea lui Iisus” a răscolit inimile spectatorilor, dar ne-a mai înveselit cu un „Busuioc moldovenesc”, o piesă dragă nu numai moldovenilor, cum am putut observa.

Nici cei din Reghin nu au vrut să fie mai prejos, motiv pentru care preț de câteva minute frumoasa și talentata interprete de muzică populară (și nu numai) Anca Branea ne-a încântat cu melodii specifice zonei. O apariție încântătoare, cu o voce deosebită și cu un repertoriu de invidiat. Cuprinsă de emoția momentului și foarte surprinsă de ceea ce se întâmpla pe scenă nu am notat nici măcar o melodie a acestei fermecătoare cântărețe, dar cred că mă voi ierta pentru asta și interpreta și cititorii acestor rânduri.

Finalul cu corurile și formațiile reunite interpretând „Suntem români mereu” (din repertoriul lui Nelu Vlad) a încheiat, pot spune fără să exagerez, apoteotic acest spectacol ce s-a desfășurat timp de două ore într-o atmosferă pentru care cuvintele sunt prea fide ca s-o poată descrie.

Spectacolul a fost onorat și și-au exprimat în final impresiile domnul prefect de Mureș, Lucian Goga, senatorul Petru Alexandru Frătean, deputatul Vasile Gliga și doamna primar Maria Precup. Au răspuns cu amabilitate domnul președinte Nicolaie Mihai, directorul cancelariei prefectului de Vaslui, domnul Nelu Niță, reprezentantul Consiliului Local Bârlad, domnul consilier Iulian Bîca. Dacă au fost și alții pe care i-am omis, îi rog să mă ierte cu asigurarea că în numărul următor voi scrie o erată.

Seara s-a încheiat cu o masă festivă ce a avut loc la restaurantul hotelului Marion, situat la Pădurea Rotundă. De data aceasta toți bărlădenii și o parte din reghineni au fost întâmpinați de o muzică incitantă, iar domnul profesor Ioan Conțiu a dat dovada virtuozității sale în mînuirea viorii. De asemenea ne-a surprins, încă o dată, participarea activă prin cântec și dans a fermecătoarei Anca Branea, alături de care s-au aflat părinții ei, membri ai C.A.R.P. Reghin. Atmosfera

de voie bună a demonstrat că deplasarea noastră la Reghin a fost un adevărat regal în acest oraș regesc. S-a cântat, s-a

dansat, s-au legat prietenii și asta pentru că am îndrăznit să „trecem Carpații” în inima Ardealului.

30 iulie 2016. Același soare generos, care ne-a însoțit timp de trei zile, ne-a înbiat la drum. Chiar dacă ne-a părut că timpul a trecut prea repede și toți ar fi vrut să mai stea, a trebuit să ne despărțim de Ardealul nostru drag și iată-ne trecând Cheile Bicazului. Un popas mai lung a avut loc la Lacul Roșu. Peisaje mirifice se desfășurau în fața ochilor și iată că am ajuns la Piatra Neamț și de acolo, mai departe la Târgu Neamț.

Trecem „Ozana cea frumos curgătoare și limpede ca cristalul, în care se oglindește cu măhnire Cetatea Neamțului de atâtea veacuri!” (Ion Creangă) și ajungem și noi la poalele aceluși munte ce adăpostește acest edificiu încărcat de istorie. Aici are loc „un moment surpriză” sau poate, mai bine zis, „surpriza momentului”. La un moment dat apare Ștefan cel Mare în hainele sale străvechi și ține acea lecție de istorie pe care a immortalizat-o Barbu Ștefănescu Delavrancea în „Apus de soare”. Nu numai noi am fost surprinși, dar și ceilalți vizitatori aflați în acel moment acolo. Ștefan cel Mare nu era altul decât profesorul Gruia Novac ce se pregătise demult pentru această scenă memorabilă. Felicitări, domnule profesor, ați reușit să ne uimiți și de această dată.

Poposim apoi la Seminarul de la Mănăstirea Neamț, unde am luat masa, în timp ce afară ploua cu găleata și toți se gândeau la seceta din zona noastră. Am mers apoi la Mănăstire și la Casa memorială „Mihail Sadoveanu”.

Era seară. Oboseala a început să-i cuprindă pe cei mici, dar, parcă, nici ceilalți nu păreau mai relaxați. Cu toate acestea toți erau fericiți că au mers „De la Bârlad la Reghin și-napoi, ca pe o punte de lumină”.

Mulțumiri celor care au făcut posibil acest lucru, Consiliului Director al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad format din: Mihai Nicolaie - președinte, Tănase Veruța, Filip Stelian, Fitcal Mircea și Râncu Liviu - consilieri, precum și celorlalți salariați ai Casei ce au făcut eforturi inimaginabile pentru ca noi, o parte din membrii acestei Case să ne bucurăm de o excursie atât de frumoasă. Nu este prima și nici ultima activitate de care ne bucurăm și nu avem decât să spunem un MULȚUMESC acestei instituții ce a devenit emblematică pentru municipiul Bârlad!

În schimb de experiență la Reghin

Maria Precup și familia Mihai

Gruia Novac și Vasile Gliga

**Protopop Vasile Lăiu și
comisarșef Vasile Chelăru**

Membre ale Corului „Crizantema”

Impresii în urma lansării nr.29 al revistei „Viața noastră”

„Reghinul este în sărbătoare datorită dumneavoastră și astăzi fiind și Ziua Imnului Național e și solemnă nu e doar sărbătoare. Noi, ardelenii, suntem foarte mândri și orgolioși și acumă îmi permit să fiu sinceră pentru că sunt foarte puțini reghineni și mai mulți oaspeți veniți de la Bârlad, și eu am fost foarte mândră și orgolioasă pentru că am știut că adevărații patrioți provin din Ardeal. Am greșit și îmi cer scuze.

Dragii mei, ne-ați dat lecții: din fiecare discurs, din fiecare gest pe care l-ați făcut, din fiecare cocardă, din fiecare revistă, din fiecare vorbă, ne-ați dat lecții și îmi pare rău că nu este astăzi aici tot Reghinul să vă audă. Faptul că simțiți că și noi, că ne înțelegeți, faptul că a venit în Reghin toată „spuma” Bârladului să fiți alături de noi de Ziua Imnului Național ne provoacă și ne responsabilizează.

Astăzi, ne-ați dat lecții și vă mulțumim, toți, reprezentanții instituțiilor care suntem aici, că ați confirmat că se pot face lucruri minunate împreună. Eu vă mulțumesc pentru că ne-ați creat un eveniment de suflet. Vă mulțumesc pentru ziua minunată de astăzi!”

(ec. Maria Precup, primarul municipiului Reghin)

„Suntem deosebit de onorați de prezența dvs., astăzi aici, pentru a fi părtași la un eveniment deosebit în viața culturală a municipiului nostru. Este vorba despre lansarea nr.29 a revistei „Viața noastră”, este vorba despre spectacolul care va avea loc în sala de spectacole cu începere de la orele 18:00. Deci, astăzi când sărbătorim Ziua Imnului Național, suntem deosebit de onorați să vă avem drept musafiri, atât personalități distinse, cât și artiști deosebiți din Bârlad.

Vă mulțumim că sunteți astăzi alături de noi în aceste clipe de înaltă sfințenie!”

(prof. Ioan Conțiu, directorul Casei de Cultură
„Dr. Eugen Nicoară” Reghin)

**Leon Stoica, președinte C.A.R.P. Reghin,
răsfoind numărul 29 al revistei**

**Prof. Petruș Andrei prezentând
cuprinsul numărului 29**

Impresii adunate după spectacolul „Icoana țării noi o purtăm în suflet!”

Sunt deosebit de încântat să fiu prezent la un astfel de eveniment. Mulțumesc organizatorilor că ne-au invitat și am avut prilejul să văd un spectacol impresionant în această sală a Casei de cultură „Dr. Eugen Nicoară” din Reghin. Am avut pe parcursul spectacolului sau la începutul său mai multe idei cu care să-mi conturez discursul, dar mărturisesc că mi-au dispărut după ce am văzut acest impresionant spectacol. Nu se putea ca Ziua Imnului Național (29 iulie) să fie sărbătorită mai frumos decât a fost sărbătorită în această seară. Este o dovadă a faptului că români sunt și cei din Moldova și cei din Țara Românească și cei din Ardeal, trăim într-o singură Românie, avem niște caracteristici comune, dragostea față de semenii, credința în Dumnezeu și iubirea pentru glia străbună. Dacă aceste sentimente vor merge mai departe și sunt convins că ele vor merge mai departe pentru că am văzut alături de persoane înțelepte că să nu spun vârstnice, copii, îngeri extraordinari de talentați așa că viitorul țării cu siguranță este pe mâini bune.

Pe de altă parte, mi se pare extrem de benefică această asociere, acest parteneriat între Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Bârlad și cea din Reghin. Deci, extraordinar de benefică această asociere și astfel reușim să ne cunoaștem mult mai bine, să ne dăm seama că nutrim aceleași sentimente românești și că atâta timp cât avem în mână stegulețe tricolore, în dreptul inimii cocarde tricolore niciodată neamul românesc nu va fi în pericol.

Vă mulțumesc din suflet! Mulțumesc oaspeților noștri că au făcut un gest extrem de nobil și s-au oboșit să vină de la dâșii până în județul Mureș, până în municipiul Reghin să ne arate extraordinarele porturi populare, oameni frumoși.

Să vă dea Dumnezeu la toți multă sănătate și să nu uităm niciodată că suntem români și să ne cinstim mereu cele 4 simboluri naționale: drapelul, imnul, stema și sigiliul, să purtăm în suflet dragostea de țară. Doamne ajută!

(Lucian Goga, prefectul județului Mureș)

*

Mulțumesc organizatorilor, președinților celor două Case de Ajutor Reciproc a Pensionarilor care au un motto pe care trebuie să-l învățăm astăzi că „Împreună suntem mai puternici”. Vreau să vă spun că ceea ce ne-au transmis oaspeții noștri astăzi prin cântec niciodată un om politic nu va putea transmite și să purtăm mereu ICOANA ȚĂRII ÎN SUFLET!

(Vasile Gliga, deputat de Reghin)

*

Dragi prieteni,

Nu sunt foarte multe cuvinte de spus, dar trebuie spuse cu greutate și apăsare. Astăzi, de Ziua Imnului Național, o zi dragă și sfântă pentru români, pentru România, de la prietenii și frații noștri din Bârlad am primit o lecție de patriotism.

Am primit cu toții această lecție dintr-un județ din cele 41, dintr-un oraș din cele câteva sute ale acestei țări pe care o iubim cu toții. Talente, valori toate subsumate artistic și prin simțăminte puternice a ceea ce înseamnă că suntem români patrioți și că ne putem da viața oricând pentru țară.

Vă mulțumesc încă o dată în numele tuturor ardelenilor!

(Alexandru Frățean, senator de Mureș)

Gânduri despre un eveniment reușit

Leon STOICA

președinte al C.A.R.P. Reghin

Anul 2012 ne-a oferit prilejul primelor contacte cu conducerea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad. Prima întâlnire, cu ocazia Consiliului Național al Federației C.A.R.P.-urilor din România care a avut loc la Bârlad și apoi la Reghin cu ocazia aniversării a 60 de ani de la înființarea asociației noastre.

Aceste întâlniri au constituit începutul unei colaborări fructuoase vizând în primul rând schimbul de experiență, de idei, de proiecte, toate în folosul membrilor C.A.R.P. Reghin. În mod deosebit apreciem rezultatele obținute de-a lungul anilor de către Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad ce au constituit o sursă de inspirație pentru a întreprinde și noi astfel de acțiuni.

Colaborarea dintre cele două asociații i-a avut ca promotori pe domnii Nicolaie Mihai, președinte și Mircea Fitcal, consilier al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, acesta din urmă fiind concitadinul nostru o perioadă mai mare de timp când a lucrat ca ofițer activ la o unitate militară din orașul nostru.

În anul 2014 Consiliul Director al C.A.R.P. Reghin a fost invitat la Bârlad cu ocazia aniversării a 116 ani de la înființare și a 60 de ani de la reorganizarea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad. Delegația din Reghin a participat atunci la sfințirea Troitei din curtea sediului central al asociației, precum și la toate activitățile prilejuite de acest eveniment, inclusiv la spectacolul „Simfonia Toamnei” ce a avut loc la Casa de Cultură „George Tutoveanu” din Bârlad. Am fost deosebit de impresionați de valoarea artistică a spectacolului și de originalitatea lui.

Conducerile celor două asociații au găsit atunci de cuviință „să pună bazele” și unui schimb de activități culturale pentru a arăta și cetățenilor din Reghin că pensionarii sunt un segment de populație în stare să

realizeze încă multe lucruri frumoase. Primul pas a fost făcut de cei din Bârlad care au propus să celebrăm împreună, la Reghin, Ziua Imnului de stat al României (29 iulie), simbol național prevăzut și în Constituție. Am acceptat cu bucurie această propunere, cu ea fiind de acord și Primăria Municipiului nostru în frunte cu doamna primar ec. Maria Precup.

Programul acestei zile deosebite a debutat cu primirea numeroasei

Nicolaie Mihai a prezentat cu această ocazie o informare privind activitatea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, vorbindu-ne totodată și despre proiectele viitoare. Doamna primar a apreciat inițiativa celor două asociații și și-a manifestat disponibilitatea în a sprijini cele două asociații. Au mai luat cuvântul reprezentantul prefectului județului Vaslui, domnul Nelu Niță, director de cabinet, precum și domnul consilier

delegații venită din Bârlad (119 participanți) în parcul din fața Primăriei mun. Reghin la orele 9:30. Funcționare cu pregătire de specialitate au prezentat oaspeților noștri date privind istoria orașului, starea economico-socială a municipiului, precum și o prezentare a vieții și activității ilustrului cărturar Petru Maior, reprezentant de frunte al Școlii Ardelene, luptător înverșunat pentru cauza românilor ardeleni.

Apoi, o delegație formată din reprezentanți ai Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, ai C.A.R.P. Reghin au fost primiți cu mare drag de doamna primar Maria Precup și de domnul viceprimar Mark Endre. Domnul președinte

Iulian Bîca din partea Primăriei și Consiliului Local al municipiului Bârlad. Mesajele conțineau printre altele și propunerea de înfrățire a celor două municipii având în vedere că primul pas a fost deja realizat de cele două asociații de pensionari. La ieșirea din Primăria Reghin, delegația din Bârlad a depus coroane de flori la bustul lui Petru Maior din parcul central, precum și la busturile lui Constantin Roman – Vivu și Patriciu Barbu. Oaspeții noștri au vizitat apoi câteva obiective turistice din municipiul nostru precum: Societatea „Hora” S.A. – casa viorilor, Biserica Evanghelică din centrul orașului care are o inscripție sculptată în piatră de la 1330 socotită drept cea mai veche

În schimb de experiență la Reghin

inscripție în limba latină dintr-o biserică transilvăneană și Biserica din lemn – monument istoric, construită la 1744 în care a oficiat slujbe între anii 1785-1808 cărturarul Petru Maior.

De la orele 16:00 în sala mică a Casei de Cultură „Dr. Eugen Nicoară” a avut loc lansarea ultimului număr al revistei „Viața noastră” editată de către Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad. Putem spune că evenimentul a fost o reușită, reghinienii având prilejul să cunoască o serie de personalități de înaltă ținută dintre care îi amintesc pe domnul profesor, critic literar Gruia Novac, domnul profesor, poet Petruș Andrei, părintele protopop Vasile Lăiu, Teodora Elena Zaldea, învățător Dumitru Andrei, profesor Lucia Munteanu, Vasile Chelaru, comisar șef al Poliției municipiului Bârlad și alții care ne-au încântat cu cuvântările și creațiile lor.

A urmat apoi, de la ora 18:00, în sala mare, spectacolul intitulat „Icoana țării noi o purtăm în suflet! (Milenii românești între Bârlad și Reghin)” oferit de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad la care și-au adus aportul artiști amatori de toate vârstele. La spectacol au participat pe lângă personalitățile ce au însoțit delegația din Bârlad și domnul prefect al județului Mureș Lucian Goga, domnul senator Petru Frătean, domnul deputat Vasile Gliga, doamna primar Maria Precup. Spectacolul a fost de

o calitate deosebită. Întreaga asistență a fost impresionată de manifestarea de patriotism, de naționalism sănătos cât și de calitatea artistică a spectacolului. Pentru ai numi și evidenția pe toți artiștii ce ne-au încântat ar fi necesare câteva pagini...

Reacțiile spectatorilor din Reghin au fost pozitive, cele două posturi locale de televiziune transmițând integral atât spectacolul cât și celelalte manifestări. De asemenea, presa locală și județeană a publicat articole cu privire la acest eveniment.

În numele membrilor și al Consiliului Director al C.A.R.P. Reghin, al meu personal mulțumesc domnului președinte al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, Nicolaie Mihai, pentru zilele frumoase petrecute la Reghin. Vă asigurăm de toată considerația noastră și de faptul că vom fi în continuare parteneri de colaborare spre binele comun al membrilor asociațiilor noastre.

Promitem că anul viitor, dacă vom fi invitați, vom oferi pensionarilor din Bârlad și nu numai, un spectacol tot atât de frumos pentru că și noi avem multe talente cu care ne mândrim.

Ansamblul Folcloric „Răzeși” Pogonești

Prof. Mihaela Oprea

Scrisori de... mulțumire

Domnule Președinte Leon STOICA,

Înainte de orice, vă îmbrățișez cu căldură, Domnule Președinte, și vă transmit din partea celor peste 33000 de membri ai C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad cele mai sincere urări de bine, frumos și adevăr, odată cu invitația de a fi oricând oaspetele nostru.

Vizita noastră la C.A.R.P. Reghin, din data de 29 iulie 2016, **Ziua Imnului Național**, a fost nu numai un prilej de a ne împărtăși din experiența noastră reciprocă, ci și o ocazie fastă de a consolida prietenia dintre două Case de Ajutor Reciproc aflate nu numai la o apreciabilă distanță geografică, dar situate și în ținuturi istorice cu caracteristici românești specifice conjuncturilor istorice.

Vă mulțumim, Domnule Președinte, atât dumneavoastră cât și Consiliului Director, pentru felul exemplar în care ne-ați primit, oferindu-ne toate condițiile pentru desfășurarea spectacolului artistic „Icoana Țării noi o purtăm în suflet!”. Am apreciat colaborarea Dumneavoastră cu Primăria și cu Casa de Cultură „Dr. Eugen Nicoară”, fără de care desfășurarea momentelor colaborării noastre reciproce ar fi fost mai dificilă.

Impresiile noastre, ale tuturor celor care s-au deplasat la Reghin, sunt maiestuoase, ceea ce ne obligă la păstrarea acestei colaborări și în viitor, în numele realizării pas cu pas a țelurilor naționale ale românilor de dincolo și de dincoace de Carpați.

Gândul meu generos se îndreaptă acum către Dumneavoastră și colaboratorii pe care-i aveți, dorindu-vă și împlinirea celor mai frumoase dorințe omenești.

Cu credință în *Prietenie și Colaborare*,
Magistr. (pens.) Nicolaie MIHAI
Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” - Bârlad

Doamnă Primar Maria PRECUP,

Îmi este tare plăcut să vă mulțumesc, în numele meu personal și al „delegaților” bârlădeni cu care v-ați întâlnit și care s-au întâlnit cu Dumneavoastră, dar totodată mi-e teamă că nu voi cuprinde toate sentimentele noastre de gratitudine, de respect, de considerație, față de modul exemplar de civilizație oferit nouă.

Stimată Doamnă Primar,

Schimbul de experiență profesională și cultural-spirituală dintre Casele noastre de Ajutor Reciproc, din 29 iulie 2016, reprezentând Bârladul și Reghinul, a fost și prilejul, așteptat de altfel, de a vă descoperi personalitatea, precum și directitatea categoric rațională în stabilirea măsurilor sintetice, dar complete, în raporturile cu colaboratorii permanenți și cu oaspeții vremelnici. Știți atât de bine să îmbinați comportamentul oficial cu cel lumesc, încât primejdia știrbirii imaginii personale este exclusă, iar impresia omului obișnuit despre liderul care sunteți devine cu adevărat măsura valorii pe care, siguramente, o aveți.

Iată de ce, Doamnă Primar, vă asigurăm de toată deferența noastră și a Mea personală, împreună cu urările cuvenite de sănătate, putere de muncă și clarviziune în frumoasa dar dificilă sarcină pe care o exercitați ca EDIL al frumosului și secularului oraș Reghin.

Omagiile tuturor!
Magistr. (pens.) Nicolaie MIHAI
Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” - Bârlad

Domnule Director Ioan CONȚIU,

29 Iulie, 2016, va rămâne pentru noi o dată memorabilă, nu numai pentru că e **Ziua Imnului Național**, dar și pentru că formațiile artistice ale C.A.R.P. „Elena Cuza” din Bârlad au prezentat pe scena Casei de Cultură „Dr. Eugen Nicoară” din Reghin spectacolul „Icoana Țării noi o purtăm în suflet!”, într-o frumoasă colaborare.

Pentru condițiile oferite de Dumneavoastră, pentru amabilitatea și prietenia pe care ni le-ați arătat, Domnule Profesor, în numele tuturor bârlădenilor, vă mulțumesc și vă asigurăm că, într-o perfectă reciprocitate, vom răspunde cu aceeași sollicitudine cerințelor dumneavoastră.

Vă rămânem profund îndatorați, rugându-vă să primiți cele mai bune urări.

Magistr. (pens.) Nicolaie MIHAI
Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” - Bârlad

Stimată Doamnă Profesoară Anca BARNEA,

Vă scriu în numele numerosului nostru grup artistic – eterogen ca vârstă și preocupări, dar animat de respect și de sentimente românești – pentru a vă transmite admirația bârlădenilor față de modul impecabil în care ați reprezentat, folcloric și măiestrit, pitoreasca zonă a Gurghiului reghinesc.

Spectacolul pe care l-am oferit celor prezenți în sala Casei de Cultură „Dr. Eugen Nicoară”, „Icoana Țării noi o purtăm în suflet», în 29 iulie, 2016, „**Ziua Imnului Național**”, a fost mai plin, mai complet, și prin prestarea Domniei Voastre de artistă desăvârșită, într-o simbioză ireproșabilă cu artiștii-oaspeți din Bârlad.

Vă mulțumesc și vă mulțumim pentru prietenia pe care ne-ați arătat-o, pentru amabilitatea pe care ne-ați oferit-o, pentru răbdarea cu care ne-ați acceptat. Toate au fost posibile, fiindcă prenumele și numele Dumneavoastră – Anca Barnea – vibrează îndelung prin rezonanța grupurilor de consoane, în timp ce vocalele, ca o îmbrățișare caldă, le aduc într-un viori **allegretto**, asemenea unei vechi și nemțești **allemande**, sonoritate care impresionează și o face neuitabilă.

Vă rămânem îndatorați, Doamnă **Anca BARNEA**. Dorindu-vă deplina sănătate trupească și sufletească, alături de băiețelul, fetița și părinții Dumneavoastră, vă așteptăm mereu la Bârlad, unde veți găsi inimi sincere și curate.

Vă îmbrățișează cu respect,
Magistr. (pens.) Nicolaie MIHAI
Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” - Bârlad

Impresii dintr-o minunată excursie în Ardeal

Jorj DULGHERU

prof. inv. primar

Ne-am întors de curând dintr-o foarte frumoasă deplasare în orașul Reghin, unde am participat la spectacolul „Icoana țării noi o purtăm în suflet!”, dedicat sărbătoririi Imnului și Drapelului Național.

Într-adevăr, o foarte frumoasă călătorie! Am avut un program dens, foarte bine conceput de către Casa de Ajutor a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, amfitrioana acestei prestigioase activități. N-a fost o surpriză pentru noi, membrii Ansamblului folcloric „Doina Similei” din comuna Alexandru Vlahuță, că vom avea o călătorie excepțională, date fiind colaborările întreprinse de-a lungul timpului cu Casa de Ajutor a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad.

Doresc să subliniez, în mod special, impresia deosebită ce ne-a făcut-o domnul președinte Mihai Nicolaie, o prezență deosebit de agreabilă, un profesionist la care experiența organizării activităților cultural-educativ-patriotice s-a acumulat, iar acum și-a spus cuvântul. Am sesizat, de asemenea, grija și relația foarte destinsă

față de membrii formației noastre, având în vedere că aceștia sunt copii cu vârsta între 8 și 17 ani.

De asemenea, aș vrea să evidențiez modul admirabil în care, domnul consilier Mircea Fitcal și doamna sa ne-au primit la cabanele din Bistra Mureșului. Totul a fost ireproșabil, inclusiv focul de tabără. Copiii noștri vor rămâne cu amintiri de neuitat.

Mulțumiri aducem și preotului Vasile Lăiu, protopop de Bârlad, pentru că a fost neobosit în a ne oferi informații despre obiectivele religioase și istorice pe care le-am vizitat, despre fiecare loc în care ajungeam, despre istoria lor, curiozități, informații de interes general.

**Ansamblul Folcloric „Doina Similei”,
com. Alexandru Vlahuță**

În schimb de experiență la Reghin

Iar acum voi da curs câtorva impresii ale membrilor Ansamblului nostru:

Buhuș Roxana: „În primul rând, vreau să-i mulțumesc domnului învățător că fac parte din această minunată formație de mandoline!

Deplasarea la Reghin mi s-a părut foarte frumoasă! Încă de când am plecat din Bârlad, domnul președinte Nicolaie Mihai a avut grijă de noi, cu tot ce ne trebuie, pentru a ne simți foarte bine! Am avut plăcerea să cunosc alți oameni frumoși, oameni care iubesc oamenii!

Am avut parte de ospitalitate din partea gazdei noastre, domnul Mircea Fitcal! Ne-a oferit atâta căldură, încât parcă ne cunoștea de o viață! În concluzie, le mulțumesc tuturor celor care au organizat această deplasare!”

Matei Diana: „Această excursie pentru mine a fost o experiență plăcută. Le mulțumim din suflet tuturor celor care ne-au oferit tot ce aveam nevoie.

Am cunoscut oameni cu suflete deosebite și fiecare din noi a învățat ceva de la ei, ne-au prezentat locuri istorice ale țării, unde nu toți am fi avut posibilitatea să ajungem. Noi suntem foarte bucuroși că am reușit să le prezentăm rezultatul muncii noastre în cadrul spectacolului. Le mulțumim tuturor pentru acest efort!”

Casa Memorială „Mihail Sadoveanu”

Cheșcu Mălina: „O surpriză plăcută pentru noi a fost vizita la Cetatea Neamțului și îndeosebi, „apariția” domnitorului Ștefan cel Mare (prof. Gruia Novac) în paraclisul cetății. Noi toți am știut că în spatele tuturor acestor surprize a stat calitatea

de bun organizator a domnului președinte care a avut totul sub control!”

La Cetatea Neamțului

Geles Ecaterina: „O extraordinară experiență! Chiar îmi doream de mult să ajung în această parte de țară, chiar dacă m-am documentat înainte de a pleca, totul a fost surprinzător pentru mine. O surpriză plăcută, atât de plăcută încât va rămâne vie în sufletul meu. Mulțumim organizatorilor!”

Cărăuși Anuța: „Din fericire, circuitul a fost o revelație din toate punctele de vedere: traseu, obiective deosebite, orașe fascinante. Vă felicit atât pe dumneavoastră, domnule învățător, cât și pe domnul Mihai Nicolaie, președintele C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, pentru această reușită!”

Ichim Andra: „Mi-a plăcut foarte mult excursia. A fost foarte frumos, am avut parte de experiențe uimitoare. Mi-au plăcut foarte mult peisajele din acea zonă. Totul era natural și plin de viață! Ospitalitatea gazdelor a fost de nedescris. S-au purtat foarte frumos cu noi și ne-au acordat atenție. Ne-am simțit „ca la mama acasă!”

Spectacolul a fost uimitor, datorită efortului depus de grup. Nici ceilalți participanți nu s-au lăsat mai prejos. Din ce am vizitat, cel mai mult mi-au plăcut Cheile Bicazului. Aveau o structură uimitoare...totul a fost fascinant... Vă mulțumim mult că ne-ați acordat șansa de a vizita și de a avea parte de aceste lucruri minunate.”

În numele membrilor Ansamblului folcloric „Doina Similei” mulțumim Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad pentru această minunată activitate.

Totul a fost frumos, relaxant și mai ales educativ. Ne-a făcut o deosebită plăcere acest circuit. Am venit mai bogați decât am plecat!

Încă o dată, mulțumim!

Foc de tabără la Bistra Mureșului

Ardealul – Inima Țării Reghin – orașul din inima noastră

prof. Petruș ANDREI

Venind spre Reghin, orașul regilor, mă gândeam la admirabila descriere a Ardealului pe care o întâlnim în capodopera „Românii supt Mihai - Voievod Viteazul” a istoricului revoluționar Nicolae Bălcescu, pe care Crăișorul munților l-a primit regește într-o colibă din pădure în 1848: „Pe culmea cea mai naltă a munților Carpați se întinde o țară mândră și binecuvântată între toate țările semănate de Domnul pre pământ. Ea seamănă a fi un măreț și întins palat, capodoperă de arhitectură, unde sunt adunate și așezate cu măiestrie toate frumusețile naturale ce împodobesc celelalte ținuturi ale Europei, pe care ea cu plăcere ni le aduce aminte. Un brâu de munți ocolesc, precum zidul o cetate, toată această țară, și dintr-însul, ici-colea, se disface, întinzându-se până în centrul ei, ca niște valuri propitoare, mai multe ziduri de dealuri nalte și frumoase, mărețe pedestaluri înverzite, care varsă urnele lor de zăpadă peste văi și peste lunci. Mai presus de acel brâu muntos, se înalță două piramide mari de munți, cu creștetele încununate de o vecinică diademă de ninsoare, care, ca doi uriași, stau la ambele capete ale țării, cântând unul în fața altuia. Păduri stufoase, în care ursul se plimbă în voie, ca un domn stăpânitor, umbresc culmea acelor munți. Și nu departe de aceste locuri, care îți aduc aminte natura țărilor de miazănoapte, dai, ca la porțile Romei, peste câmpii arse și văruite, unde bivolul dormitează alene. Astfel, miazănoapte și miazăzi trăiesc într-acest ținut alături una de alta și armonizând împreună. Aci stejarii, brazii și fagii trufași înalță capul lor spre cer; alături te afunzi într-o mare de grâu și porumb, din care nu se mai vede calul și călărețul. Ori încotro te-î uita, vezi colori felurite ca un întins curcubeu, și tabloul cel mai încântător farmecă vederea. Stânci prăpăstioase, munți uriași, a căror vârfuri mângâie norii, păduri întunecoase, lunci înverzite, livezi mirositoare, văi răcoroase, gârle a căror limpede apă lin curge printre câmpiile înflorite, pâraie repezi, care mugind groaznic se prăvălesc în cataracte printre acele amenințătoare stânci de piatră, care plac vederii și o spăimântează totdeodată. Apoi, în tot locul, dai de râuri mari, cu nume armonioase, a căror unde port aurul. În pânțelele acestor munți zac comorile

minerale cele mai bogate și mai felurite din Europa: sarea, fierul, argintul, arama, plumbul, mercurul, zincul, antimoniul, arsenicul, cobaltul, tuteaua, telurul și, în sfârșit, metalul cel mai îmbelșugat decât toate, aurul, pe care îl vezi strălucind până și prin noroiul drumurilor. Astfel este țara Ardealului.”

În zilele noastre, în Ardeal, la Reghin am aflat acest metal prețios în oameni cu inima de aur. Întâlnirea cu minunatele locuri și admirabilii locuitori a fost posibilă datorită domnului președinte – magistrat NICOLAIE MIHAI, a Consiliului Director al C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad și, în special a domnului consilier C.A.R.P. Mircea Fitcal. După efortul de a edita monumentala lucrare monografică „Omăgiu eroilor județului Vaslui”, alături de domnul președinte Nicolaie Mihai și de domnul colonel Constantin Chiper, domnul Mircea Fitcal mai face un efort demn de toată lauda, admirația și grațitudinea noastră.

Așa am putut cunoaște pe doamna primar MARIA PRECUP, care, cu siguranță, ne-o fi făcut farmece (ne-a fermecat), de vreme ce toți am îndrăgit-o din prima clipă de cum am văzut-o. Asemenea primari ar trebui aleși pe viață nu pentru o legislatură, două.

Domnul președinte al C.A.R.P. Reghin, Stoica Leon, domnii consilieri care îl însoțeau, domnul viceprimar Mark Endre, domnul director al Casei de Cultură, un virtuoz al viorii, profesorul Ioan Conțiu, domnul prefect de Mureș Lucian Goga, domnul senator Petru Alexandru Frătean, domnul deputat Vasile Gliga, toți ne-au primit cu brațele deschise ca pe niște frați adevărați. Le mulțumim tuturor și din toată inima și-i asigurăm de toată prețuirea și frățesca noastră dragoste.

Faptul că poeziile „Icoana țării” și „Imnul Țării noastre” recitate de mine în spectacolul oferit de artiștii bârlădeni au fost răsplătite cu aplauze de spectatori a făcut să mă simt în orașul regilor ca acasă.

Rănila trecutului se pot vindeca, securea urii trebuie să fie îngropată într-o Europă unită, nu prin „Foc și sabie”, ci cu duhul blândeții și harul înțelepciunii.

Artista ANCA BRANEA ne-a încântat atât la spectacol cât și seara, oferindu-ne un adevărat recital.

A fost un vis atât de frumos, devenit realitate, încât dorim ca să-l visăm din nou.

Pe când o întâlnire la Bârlad, stimată și îndrăgită doamnă

În schimb de experiență la Reghin

Gruia Novac în rolul lui Ștefan cel Mare, la Cetatea Neamțului

Mănăstirea Neamț

profesoară și interpretă cu vocea și cu inima de aur?

Vă așteptăm la Bârlad, oameni dragi din orașul regilor, iar noi vom reveni aici pentru că ne-am uitat inimile la voi.

Reghin, orașul regilor, orașul din inimă

Veniți acum cuvinte-naripate
Să împletesc din voi un fir de dor
Și, peste munți, să mă înalț în zbor
S-ajung la Reghin iarăși în cetate.

Călătoresc pe-a timpului aripă
Și roata vremii-o dau iar înapoi
Să fiu, prieteni, iarăși printre voi
Ca să trăiesc iar fiecare clipă.

La Reghin, într-a Raiului grădină
Am fost, și suntem, și vom fi mereu
C-așa a vrut și bunul Dumnezeu
Să ne împărtășim întru lumină.

Ce locuri, Doamne, ai creat anume!
Ce oameni, Doamne, a fost să întâlnesc,
Cu care mi-a fost drag ca să vorbesc
Că mi-au părut cei mai frumoși din lume.

Vorbim în Sfânta limbă românească
Și-n ochi cu toată dragostea privim
Iar sufletul în voi ni-l regăsim
Și-n veci de veci așa să ne trăiască.

Venind ca pe o punte de lumină,
De la Bârlad la Reghin poposim
Cu oameni buni aici să ne găsim
Să se-mplinească voia cea divină.

Vă așteaptă cu inima deschisă,
Veniți la noi ca să vă-mbrățișăm
Cu vorba dulce să ne desfătăm
Ce-n cartea Sfântă-a neamului e scrisă.

Aceeași inimă în piept să bată
Și de la Reghin până la Bârlad,
Din dragoste să punem nou răsad
Ca să ne fie Calea luminată.

Suntem români prin voia cea divină,
Ne-am despărțit dar nouă iar ni-i dor,
Ca frați uniți de mândru Tricolor,
Să dănuim în veci ca o Lumină.

Schitul Vovidania, Neamț

La Cetatea Neamțului

În amintirea...

prof. Maria BUDESCU

Stau în fața unei foi de scris și nu mă decid la care amintire din viața mea să mă opresc. Sunt multe, adesea și frumoase chiar..., care au în centrul lor, oameni frumoși pe care i-am cunoscut în diferite împrejurări și au avut în viața mea un rol. M-am oprit asupra unui segment din toate câte le-am trăit, un „episod” ce îl are ca protagonist pe un om din altă zonă a țării, din Ardeal.

Demult, în vremuri apuse, a sosit în satul în care primisem acea „repartiție guvernamentală” și unde am rămas până în zilele acestea, o familie de medici. Fiindcă eram vecini cu dispensarul, unde locuia orice medic stagiar, în felul acesta împrietenindu-ne cu toți ce treceau o vreme pe acolo, se înțelege de la sine că am început, timid, să ne apropiem și de ei, să ne cunoaștem. Spun „timid”, deoarece domnul doctor Mihai FȚLOP era ungur, din Reghin, și cum eram educați că între unguri și români există o ură de moarte, apropierea era puțin stângace.

Cu timpul însă, după ce ne-am cunoscut mai bine, eram în vizită unii la alții în timpul liber și ne petreceam și evenimentele, sărbătorile importante ale anului împreună. Întâlnirile noastre erau prilej de relaxare, de bună dispoziție, deoarece domnul doctor era un om deosebit, spiritual, cu mult umor, săritor și omenos, respectând oamenii și pe prietenii de care se bucura.

Copilul meu, care pe atunci avea 3 anișori, era încântat când „nenea Miși” îi aducea jucării și obiecte de folosință mai deosebite. Îmi aduc aminte cum l-a învățat domnul doctor să mănânce ou fiert, pe care îl refuza mereu. Era o zi de duminică, după consultații, eu cu doamna doctor stăteam la o cafea în grădinița din fața bucătăriei. Domnul doctor a venit și a pus la fiert câteva ouă, apoi a început să mănânce, prefăcându-se că nu-l vede pe Paul, fiul meu. După ce a mâncat vreo trei îl întreabă pe copil dacă nu vrea să mănânce și el un ou căci „nenea Miși” a mâncat două. A venit replica spontană a copilului: „Ați mâncat dumneavoastră

trei!” I-a curățat un ou, i-a făcut „soldăței”, bucăți de ou puse pe pâine, și de atunci copilul meu a mâncat cu plăcere acest aliment.

Anii au trecut cu repeziciune, a venit revoluția din 1989, doamna doctor a obținut prin concurs un post în Galați, iar domnul doctor în Bârlad. Cu un an mai târziu a primit și dumnealui un post în Galați. Drumul spre familia lui a fost curmat de un cumplit accident în urma căruia bunul nostru prieten și-a pierdut viața. A fost înmormântat la Reghin, în cavoul familiei sale, ceremonial la care am participat și noi.

De ce mi-am amintit acum de el, de acest om cu care familia mea a petrecut zile frumoase într-o perioadă în care nu prea aveam multe bucurii? Nașa mea, profesoara Lucia Munteanu, mi-a spus că, la inițiativa domnului președinte magistrat pensionar Nicolaie Mihai, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad organizează o activitate comună cu C.A.R.P. Reghin, pe 29 iulie în vederea sărbătoririi Zilei Imnului Național a României și că mă aflu și eu printre invitați. Bucuria mea a fost imensă, aflând că voi merge din nou în acest oraș, în care românii și maghiarii trăiesc în armonie. Nu mai fusesem de mult timp, de când în anul următor morții doctorului FȚLOP am organizat o excursie cu elevii din Ivesti care vroiau să aprindă o lumânare la mormântul celui care veghease ani de-a rândul la sănătatea lor. Atunci am trecut pe la părinții domnului care au plâns de bucurie că ne-am gândit la fiul lor și ne-au dăruit toate cireșele din copacul din fața casei lor.

Cu prilejul acestei deplasări din 29 iulie la Reghin, mi-am făcut multe scenarii. Auzisem că și părinții doctorului nostru muriseră și că au fost îngropați acolo unde fiul lor își dormea somnul de veci.

Împreună cu nașa și buna mea prietenă, doamna Lucia Munteanu, am luat un taxi, am ajuns la cimitir, dar din păcate, noul paznic al cimitirului nu ne-a putut ajuta, spunându-ne că sunt

zeci de familii FȚlop în acest locaș de veci imens. Am rătăcit noi un timp prin cimitir, dar fără succes. Am renunțat cu regretul că nu am putut să mai pun o floare la căpătâiul celui care cu ani în urmă ne-a luminat viața cu prezența și cu spiritul lui, veșnic viu în amintirea noastră.

Sper totuși că bunul nostru doctor ne-a văzut de acolo, din ceruri, și ne-a zâmbit. Dacă acum 26 de ani nu știam dacă voi mai vedea acele locuri, acum sunt sigură că nu. Timpul nu are răbdare cu oamenii, implicit cu mine. De aceea, mulțumesc din suflet celui care ne-a înlesnit să mai văd aceste meleaguri și să-mi aduc în amintire un om drag familiei mele.

M-am apropiat destul de târziu de acest grup de oameni inimoși de la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, dar asta are o explicație independentă de voința mea, dar nu îmi pare rău. Mi-am regăsit echilibrul pe care îl căutam și de aceea voi participa cu drag și respect la activitățile pe care le organizează inimosul nostru președinte, domnul magistrat pensionar Nicolaie Mihai.

Eu nu sunt scriitor, nu am darul de a crea personaje, conflicte, de a realiza o descriere emoționantă, dar ceea ce am scris este pornit din inimă, fiind o destăinuire în fața semenilor mei.

Ecouri de la cititori

Scrisoare de mulțumire

Prezența dvs. activă, domnule președinte Nicolaie Mihai, în paginile revistei, gândurile bune adresate cititorilor, scoate în evidență maturitatea înțelepciunii și mai ales eforturile pe care le depuneți împreună cu Consiliul Director pentru promovarea tradițiilor și obiceiurilor poporului nostru, a manifestărilor culturale, sportive, religioase și mai ales social-civice, transformând o instituție financiar-nebancară în principalul reper de cultură din zonă. Putem afirma cu seninătate că revista dumneavoastră „și-a găsit drumul spre cititorii săi”.

Apreciam în mod deosebit anvergura intelectuală a colectivului redacțional, a colaboratorilor care prezintă materiale de un interes deosebit în fiecare număr pentru toate categoriile de cititori. Este de remarcat faptul, și pentru aceasta primiți felicitările noastre, că în paginile revistei ați acordat spații suficiente copiilor, momentelor festiv-culturale și sportive pentru ei, unde apare sugestiv: „Copii noștri, zâmbetul etern al României!”

Este îmbucurător faptul că în cuprinsul revistei promovați cultura noastră din toate domeniile prin omagierea unor mari personalități locale și naționale, comemorări prin prezentarea vieții unor oameni deosebiți sau a unor eroi care și-au sacrificat viața pentru binele pe acest pământ și a acestui popor. Lucrul acesta implică un efort intelectual deosebit pentru actul de cultură remarcabil, pentru ca revista să devină un purtător de cuvânt al speranțelor, al informațiilor despre sănătate, despre tinerețe și bătrânețe, despre natură și mai ales despre protejarea mediului înconjurător, despre lucrurile frumoase din țară, locuri care ne încântă sufletul, despre evenimentele culturale și religioase etc.

Apreciam efortul deosebit al colectivului de redacție, oameni pricepuți, intelectuali de înaltă clasă, iubitori de cultură, pentru realizarea grafică de excepție precum și pentru redactarea ei de către tehnoredactorul Bogdan Artene. De remarcat este talentul poezilor Corneliu Carp și Petruș Andrei mai ales prin „patriotismul” local și atașamentul față de asociația dumneavoastră, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad. Iată prima strofă a poetului Petruș Andrei:

*La Casa de Ajutor mă simt acasă
Ca-ntr-o prietenie și ca între rude
C-aici doar vorba bună se aude
Și, dacă dai de greu, nu mi te lasă.*

Iată cum caracterizează prin versuri și Corneliu Carp revista dumneavoastră:

*Fiecare imagine poartă o viață
Fiecare imagine poartă un suflet curat.
Un glas lăuntric îmi spune
Să pornesc cu speranță, spre lumină....*

Vă mulțumim pentru numerele trimise și, din vechea cetate de scaun a Țării Românești, Câmpulung de Argeș, dorim revistei mult apreciată de noi, activitate îndelungată și felicitări întregului colectiv de redacție în frunte cu dumneavoastră, domnule Nicolaie Mihai. Sănătate și toate cele dorite!

**Consiliul Director al C.A.R.P. Câmpulung, Argeș
prin președinte Constantin Gheorghe**

CĂTRE,
CASA DE AJUTOR RECIPROC
A PENSIONARILOR „ELENA CUZA” BÂRLAD
D-lui Președinte Nicolae Mihai

Recent am primit revista editată de Asociația C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad (2 exemplare) și țin a vă mulțumi în numele Consiliului Director și al conducerii Asociației noastre.

Suntem și rămânem profund îndatorați față de Asociația pe care cu cinste o conduceți și să știți că vă urmărim activitatea fructuoasă pe care o desfășurați. De foarte multe ori ne inspirăm din ceea ce Dv. realizați la Asociația C.A.R.P. „Elena Cuza”.

Cu scuzele de rigoare că nu ne situăm la nivelul Dv., vă trimitem și noi primele două exemplare din Gazeta Armonia, cât și alte documente elaborate de noi.

Cu tot respectul cuvenit,

Președinte

cc. Constantin Săvulescu

OMUL ÎN OCHII CĂRUIA SE VEDE LUMINA

Teodor Pracsiu la împlinirea a 70 de ani

prof. Dumitru V. APOSTOLACHE

Cu câteva decenii în urmă, într-o zi de duminică a lunii iunie, în orașul Râmnicu Vâlcea, familia formată din soții SOFIA și ION mai primea, în dar, de la bunul Dumnezeu, un nou copil, băiat, cu numele Teodor și cu harul principal de a sluji limba și literatura română, în calitate de profesor, redactor, redactor principal, redactor de rubrică, redactor șef adjunct și apoi redactor șef al aceluiaș ziar județean.

Așa se face că acest nou venit în luna lui cireșar (2 iunie 1946) – TEODOR, avea să urmeze studiile primare, gimnaziale și liceale în orașul natal, iar pe cele universitare în orașele Pitești și Iași. Devine, cu ușurință, absolvent al Facultății de Litere a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, promoția 1972, promovând examenul de licență cu teza: „Critica lui Șerban Cioculescu” sub îndrumarea renumitului prof. univ. dr. doc. Constantin Ciopraga.

Descalcă, ca dascăl, la o școală din sud-estul județului nostru, unde își începe activitatea didactică. După trei ani, evidențiindu-se ca omul care cunoaște puterea cuvintelor, devine redactor la ziarul județean „Vremea nouă”, unde își va desfășura activitatea până în anul 1992, când devine profesor titular (între timp obținuse toate gradele didactice) la Colegiul Economic „Anghel Rugină” din Vaslui, de unde va ieși la pensie.

Ca profesor pune tot sufletul în ceea ce face, determinându-i pe elevii săi să devină părtași tandri la întreaga muncă de instrucție și educație. Dascăl competent, conștiincios și corect, mai are și însușirea rară, de a se face înțeles repede de elevii săi, de gimnaziu ori liceu, catedra devenindu-i altar de cunoaștere și înaltă simțire.

Este conștient că în fiecare elev există o candelă care așteaptă să fie aprinsă, pentru a-i lumina încăperea minții. Plin de vervă, de inedit și spirit, oferă școlii (și acum ca suplinitor) prestigiu și notorietate. Pentru el a vorbi înseamnă a semăna, iar a asculta a culege.

Având un stil tonic și prietenos de comunicare, o căldură și o bunătate sufletească deosebită, este iubit de colegi, elevi și părinții acestora. Dascălul de vocație este în același timp jurnalistul cu lecturi întinse, criticul literar, criticul teatral, având o „curiozitate efectivă și eficace de fenomenul teatral (Valentin Silvestru)”, un umorist de luat în seamă.

La el sufletul e întotdeauna la fel ca gândul, gândul ca vorba și vorba ca fapta, ceea ce face să aibă, în permanență, stima oamenilor din jurul său și să obțină un echilibru statornic între lumea lui interioară și cea din afară, rod al înzestrării cu atributele vieții.

Firea lui cinstită, pasionată de idei înălțătoare, de concept profund intelectual îl înalță deasupra societății dominate de interese meschine. El știe să facă deosebirea între „a fi” și „a

avea”. El știe cu siguranță că un nume bun e mai de dorit decât o bogăție. Drept urmare a avut și are grijă să se înavuțească în fapte bune. Generos din fire știe să dăruiască, în permanență, o strângere de mână, un zâmbet la timp, o privire binevoitoare, o carte și chiar un produs de patiserie. Religia lui este precum cea a lui Dalai Lama: bunătatea.

Conversația cu el este totdeauna încântătoare și totodată o sursă de bucurie a inteligenței. Știe să bucure și să dăruiască clipe care rămân agățate în cel mai drag colț al trăirilor noastre și care devin amintiri nemuritoare, fără cel mai mic efort. Cei ce-l vor analiza cu mîgală și bună voință vor găsi în el un patriarh al frumosului uman și literar-artistic.

Nu-i place să fie ridicat peste faptele sale. Se sprijină mereu pe pregătirea sa temeinică de specialitate, psihopedagogică și pe faptul că are numai intenții pozitive.

Omul de care vorbim constituie o întrupare eonică. Este unul dintre cei care au primit de la Dumnezeu darul de a crea. Creatorul nostru de fapte educaționale, didactice, literar-artistice, știe că fapta o vede și o înțelege oricine, că ea intră în ochii celui ce o privește și că te constrânge să fii atent când o produci. Gândirea lui despre frumosul uman și artistic se transformă în acțiune, ori de câte ori fructul ajunge la maturitate. A acumulat atâta experiență, încât ori de câte ori începe ceva merge până la capăt, conștient fiind că puterea gazelei stă în fermitatea picioarelor ei, cea a pescărușului în precizia cu care prinde peștele și că tigrlul nu se teme de hienă pentru că e conștient de forța sa.

Are toate motivele să privească înapoi fără mânie. S-a împlinit ca om, ca dascăl și ca scriitor. Știe bine de la ALBERT EINSTEIN că: „Ce faci pentru tine este trecător; ce faci pentru ceilalți rămâne pentru eternitate”. Lucrările sale literare se găsesc pe rafturile Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătaru”.

Și n-aș vrea să uit. A învățat de la stele că doar explozia lor interioară le îngăduie să strălucească. Aniversarea surpriză organizată de Consiliul Județean și Primăria Vaslui, cu puțin timp în urmă, a scos în evidență faptul că acest om este un mare pofticios al eternității de o clipă, care este TINEREȚEA. Personajul acestor rânduri, care pe lângă faptul că reprezintă un reper pentru dascăli, inspectori școlari, jurnaliști, publiciști, critici literari și de teatru, pentru scriitori (este membru al Uniunii Scriitorilor), are deosebitul merit de a se fi învățat împreună cu TERRA, de șaptezeci de ori în jurul Soarelui (cum ar spune jurnalistul și scriitorul Alexandru Mironov). El poartă un nume simplu și frumos TEODOR PRACSIU. În ochii lui se vede acum lumină și nu flăcări ca în tinerețe.

100 DE ANI DE LA INTRAREA ROMÂNIEI ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL (2) ¹

Colonel (r.) Constantin CHIPER

Cum s-au desfășurat marile bătălii din vara anului 1917 în triumful morții de la Mărăști, Mărășești și Oituz?

Ofensiva de la Mărăști s-a desfășurat în perioada 11/24 iulie și 19 iulie/1 august 1917, surprinzând pe feldmareșalul Mackensen, care inițial preconiza o ofensivă a armatei germane pe direcția Nămolosa – Bârlad. El a revenit, schimbând sectorul de atac la vest de Siret, unde se vor purta bătăliile de la Mărășești și Oituz, desfășurate concomitent, ca o ripostă hotărâtă a apărării față de ofensiva germană. În ofensiva de la Mărăști s-a remarcat Armata a 2-a Română, comandată de generalul de divizie Alexandru Averescu. Din componența Armatei a 2-a au făcut parte Corpul 2 Armată (cu Divizia 3 Infanterie Pitești și Divizia 1 Infanterie Craiova) și Corpul 4 Armată (cu Divizia 8 Infanterie Botoșani și Divizia 6 Infanterie Focșani).²

Până la data de 19 iulie/1 august trupele Armatei a 2-a Române au cucerit aliniamentul Măgura Cașinului, muntele Secuiul (1171 m), Sboina Neagră, Tina Neagră, Tina Golașă, Tulnici, Bârsești și Valea Sărei, dezorganizând apărarea inamicului pe un front de 30 km și o adâncime de 20 km. În luptele desfășurate timp de 9 zile armata română a pricinuit mari pierderi grupului generalului Gerock, capturând 2579 de prizonieri, precum și material de infanterie și artilerie.³

Bătălia de apărare de la Mărășești s-a desfășurat de la 24 iulie/6 august până la 6/19 august 1917, remarcându-se eroismul Armatei I-a Române, comandată de generalul Constantin Cristescu până la data de 31 iulie/13 august, înlocuit după această dată de generalul Eremia Grigorescu. Armata 1-a a fost compusă din Corpul 3 Armată (care avea în subordine Divizia 14 Infanterie Bacău și Divizia 13 Infanterie Ploiești), Corpul 5 Armată, comandat de generalul Ion Istrate (cu Divizia 9 Infanterie Constanța, Divizia 10 Infanterie Tulcea și Divizia 15 Infanterie, care în octombrie-decembrie 1916 a luptat la Oituz și în luptele de la Mărășești și a fost luată de la Armata a 2-a), Corpul 6 Armată, comandat de generalul Aristide Razu (cu Divizia 5 Infanterie Buzău și Divizia 2 Cavalerie Iași).⁴

Surprins de ofensiva Armatei a 2-a Române la Mărăști, inamicul a schimbat planul de operații, Corpul 1 armată german trecând la atac la vest de Siret, el urmărind cucerirea aliniamentului Cozmești, Mărășești, Panciu. Concomitent,

grupul austro-ungar Gerock urma să treacă la ofensivă în zona Oituz. Se prevedea o largă manevră pe direcții convergente, ambele spre Adjud, pentru a prinde în clește Armata I-a Română și Armata a 4-a Rusă, care se aflau la flancul stâng al Armatei a 2-a Române și la flancul drept al Armatei I-a Române. Potrivit planului de operații, la data de 10/23 iulie Armata I-a Română și Armata a 6-a Rusă au declanșat pregătirea de artilerie, trecerea la ofensivă fiind prevăzută pentru data de 13/26 iulie, ziua în care, la Mărăști, unitățile Diviziei I-a Infanterie Craiova ocupau localitatea Soveja, iar cele ale Diviziei a 3-a Infanterie Pitești, dealul Teiuș, cu cota 826. Trupele româno-ruse au interceptat toate legăturile dintre Armata I-a austro-ungară și Armata a 9-a germană.

În după-amiaza zilei de 12/25 iulie, comandamentul româno-rus a amânat trecerea la ofensivă și a oprit pregătirea de artilerie, trupele române și ruse fiind nevoite să treacă la apărare, întrucât inamicul pătrunsese în Bucovina.⁵

Pregătirea de artilerie a trupelor germane a început în seara zilei de 23 iulie/5 august 1917 și s-a intensificat în dimineața zilei de 24 iulie/6 august, până la ora 7:30, când cinci divizii și aproape toată artileria Armatei a 9-a germane și-au concentrat atacul și focul asupra Diviziei 34 Infanterie ruse (dispusă de la est de linia ferată Focșani-Mărășești până la Siret) și flancului stâng al Diviziei 13 Infanterie ruse (dispusă la vest de calea ferată Focșani-Mărășești). Și aici, ca și la Mărăști, artileria germană a folosit substanțe toxice, producând pierderi în rândul oamenilor și cailor și împiedicând artileria rusă să mai însoțească infanteria în adâncime. În această situație, Comandamentul Armatei 1-a introduce în luptă Divizia a 9-a Infanterie Constanța, comandată de generalul Scărișoreanu și Divizia a 5-a Infanterie Buzău, comandată de generalul Aristide Razu. Pe aliniamentul Moara Albă – Moara Roșie – marginea de sud a satului Doaga, în eșalonul întâi au luptat Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploiești, Regimentul 7 Prahova, Regimentul 3 Vânători de Câmp Ploiești și Regimentul 8 Infanterie Buzău, care în ziua de 25 iulie/7 august s-au acoperit de glorie. Regimentul 32 Infanterie „Mircea” a dat legendarul atac în cămăși. Au căzut în luptă mulți ofițeri și soldați, în frunte cu comandantul regimentului, locotenent-colonel Vasile Stamate.

La data de 6/19 august 1916 Armata a 9-a germană a reluat energic ofensiva, cu Corpul 18 armată și Corpul Alpin. Comandamentul român a introdus în luptă Divizia 13 Infanterie Ploiești, comandată de generalul Ioan Popescu, și Divizia 9 Infanterie Constanța, comandată de generalul Scărișoreanu. Întrucât Divizia a 5-a Infanterie Buzău a avut

1 Urmare din nr. 29. Material preluat din revista "Bacău Eroic"

2 General-locotenent Ion Șuța, *Infanteria Română*, Editura Militară, București, 1982, pag. 101-106

3 Arhivele Ministerului Apărării Naționale, fond Armata a 2-a, dosar 367, filele 60-65

4 Arhivele Ministerului Apărării Naționale, fond Armata 1-a, Biroul Operații, dosar 56/1917, pag. 221-226

5 Arhivele Ministerului Apărării Naționale, dosar 43/1917, fila 80

pierderi mari, în locul ei a fost introdusă Divizia 14 Infanterie Bacău, cu Regimentele 54 Infanterie Roman și 55 Infanterie Piatra Neamț. Aceste forțe au oprit ofensiva inamicului pe tot frontul. Ca și la Oituz, a fost executată cu multă hotărâre și dârzenie deviza generalului Eremia Grigorescu: „*PE AICI NU SE TRECE!*”

Luptând sub această deviză, la Mărășești, în raionul pădurii Răzoare, ostașii diviziilor 13 și 9 infanterie române au rezistat presiunilor ostașilor din cele cinci divizii germane. Fiind străpunsă apărarea Diviziei 9 Infanterie, generalul Ioan Popescu a intervenit cu ostașii Diviziei 13 Infanterie, care, cu sacrificiul suprem, au salvat frontul la Mărășești. Aici a căzut în luptă, grav rănit, locotenent-colonel Radu Rosetti (viitorul

Renașterea României, pictură de Gheorghe Tătărescu

Alegorie concepută la Roma, semnificând renașterea țării prin știință, artă și credință. Compoziția este construită pe două planuri: jos, o femeie trezindu-se din somn, simbolizând România ce-și rupe lanțurile sclaviei (stânga jos, steagul românesc e desfășurat parțial). Un înger îi ridică vălul obscurantismului, arătând spre planul superior simbolurile personificate ale științei, artei și credinței. În stânga jos este figurat cornul abundenței iar în dreapta, prin contrast, o familie de țărani săraci în fața unei colibe schițate. Trăsăturile fizionomice sunt bine conturate iar vestimentația drapată. În fundal sunt figurate Dunărea, Carpații și ruinele fostei capitale Târgoviște. Compoziția păstrează caracterele stilistice ale picturii alegorice. Cromatică: bogată gamă de griuri fin nuanțate, ocruuri, brunuri, diverse nuanțe de albastru și verde.

istoric militar), comandantul Regimentului 47/72 Infanterie Ploiești/Mizil, au fost decimate efectivele Batalionului 1 Infanterie din Regimentul 51/52 Infanterie Galați/Bârlad și din compania de mitraliere comandată de căpitanul Grigore Ignat. Din această companie au fost răniți mortal toți ofițerii, subofițerii și soldații, mai puțin sublocotenentul Teodor Grigoriu și sergentul Ignat Iliescu (avansat ulterior la gradul de sublocotenent).

La Mărășești armata germană a pierdut 65.000 de oameni și armata română peste 26.000.

În Ordinul de Zi, nr.90, din 8/21 august 1917, comandantul Armatei 1-a, generalul Eremia Grigorescu, adresându-se ostașilor, arăta: „...*La Panciu, Mărășești și Cozmești s-a dezlănțuit cea mai măreață și groaznică bătălie ce a purtat vreodată țara românească. În luptele crâncene și vijelioase inamicul întreit în număr, în pofta lui nesățioasă de a cucerii și restul din bogatul trup al scumpii noastre României, năpustindu-se furios, s-a izbit 12 zile și 12 nopți de vitejia noastră, ca de o stâncă neclintită. La Șușița și Siret ați năruit eforturile groaznice ale sălbaticului dușman, dovedind lumii odată mai mult că „NICI PE AICI NU SE TRECE”. Aici cunoscusem feldmareșalul german Mackensen ce este înfrângerea. Mărășeștii fu mormântul iluziilor germane*”⁶

Ofensiva Grupului Gerock din Armata I-a austro-ungară a început la două zile după ofensiva germană de la Mărășești, la 26 iulie/8 august și s-a desfășurat în fâșia de apărare a Corpului 4 Armată din Armata a II-a Română. Ofensiva a durat aproape două săptămâni, ostașii români luptându-se cu un inamic superior numeric, ei apărând cu fermitate pozițiile ocupate. Istoricul Constantin Kirițescu a evidențiat eroismul ostașilor din Regimentul 27 Infanterie Bacău, Regimentul 16 Infanterie Suceava, Regimentul 7 Vânători de Câmp Galați și Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamț. Ostașii Batalionului Vânători de Munte sosiți din garnizoana Târgu Neamț au primit botezul focului în luptele de la Oituz. La data de 29 august/11 septembrie au fost trimiși în ajutor și ostașii Diviziei 1 Cavalerie Craiova și ai Brigăzii 1 Grăniceri București.

Acțiunile de luptă care au urmat până în septembrie nu au schimbat situația de pe front și, până în noiembrie 1917, trupele de infanterie, cavalerie și artilerie de ambele părți au rămas în apărare.

Ce măsuri a adoptat România după ce armata rusă s-a retras de pe front începând din septembrie 1917 și guvernul Rusiei a început în noiembrie 1917 tratative cu Puterile Centrale, iar la 2/15 decembrie 1917 a încheiat Convenția de Armistițiu la Brest-Litovsk?

Guvernul României a fost obligat să participe la tratative și, la data de 26 noiembrie/9 decembrie 1917, să încheie Armistițiul cu Puterile Centrale.

România a fost nevoită să accepte condițiile tratatului de pace de la București, încheiat la 24 aprilie/ 7 mai 1918, pe care regele Ferdinand I nu l-a promulgat și, la data de 28 octombrie 1918, a fost anulat, Armata Română fiind remobilizată, ca urmare a scoaterii din luptă a Bulgariei de către armata franceză, prin ofensiva de la Salonic. În aceste noi condiții, armata română a pătruns în Transilvania, oprindu-se pe cursul mijlociu al Mureșului, unde a asigurat ordinea interioară și condițiile optime pentru desfășurarea

6 Arhivele Ministerului Apărării Naționale, dosar 163, fila 235

Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, pentru Unirea Transilvaniei cu România.

După înfăptuirea Marii Uniri, armata română a eliberat vestul țării și a desfășurat campania militară victorioasă din Ungaria, în lunile iulie-octombrie 1919.

Mari unități militare românești au contribuit la alungarea trupelor rusești și ucrainiene peste Nistru, dând posibilitatea românilor din Basarabia și Bucovina să conviețuiască împreună cu românii din Moldova, Muntenia, Oltenia, Dobrogea, Transilvania, Maramureș, Bihor, Satu Mare și Banat.

Pierderile în vieți omenești românești în acest război au fost de aproape un milion de militari și civili.

Domnule colonel în retragere Constantin Chiper, la finalul interviului, vă rog să prezentați cititorilor revistei „Bacăul Eroic” o succintă autobiografie.

Părinții mei, Ioan și Ștefaneta, s-au bucurat foarte mult când am venit pe lume, la data de 23 ianuarie 1936, în satul Valea Siliștei, comuna Boușori (azi comuna Solești), județul Vaslui. După mine, la data de 7 martie 1938 s-a născut fratele Vasile, decedat la Iași, în ziua de 15 ianuarie 2016, și sora Aglaea, născută la data de 14 ianuarie 1941, decedată la data de 3 mai 2008. La data de 21 ianuarie 1941, la 7 zile după nașterea surorii mele, mama a trecut în lumea veșnică, ca urmare a unei răceli. În acel timp, tata se afla concentrat la Regimentul 23 Artilerie din Bârlad. După înmormântarea mamei, eu și fratele Vasile am fost luați spre creștere de către bunicii paterni, Vasile și Casandra Chiper, iar sora Aglaea de către sora tatălui nostru, Maranda Bordun, care avea o fată de trei luni. Ea le-a alăptat pe amândouă. După începerea războiului, la data de 22 iunie 1941, tata a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la Operațiunea militară Odessa (8 august - 16 octombrie 1941) și la marea bătălie de la Cotul Donului - Stalingrad (15 iunie 1942 - 3 februarie 1943). Tata a fugit din încercuirea de la Cotul Donului, în ziua de 21 noiembrie 1942, împreună cu un camarad din orașul Negrești, județul Vaslui, care avea acasă cinci copii. Trecând prin multe peripeții, ei au ajuns la partea sedentară a Regimentului 23 Artilerie din Bârlad, la sfârșitul lunii martie 1943. Tata a primit concediu în luna mai 1943, când a avut norocul să se recăsătorească cu Elena Besa, din satul vecin, Știoborâni. Mama Elena, în vârstă de 20 de ani, impresionată de situația noastră, s-a angajat să ne crească. La data de 1 iunie 1943 tata s-a înapoiat la partea operativă a Regimentului 23 Artilerie, care se găsea la Odessa, în retragere spre Moldova. În luna iunie 1944 tata a fost mutat de pe front la Regimentul 2 Căi Ferate din Râmnicu Vâlcea, el fiind trecut în rezervă în luna octombrie 1945. Familia noastră s-a mărit, prin nașterea, la data de 25 martie 1949, a surorii Elena și la 23 aprilie 1953, a surorii Maria. Eu, ajutat de mama Elena, bunici și de tata, după sosirea la vatră, am absolvit școala primară în localitatea Valea Siliștei, Școala Gimnazială „Elena Cuza” din Solești și Liceul Industrial de Mecanică din Iași. După absolvirea liceului, în anul 1955, am urmat cursurile Școlii Militare de Ofițeri Radiolocație din București, pe care am absolvit-o în anul 1958. În anul 1975 am absolvit Facultatea de Istorie din București. Ulterior am absolvit mai multe cursuri de perfecționare, dintre care unul în domeniul Istoriei Militare, și două cursuri post-academice, în cadrul Academiei Militare București. Cariera militară am început-o cu funcția de șef stație radiolocație

de gamă metrică și am continuat-o cu funcțiile de ofițer tehnic pentru repararea tehnicii de radiolocație, lector și lector-șef la Catedra de Științe Sociale, șef catedră, locțiitor al comandantului și șef al cursurilor în Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice. În calitate de lector, lector-șef și șef de catedră Științe Sociale am predat cursanților ofițeri, maiștri militari și subofițeri, precum și elevilor și militarilor cu termen redus din Centrul de Instrucție al Trupelor Radiotehnice din Ploiești, Cursul de Istorie Militară. După trecerea la pensie, în anul 1993, am desfășurat muncă voluntară în cadrul Asociației Naționale „Cultul Eroilor”. Am participat la înființarea filialei Asociației Naționale „Cultul Eroilor” Prahova, în 1994, aici îndeplinind funcția de vicepreședinte al Biroului Executiv, până în ianuarie 2010, și președinte, din ianuarie 2010. Din anul 2002 am fost cooptat în Biroul Executiv Central al Asociației Naționale „Cultul Eroilor”, în funcția de vicepreședinte. În prezent sunt vicepreședinte și șef al Departamentului Cultură și Tradiții Militare în Biroul Executiv Central al Asociației Naționale Cultul Eroilor „Regina Maria”. Fiind pasionat de istorie, am realizat, în calitate de autor și coautor, 14 monografii istorice: *Monografia comunei Solești (județul Vaslui)*, *Monografia comunei Motoșeni (județul Bacău)*, *Personalități militare bârlădene*, *Personalități militare prahovene*, *Personalități militare din Artileria Antiaeriană și Radiolocație*, *Istoria Radiolocației din Apărarea Antiaeriană a Teritoriului*, *Veterani în slujba patriei (patru volume)*, *Cronica militară a județului Prahova*, *Marea Carte a Ploieștiului*, vol. 1, *Cronica militară a județului Vaslui și Omagiu eroilor din județul Vaslui*. Am scris și publicat zeci de materiale de istorie în Ziarul Observatorul Militar, în Revistele „România Eroică”, „Prahova Eroică”, „Plăieșii” Suceava, „Galațiul Eroic”, „Neamul Românesc” Iași, în presa locală din Prahova, Vaslui, Bârlad, Suceava și Cimișlia (Republica Moldova). Am participat la sesiuni de comunicări științifice și simpozioane atât în țară, la București, Ploiești, Iași, Vaslui, Bârlad, Roman, Suceava, Focșani, Sibiu, Timișoara și Constanța, cât și în Republica Moldova, la Chișinău, Cimișlia, Cania și Cantemir.

GELLU NAUM,

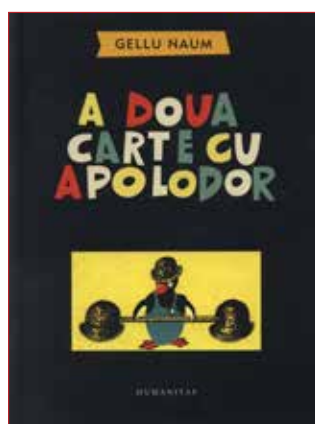
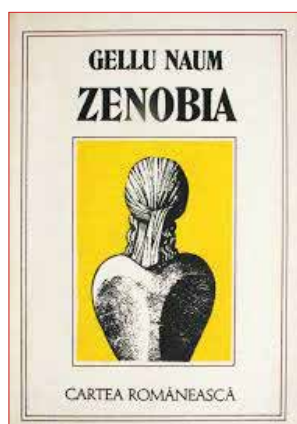
ultimul mare suprarealist

- 101 ani de la naștere -

(1 august 1915-29 septembrie 2001)

Repere biografice

- se naște la 1.VIII.1915 la București, unde va urma cursurile liceale și cele universitare (Facultatea de Filozofie);
- își completează instrucția la Paris, unde va lua contact cu grupul suprarealist francez, de care va fi influențat;
- intră, în 1941, în grupul scriitorilor suprarealiști români, fapt care îi va atrage o serie de neplăceri;
- se întreține din traduceri;
- moare pe 20.IX.2001, la București.

„Prea multe lucruri ne solicită și, dat fiind mecanismul echivoc al solicitării, prea multe cuvinte se îngrămădesc să le cuprindă, să le ascundă în labirintul lor inutil și înșelător - de aceea poate că, pe alocuri, am să spun ce nu trebuia spus; oricum sunt convins că fiecare va medita mai mult asupra surplusurilor lăsând la o parte starea în care plutesc, pe dedesubt, ca un înotător subacvatic.”

(Gellu Naum în Zenobia, 1985)

Fericirea din căruță

Florentina Loredana DALIAN,
Slobozia

Nu știu ce tot nu-mi convenea într-o dimineață de sâmbătă, când n-aș fi avut niciun motiv de jelanie. Eu, sănătoasă, copilul – la fel, venit acasă de la facultate; odihnită, nițel cam grasă, dar asta nu se pune; bani în portofel, slavă Domnului, nici cât să mă dea afară din casă, dar nici să mă-ntreb ce voi pune pe masă mâine; în casă – cald, curățenie, siguranțele toate la locul lor, robinetele în stare de funcționare; în față mi se întindea un sfârșit de săptămână în care urma să mă odihnesc și să mă relaxez. Buuun! Și totuși nu-ș' ce-mi putea, de-mi văzusem în oglindă o față mohorâtă, cam așa cum era și vremea de-afară. *Poate asta să fie? Oi fi chiar atât de meteo-sensibilă?*, mă întrebam privind pe fereastră la copacii zbruciumați de vânt și la cele câteva picături de ploaie care începuseră să se ițească.

Și tot privind afară și căutând nu știu ce, poate vreun răspuns la nefericirea mea de alint, numai ce văd o căruță goală, condusă de un cal alb. Calul, la rândul lui, era condus de un bărbat, părând mai degrabă tânăr, stând în picioare în

mijlocul căruței goale, fluturat de vânt și în bătaia ploii, doar cu vreo două zdrențe pe el. Până aici, „spectacolul” n-ar fi avut nimic ieșit din comun, care să îmi atragă atenția. Ceea ce m-a făcut să zăbovesc asupra imaginii a fost starea de spirit a căruțașului; cu niște căști pe urechi, asculta probabil vreo muzică la care nu se putea abține să danseze. Tot îndoia genunchii și tot sălta, mai dând și din cap, din când în când. „Iată un om fericit!”, mi-am zis. Dar oare de unde atâta fericire? De la goliciunea căruței, de la zdrențele lui, de la vremea dușmănoasă de afară? Brusc mi-am adus aminte de truismul care afirmă că fericirea se află în noi. Că ea nu trebuie căutată în lucrurile exterioare. Și tot brusc, fericirea căruțașului care nu părea să aibă nimic în afară de căruța goală și calul alb, dar care se bucura de muzica pe care o asculta, dansând de mama focului, mi-a indus și mie o stare de bine, lățindu-mi un zâmbet până la urechi.

Așadar, ce-mi lipsea ca să fiu fericită? Poate dansul?

CARTEA CU APOLODOR

(Fragment)

Gellu Naum

1. La circ, în Târgul Moșilor,
Pe gheața unui răcitor,
Trăia voios și zâmbitor
Un piguin din Labrador
Cu nume falnic și sonor.
- Cum se numea? – Apolodor.
- Și ce făcea? – Cânta la cor.
- Deci, nu era nici scamator,
Nici acrobat, nici dansator;
Făcea și el ce-i mai ușor:
Cânta la cor. (Era tenor.)
- Grăsuț, curat, atrăgător
În fracul lui strălucitor,
Așa era Apolodor...
2. Dar într-o zi, Apolodor,
Spre deznădejdea tuturor,
A spus așa: - Sunt foarte trist!
Îmi place viața de corist,
Dar ce să fac? Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador...
O de-aș putea un ceas măcar
Să stau cu ei pe un ghețar!...
- Apoi a plâns Apolodor...
3. Când l-a văzut pisoiul Tiț
Plângând cu hohot și sughiț
L-a spus: - Prietene aș da
Mustața și codița mea,,
Aș da o litră de caimac,
Aș da orice să te împac.
Zău, nu mai plânge! Te implor...
- Dar el plângea: Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador...
4. Și-au încercat să-l mai împace
Ariciul dăruindu-i ace,
Și ursul cu un pumn de mure
Atunci culese din pădure,
Și iepurele Buză-Lată
Cu frunțe dulci și cu salată
(Colegi de-ai lui Apolodor,
maeștri-cântăreți la cor).
- Dar el plângea: Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador...
5. Colegii lui Apolodor
S-au dus atunci la dirijor.
- Maestrul Domilasolfa,
În haina lui de catifea
L-a ascultat și, gânditor,
S-a așezat pe-o canapea
- Oftând – Sărmanul meu tenor
Se poate prăpădi de dor!
Să plece, deci, spre Labrador...
Și a plecat Apolodor...
6. La început a fost ușor:
L-a dus spre nord l-a dus în zbor
Un avion, un bimotor.
Și stând picior peste picior
Cânta, cânta Apolodor
Cânta cu glasul de tenor
Plimbându-se din nor în nor...
- Dar între timp înflăcărându-l
Amețitorul peisaj
Sări pe-o aripă cu gândul
Să dea dovadă de curaj.
- Apoi cu parașuta-n spate
Se zbugui Apolodor
Când agățându-se de roate,
Când stând călare pe motor.
- Așa, cu zboru-i acrobatic,
Ar fi ajuns în Labrador,
Dar l-a izbit un nor zănatic
- Și a căzut Apolodor...
7. La Capul Nord, la Capul Nord,
Adăpostit într-un fiord
Ședea pe țărm Apolodor
Posomorât și gânditor.
- Ședea pe țărm tăcut și trist
Acest tenor acest corist,
Ședea cu parașuta spartă,
Fără busolă fără hartă.
- În larg vuia clocotitor,
Întreg potopul apelor
- Și se jelea Apolodor...
- JELANIA LUI
Apolodor la Capul Nord
8. „O, frații mei din Labrador,
Adio vouă, tuturor!
Pesemne că mi-e dat să mor
Aici la țărmul mărilor...
Și ce păcat! Eram tenor,
Cântam frumos, cântam la cor,
O, frații mei din Labrador,
O, frații mei din Labrador
- De-acuma, apele, de vor,
Îmi vor așterne un covor
Peste nisipul de la fund
- Legănător și sclipitor,
La sânul lor să mă ascund,
Să dorm pe veci să dorm profund,
O, frații mei din Labrador,
O, frații mei din Labrador!”
9. Stătea pe țărm Apolodor
Posomorât și gânditor...
Dar iată iată un vapor!
E pescadorul METEOR
Cel mai de frunte pescador
Din Baltica în Labrador.
- Sirena șuieră de zor:
- Heei! Cine ești? – Un călător.
- Cum te numești? – Apolodor.
- Și încotro? – Spre Labrador.
- De ce jalești? – Păi simt că mor
- Uitat și fără ajutor...
10. Și i-au strigat atunci în cor,
Matrozii de pe METEOR:
- „Noi te luăm, Apolodor
Că vasul nostru METEOR
E MARE ȘI ÎNCĂPĂTOR.
Ai drum ceva mai ocolit
Mergând cu noi spre răsărit,
Dar tot ajungi în Labrador.
Hai urcă-te pe pescador.. ”
- Înveselit, Apolodor
Și-a luat suindu-se pe bord,
Adio de la CAPUL NORD.
11. A fost un drum fermecător:
În zare nici un fir de nor,
Doar culmile ghețarilor
Și pescăruși, rotind în zbor,
Și apa unduind ușor,
Și vântul lin, ca un fior...
- Plutea vaporul METEOR
Încetșor, încetșor,
Plutea pe-o luminoasă cale
De aurore boreale,
Plutea pe unde de fosfor,
Și-l străjuia, ocrotitor,
Înaltul cer multicolor.
- Plutea vaporul METEOR
Încetșor, încetșor,
Matrozii toți cântau în cor,
Și pe deasupra tuturor,
Își risipea Apolodor
Superba voce de tenor
Spre desfătarea focilor..
- A fost un drum fermecător.
12. Dar , pân-la urmă se opri
În port vaporul METEOR
Și debarcă Apolodor
La Behring, într-o bună zi...
- Apoi trecând peste strâmtoare
Cu luntrea unui eschimos
Porni spre Labrador, pe jos
Porni cu mare nerăbdare...
Pe unde-a fost, nu se prea știe
Dar, după câte-am priceput,
Se pare că a străbătut
Alaska rece și pustie...
13. Iertați-mă că par uituc,
Dar s-au păstrat puține file
Și-n cronica acelor zile
Sunt scriși doar: munții
Tinkmerkpkuk,
Un râu, o vale sau un sat
Și-un nume : Castorul Bursuk
(De două ori subliniat)
Apoi caietul e pătat...
- Firesc ar fi și necesar,
Să-l întrebăm pe cronicar
De câte-a trebuit să-nfrunte
Și să ne dea, în plus, măcar
O serie de amănunte:
- De pildă, foarte însemnate
Sunt noutățile aflate
Pe când vorbea la telefon
În nu știu ce localitate,
Pe malul fluviului Yukon.
- Acestea nu pot fi uitate...
14. Ce noutăți? Pe cât de pare
L-a spus Bursuk: „În Labrador
Ai fost născut din întâmplare,
Căci nu-i picior de pinguin;
Familia Apolodor
A stat și ea foarte puțin
(Venise numai în plimbare).
Acuma, după câte-aud
s-a stabilit la Polul Sud
pe gheața Golfului Terror...”
- Bursuk era convingător:
Se bizuia pe vechi tratate,
Pe tomurile studiate,
Pe manuscrise, pe citate,
Pe documente ștampilate.
- Avea, în orice caz, dreptate.
- Deci, l-a crezut Apolodor
Și n-a mai mers spre Labrador...

Petruleana (II)

educator Teodora Costea CAZACU
sucursala Șuletea

La staționar, Ruxanda se lupta cu moartea. În patul alăturat zăcea lehuza Maria lui Găliță Dumbravă, care-și alăpta fiul de curând născut, Neculai. Bărbatul ei era prin curte trimis de moașă să despică lemne.

- Domnule doctor, spuse Maria, când doctorul Covrig intră în salon, cu privirile ațintite asupra Ruxandei, domnule doctor, să știți că Ruxanda, după ce a născut, s-a târât până la găleata cu apă rece ca gheața și așa transpirată și înfierbântată cum era a băut apă până s-a săturat.

De asta nu-și mai revine, săraca. Coana moașă era afară să încuie poarta. Doctorul era tare mâhnit și îngrijorat. Nu mai voia să audă de moarte în jurul lui. Privea transfigurat de durere la fața lividă a tinerei aflate în suferință și-i revenea în minte imaginea propriului fiu zăcând inert în groapa plină ochi cu apă, din spatele casei, aflate în construcție.

- Coană moașă, spuse, vezi dacă femeia mai poate alăpta și pe fetiță, dacă are lapte destul. Ai grijă de acest lucru și spune-i lui Grigore să pregătească sania pentru drum! Pregătește femeia. Altă cale nu există. Trebuie să ajungem cu Ruxanda la spital, la Murgeni. Dacă ar fi vremea mai bună, aș trimite-o direct la Sanatoriul din Mălăiești. Fetita rămâne! Mama Maria, să-i aibă grijă de copilă. Dumnezeu să ne ajute, mai adăugă doctorul.

Petruleana, pentru că așa hotărâseră s-o numească pe copilă, apăruse pe lume într-un mediu sărac, având o mamă bolnavă și un tată absent mai tot timpul. Copil fără noroc!

După toate văicărelile, Frăsâna nu mai avu încotro și-și acceptă rușinea abătută asupra casei sale. Nici nu știa de ce să se plângă mai întâi: de greutate, de rușine sau de boala Ruxandei ...

Zilele se scurgeau greu în iarna aceea, care părea să nu se mai sfârșească. Păpușa vie din casa Frăsânei aduse liniștea și împăcarea pentru toți din casă

și pentru cei din afară. Copila își cerea vehement drepturile în felul ei, iar „porunca ei” deveni „lege” pentru toți cei care roiau în jurul ei. Drăgălășenia firească, strălucirea de aur pur ștergea precum un balsam miraculos toate urmele lacrimilor de pe obrajii brăzdați ai Frăsânei, toate durerile ce vor fi fost vreodată, toate grijile și pe chip i se așternea timid un zâmbet plâpând de speranță.

- Vom reuși, puiule, vom ieși cu toții teferi din iarna asta, își șoptea femeia în adâncul sufletului.

Părea că toate vacile din sat stârpișeră în timpul acesta. Doar una, tocmai din Valea Brăițenilor mai dădea lapte, iar biata Nataliță înfocolită în zeci de țoale și cu cizmele grele de cauciuc, străbătea bărbătește drumul lung și greoi, pentru a-i asigura hrana necesară fetei. Terciul îndulcit cu puțin zahăr și ceaiul de tei mai completau hrana micuței. Ruxanda începuse să vină mai des pe acasă de prin sanatorii și spitale, petrecându-și tot mai mult timp cu fetița care devenise jucăria întregii familii, bijuteria de neprețuit. Adesea, Ruxanda își strângea aprig copilul la sân, de parcă îi era teamă să nu i-o răpească cineva. Voia să răzbu-ne tot timpul cât a fost nevoită să stea departe de ea.

Se imprimăvăraseră și fetița începuse a gânguri, umplându-i de încântare pe toți ai casei. Treptat, treptat se apropie vremea de a fi încreștinată și în scurt timp se găsi și un naș pentru copil, pe numele său Teodor Roșca, un contabil din primărie, de felul său de prin părțile lașului. O ceremonie simplă, o așeză pe fetiță în rândul creștinilor și, după acest eveniment, multe se schimbă în viața Ruxandei. Într-o bună zi femeia se pomește cu Tudorel în prag și lucrurile se așează pe făgașul lor firesc. Cei doi se căsătoresc, fetița primind numele de familie al părinților, iar Tudorel se stabilește în casa Frăsânei și-și găsi de lucru ca tractorist în satul soției. Traiul cu Tudorel nu fu cel așteptat de Ruxanda. Certurile frecvente dintre ginere și soacră făceau viața imposibilă. Frăsâna nu-l ierta pentru suferințele fetei. Bărbatul, pe de altă parte îi cerea soției să se mute împreună în una din băcăile rezervate

tractoristilor, dar sănătatea șubredă a Ruxandei nu-i permitea acest lucru. Fetita se mărea și conștientiza că se află într-o familie, că are părinți și alte rude care o îngrijesc și o iubesc. Serile mergeau împreună la film și era fericită când, întorcându-se acasă, părinții o balansau înainte și înapoi, ținând-o fiecare de câte o mână. Apucase gustul traiului tihnit din familie, al ocrotirii și al iubirii părintești, când crești fără griji... Duminicile o ducea bunica la biserică și nimic nu i se părea mai înălțător decât imaginile icoanelor asociate cu imnurile religioase ridicându-se spre înaltul cupolei. Acolo îl știa pe Dumnezeu și pe toți îngerii buni și în adâncul sufletului se cuibăreau primele reprezentări despre puterea credinței, a armoniei divine. În acea perioadă, chiar simțise fericirea de a fi copil, de a te afla în mijlocul universului tău înconjurat cu dragoste, cu siguranță și cu protecție părintească. Dar pentru Petruleana, această armonie n-avea să dureze prea mult. Nori grei, amenințători se roteau deasupra destinului său grăbind declinul, pregătindu-i dezamăgirea în tot ce crezuse ea despre viață până atunci. Tatăl plecase de unde venise. Mama căzuse la pat după ce dăduse naștere celui de al doilea copil, Ștefan, fratele ei. Jocurile lor de copii nu se mai petreceau în ulița megieșă, ci se mutară pe podul lui Cain ce ducea spre drumul gării, loc de unde știau ei bine că poate apărea mama în momentul întoarcerii spre casă de pe la vreun spital

sau sanatoriu.

Începând din vara anului 1959 o mare amenințare se abătu peste casa Frăsânei lui Petrea Ciobotarul. Pe Ruxanda o trimiseră doctorii, acasă, căci nu mai aveau ce să-i mai facă. Vânduse biata Frăsână via din zăvoi, vânduse și mașina de cusut cizmărie și toți banii îi cheltuiseră pe medicamentele Ruxandei pentru boala ei de plămâni, dar în zadar, căci boala nu avea leac. Se vorbea pe atunci despre streptomycină, penicilină, ca fiind miraculoase, dar acestea se găseau greu, erau foarte scumpe și din această cauză oamenii mureau cu zile.

Ruxanda avea zilele numărate. În casă tensiunea creștea tot mai mult. Noptile, nimeni nu dormea din cauza acceselor de tuse ale femeii bolnave. Zilele mai calme uneori, o vedeai pe Ruxanda împletind mileuri din bumbac, căci împăcase un set de mileuri și de față de masă rotundă pentru Lucreția lui Ghiță Plăcintă. Se apropia Crăciunul și Ruxanda, ajutată de Natalița împleteau de zor, să termine lucrul la timp, să primească plata cu care trebuia să cumpeze încălțăminte pentru copii. Petruleana mergea la școală cu încălțăminte ruptă așa că femeia trăgea din greu să termine lucrul. Împletea și plângea

neputincioasă.

- Vine Crăciunul cu bucurii la toți copiii, dar la ai mei nu. Ce li se pregătește copiilor mei de Crăciun, Doamne?! Ce le fac eu copiilor mei de Crăciun?! Ce așteaptă copiii mei?! Cu ultimele puteri, abia mai suflând, Ruxanda termină lucrul în seara Ajunului de Crăciun. Natalița spală mileurile, le scrobi și le întinse bine la uscat, prinzându-le cu bolduri peste fața plapumei pentru a fi frumoase când vor fi date Lucreției. În zorii primei zile de Crăciun, Ruxanda avea un nou acces de tuse. Vărsase sânge, iar Petruleana sărise înspăimântată din pat, sprijinindu-și mama cu puterile ei fragile de fetiță, care de abia împlinise șapte ani, crezând că poate să o ajute cu ceva, s-o protejeze în ceasul greu, dar ceea ce a putut face, a fost doar să strige și să plângă în hohote. În a treia zi de Crăciun, seara la ora 21:00 sufletul mamei s-a înălțat spre ceruri... În același moment Petruleana a sărit brusc din somn strigând disperată.

- Mama! A murit mama!

Rudele adunate la căpătâi au fost nevoite să stingă lumânarea, dar fetița știuse bine că mama ei se stinsese cu adevărat. În acea seară, cei doi orfani fuseseră duși în casa vecinilor de peste

drum, unde locuiau prietenii lor de joacă, Sana și Cezar. Rudele îndoliate, cu ochii înroșiți de plâns, veneau să-i vadă, să-i mângâie și să le aducă dulciuri, că doar era Crăciunul. Petruleana înțelese prea bine de ce lumea se purta așa de frumos cu ea și cu frățiorul ei de doar trei ani... Lacrimile curgeau potop și sufletul sângera dureros.

- De ce plângi tu, Petruleana? întrebau prietenii ei Sana și Cezar.

- De ce oftezi așa greu, Petruleana?

Fetița maturizată brusc le răspundea abia șoptit, cu privirile pierdute în depărtări.

- Eu nu mai am mamă! ...

În ziua de Anul Nou 1959 copiii satului în loc să meargă cu plugușorul, își îndreptau pașii împreună cu părinții lor, doar spre poarta fetei fără noroc, Petruleana, iar de acolo, într-un cortegiu lung, sinistru, spre cimitirul satului care-i întâmpina cu porțile larg deschise și cu dangăt prelung de clopot.

- Bieții copilași, au rămas ai nimănui!

Aceste cuvinte, aveau să le audă, de atunci încolo, de nenumărate ori, în trista lor copilărie, Petruleana și Ștefan, copii fără noroc.

- Va urma -

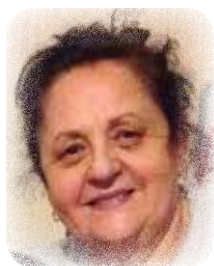
CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BÂRLAD

Împreună suntem mai puternici!

Diracțiunează

pentru casa ta!

prof. Lucia Munteanu

Din nou împreună ...

După o scurtă pauză de la revenirea din Reghin, iată-ne din nou împreună în sala „Alexandru Ioan Cuza” a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, reuniune prilejuită de mai multe evenimente pe care asociația noastră, prin președintele său, magistrat pensionar Nicolaie Mihai, cu sprijinul Consiliului Director al asociației, le marchează într-un mod special. Este vorba de comemorarea a 25 de ani de la trecerea în neființă a lui Constantin Chiriță, reprezentant de seamă al spiritului bârlădean, 380 de ani de la nașterea primului mare cărturar moldovean, Nicolae Milescu Spătarul, lansarea cărții „Fascinația și mirajul autografului”, autor profesor Mihai Luca și lansarea nr.4 al suplimentului revistei „Viața noastră” „Crypto”.

O activitate minuțios pregătită, așa cum ne-a obișnuit amfitrionul Casei, cu sala plină și cu invitați de seamă. Pentru comemorarea scriitorului bârlădean Constantin Chiriță, Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad l-a avut ca invitat pe distinsul profesor și critic literar, Teodor Pracsiu, din Vaslui, membru al Uniunii Scriitorilor din România. În discursul său, Domnia Sa a prezentat personalitatea scriitorului bârlădean care a rămas în conștiința cititorilor, nu numai din Bârlad, ci din întreaga țară, mai ales prin romanul său „Cireșarii”, roman ce are ca protagoniști adolescenți inimoși, inteligenți, curajoși, cu spirit de aventură. Cei ce au citit cu câteva decenii în urmă „Cavalerii florii de cireși”, „Castelul fetei în alb”, „Roata norocului”, „Aripi de zăpadă” și „Drum bun, cireșarii” au re trăit emoții nebănuite și s-au bucurat că autorul „Cireșarilor” nu a fost uitat.

Mai mult, domnul profesor Teodor Pracsiu a făcut referire și la celelalte romane ale scriitorului Constantin Chiriță, menționând totuși că cele cinci volume ale „Cireșarilor” constituie opera de referință a autorului, cu atât mai mult cât literatura actuală pare să fi uitat de tânăra generație, de nevoile ei, de aspirațiile acesteia.

A urmat momentul dedicat unui erudit al neamului românesc, Nicolae Milescu Spătarul, de la a cărui naștere se

împlinesc anul acesta 380 de ani. Domnul profesor doctor Laurențiu Chiriac a fost cel care a captivat atenția celor prezenți prin discursul bine documentat referitor la viața și activitatea marelui

Teodor Pracsiu

Laurențiu Chiriac

cărturar, a cărui erudiție a impresionat la vremea respectivă întreaga Europă. „Un om de o deosebită cultură”, instruit și poliglot, s-a bucurat de faimă îndeosebi după călătoria în China, întreprinsă în calitate de ambasador al țării Alexei Mihailovici, la Moscova, către împăratul

Kang Hi. „Jurnalul de călătorie în China” a marelui cărturar este o lucrare ce poate sta alături de cele ale marilor călători din toate timpurile, datorită talentului de povestitor al autorului, cartea prezentând atribute de epopee prin diversitatea peisajului și relatarea călătoriei pândite de spaime pe ape și de tot felul de dificultăți, foame, sete, lipsă de foc, dar și marcate de întâlniri cu tot felul de oameni. Acest brav român a reușit să se înscrie în panteonul poporului român prin calitățile sale de om de cultură și diplomat, apreciat de multe personalități de peste hotare ale vremii.

Intervenția domnului profesor Gruia Novac pe marginea celor două expuneri anterioare a constituit un alt moment al întâlnirii noastre. Domnia Sa a prezentat și suplimentul revistei „Viața noastră”, „Crypto”, supliment ce conține careuri, enigmatică, umor, la realizarea căruia o contribuție însemnată și-a adus-o cunoscutul rebusist, profesor Serghei Coloșenco.

Comentariile domnului profesor Gruia Novac pline de substanță, punctate pe alocuri de un umor savuros, au înviorat atmosfera, fapt marcat, ca de obicei, prin aplauzele auditoriului.

Ultimul moment al simpozionului desfășurat marți, 9 august, la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena

Mihai Luca

Cuza” Bârlad, a fost lansarea cărții profesorului Mihai Luca, „Fascinația și mirajul autografului”, cu un „Cuvânt înainte” semnat de Teodor Pracsiu, care a făcut și prezentarea cărții, apreciind-o ca pe o lucrare interesantă, rezultat al mai multor întâlniri ale autorului cu personalități ilustre din domeniul literaturii române: Marin Sorescu,

Nichita Stănescu, Mircea Sântimbreanu, Ion Hobana, Constantin Chiriță, Ana Blandiana, Constanța Buzea, Marin Preda, George Șova, Valentin Silvestru și mulți alții.

Tuturor celor cu care a avut șansa de a se întâlni, autorul le creionează profilul, relevând latura inconfundabilă a personalității fiecăruia. Au mai vorbit despre cartea lansată și domnul președinte Nicolae Mihai, profesorul și poetul Petruș Andrei, profesoara Lucia Munteanu remarcând ideea originală a autorului de a valorifica mulțimea de autografe primite, din care a rezultat o carte destul de bogată în informații inedite despre viața acestor mari oameni de cultură, dar și a autorului.

Simpozionul care a avut loc la

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad a scos încă o dată în evidență preocuparea asociației

pensionarilor din Bârlad pentru păstrarea valorilor spirituale ale urbei noastre, cetate culturală cu tradiții, pentru cultivarea sentimentului de patriotism, dorința noastră, a tuturor, de a menține viu interesul pentru cultura națională și bârlădeană.

TEST DE CULTURĂ GENERALĂ

1) Cine a fost primul explorator român care a trăit odiseea unui voiaj insolit la Polul Nord ?

- a) Grigore Antipa; b) Grigore Cobălcescu;
c) Emil Racoviță;

2) Care este cea mai veche capitală a lumii, oraș care are o continuitate pe aceeași vatră de peste 4.000 de ani ?

- a) Atena; b) Damasc; c) Persepolis;

3) Care este cea mai mare peninsulă de pe glob?

- a) Scandinavică; b) Balcanică; c) Arabică;

4) Care este orașul cu prima și si cea mai extinsă rețea de metrou ?

- a) Moscova; b) Londra; c) New York;

5) Cine este autorul tabloului „Bătălia de la Oltenița”?

- a) Gh. Tătărescu; b) Theodor Aman;
c) Nicolae Tonitza;

6) Care este cel mai mic stat cu cel mai redus număr de locuitori ?

- a) Andorra; b) Vatican; c) San Marino;

7) Cine este autorul celebrei fraze: „Mi-e prieten Platon, dar mai prieten adevărul ?

- a) Diogene; b) Socrate; c) Aristotel;

8) Care este cea mai mare adâncime oceanică de pe glob ?

- a) Marianelor; b) Filipinelor; c) Aleutinelor;

9) Cine este autorul „Letopisețului Țării Moldovei”?

- a) Dimitrie Cantemir; b) Miron Costin;
c) Grigore Ureche;

10) Care este cel mai înalt vulcan activ din Europa?

- a) Etna; b) Stromboli; c) Vezuviu;

11) Cărui poet latin îi aparține expresia: „Carpe diem” (Bucură-te de ziua de azi) ?

- a) Vergiliu; b) Horațiu; c) Ovidiu;

12) Care este regiunea unde s-a înregistrat cea mai lungă perioadă de secetă ?

- a) Sahara; b) Atacama; c) Gobi

13) Care oraș pe țărmul Mării Mediterane era supranumit altădată „Parisul Orientului Mijlociu”?

- a) Alexandria; b) Tunis; c) Beirut;

14) Care este cea mai mare insulă a planetei noastre?

- a) Madagascar; b) Groenlanda; c) Noua Guinee;

15) Cine este autorul vestitei axiome: „Cuget, deci exist”?

- a) Descartes; b) Montesquieu; c) Diderot;

Viorel GĂZDAC,
Timișoara

Răspunsuri : 1-c; 2-b; 3-c; 4-b; 5-b; 6-b; 7-c; 8-a; 9-c; 10-a; 11-b; 12-b; 13-c; 14-b; 15-a;

dr. Laurențiu CHIRIAC

NICOLAE MILESCU SPĂATARUL - MARELE CĂRTURAR UMANIST ȘI „MARCO POLO DE ROMÂNIA”

Personalitate de prim rang în cultura românească și rusă din a doua jumătate a secolului al XVII-lea și începutul celui următor, **Nicolae Milescu Spătarul** (1636-1708) a fost unul dintre cei mai valoroși reprezentanți ai culturii umaniste. El s-a născut în 1636, într-o familie de boieri moldoveni, la **Milești**, sat dispărut de lângă Vaslui. Tatăl său - slugerul Gavril - era de origine aromână și și-a luat numele după moșia Milești a soției sale.

Nicolae Milescu Spătarul a fost un mare cărturar, istoric, geograf, filolog, teolog, traducător, călător, diplomat și chiar etnograf de talie mondială. Vorbea curent latina, greaca, elina, slavona, araba, franceza, turca și neogreaca - deprinse la **Școala Trei Ierhi** și la **Academia slavo-greco-latină** din **Iași** și, mai ales, la **Școala Patriarhiei** din **Constantinopol** - unde și-a aprofundat studiile.

După ce s-a întors de la Constantinopol, o perioadă scurtă de timp a deținut funcția de **spătar** la curtea **Țării Românești**, pentru ca mai apoi să devină chiar **cancelarul Moldovei**, în timpul domniei voievodului Gheorghe Ștefan. Între 1660-1664, **Nicolae Milescu** a fost reprezentantul Țării Moldovei în **Imperiul Otoman** și, apoi, a fost trimis de către voievod ca sol la **Berlin, Paris și Stockholm**.

Porecla **Nicolae Milescu Nas-Cârn** provine de la faptul că a fost crestat la nas de către voievodul poreclit în batjocură drept **„Papură Vodă”** (**Ștefăniță Lupu**), în urma unui presupus complot împotriva acestuia (conform lui Ion Neculce) sau de către voievodul **Iliaș Alexandru** (după alte surse), pentru a i se potoli presupusele ambiții de a accede la domnie. În acele vremuri, un om „însemnat” nu mai putea deveni voievod. A trebuit, astfel, să părăsească țara, urmându-l pe fostul voievod Gheorghe Ștefan în exilul său, la **Stockholm** și la **Stettin** (1664-1667), dar și la **Paris** (1668) - unde a fost primit ca ambasador de către vestitul rege **Ludovic al XIV-lea („Regele Soare”)** și cu care a discutat și despre o eventuală alianță anti-otomană.

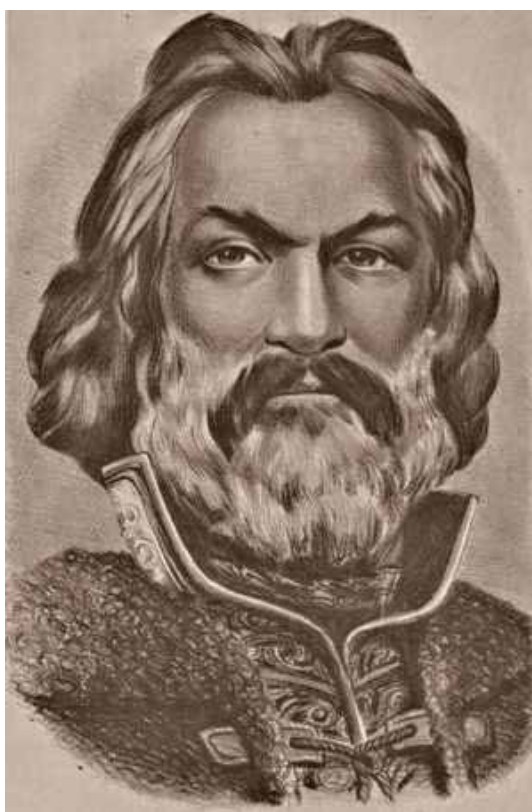
Marele cărturar umanist **Nicolae Milescu Spătarul** a avut o carieră politică și diplomatică spectaculoasă. El a fost unul dintre marile spirite ale vremurilor sale, care se simțea

la el acasă în marile capitale ale lumii. După mai mulți ani de peregrinări prin Muntenia, Istanbul, Stockholm și Paris, **Nicolae Milescu** a ajuns, în 1671, la **Moscova**, cu scrisori de recomandare din partea patriarhului Dosoftei al Ierusalimului, unde a fost numit în funcția de traducător din limbile elină, greacă, latină și românească la Departamentul solilor din

Rusia. La curtea **țarului Alexei Mihailovici** și la **Școala slavo-greco-latină** (care fusese înființată de Petru Movilă), **Nicolae Milescu** a făcut o impresie atât de bună, încât țarul i-a încredințat diverse misiuni. Fiind bun cunoscător de limbi străine, politică, diplomație, istorie, filosofie și teologie, în 1671 a fost numit profesorul personal al viitorului **țar Petru I cel Mare** al Rusiei. În timpul domniei acestuia, **Nicolae Milescu** a devenit perceptor imperial și șef al Corpului de traducători al Consiliului diplomatic din Moscova. Ion Neculce spunea că țarul Petru I manifesta o simpatie deosebită pentru boierul moldovean. De altfel, cărturarul român a avut o mare influență asupra țarului în a reforma și transforma Rusia într-un stat modern. În 1674, **Nicolae Milescu** a participat la negocierile Rusiei cu Moldova și Țara Românească, încercând să convingă cele două țări românești să însoțească pe ruși într-o coalitie militară contra turcilor.

Între 1675-1678, în calitate de înalt ambasador, el a fost trimis de către țarul Rusiei în fruntea soliei rusești care a plecat la curtea strălucitoare a împăratului Chinei, misiune diplomatică și de spionaj care a contribuit la cunoașterea reciprocă dintre ruși și chinezi. Vizita „diplomatică” era, în realitate, o veritabilă expediție, compusă din 150 de oameni - care, sub conducerea personală a lui **Nicolae Milescu**, avea misiunea de a culege absolut orice fel de informații privitoare la tot ceea ce întâlneau în cale. În mai 1676, expediția a ajuns la **Beijing**, capitala Chinei imperiale. Diplomat deosebit de versat, poliglot și om de societate deosebit de cultivat, **Nicolae Milescu** a fost primit în audiență de **împăratul chinez Shengzu**, în fața căruia a promovat interesele Rusiei.

Între 1678-1707, **Nicolae Milescu** a trăit la **Moscova**, la curtea imperială a Rusiei, ca mare cărturar și diplomat, iar în 1707 a părăsit această lume zbuciumată, suferind de o boală

cruntă.

Prin activitatea sa cărturărească, **Nicolae Miclescu** a avut o mare contribuție la dezvoltarea gândirii social-politice, filozofice, religioase, geografice și etnografice din spațiile în care a trăit. În perioada de până la stabilirea sa în Rusia, el a manifestat un viu interes față de diverse probleme legate de istoria bisericii și de teologie, scriind și traducând câteva lucrări. Prima sa lucrare este și prima noastră deschidere culturală către Europa. Aflat la Stockholm și vrând să-i explice ambasadorului Franței unele aspecte ale ortodoxiei românești, **Miclescu Spătaru** a scris lucrarea „**Steaua Răsăritului strălucind în Occident**”. Însă, cea mai importantă contribuție în domeniul teologiei românești va rămâne traducerea „**Vechiului Testament**” - care a stat la baza tipăririi „**Bibliei de la București**” a lui Șerban Cantacuzino din 1688.

În același timp, **Nicolae Miclescu** a studiat intens prin multe biblioteci europene din Austria, Suedia, Țările Germane, Franța, Imperiul Otoman, scriind o serie de lucrări cu caracter istoric și filozofic pe care le-a finalizat ulterior în Rusia. După plecarea sa la Moscova (1671), marele cărturar român a scris peste 30 de lucrări cu conținut divers. A efectuat traducerea din limbile greacă și latină a unui șir de lucrări din cultura antică și medievală europeană, dintre acestea făcând parte opere religioase, istorice și filozofice, toate fiind popularizate în mai multe limbi de circulație, fiind copiate în sute de exemplare, în Moldova, Occidentul european, Rusia și în Orientul Apropiat. Spre exemplu, în 1672 a alcătuit un „**Dicționar ruso-greco-latin**”. În anii următori, a scris alte opere mai puțin cunoscute, cum ar fi: „**Aritmologhion**”, „**Povestirea despre sabile**”, „**Cartea aleasă pe scurt despre nouă muze și despre șapte arte liberale**” (în care autorul arată că fiecare dintre cele șapte științe își are muza ei), apoi „**Hrismologhion**” sau cartea celor patru monarhii. Un amestec de istorie și legendă găsim în lucrarea sa „**Povestirea despre zidirea bisericii Sfânta Sofia de la Constantinopol**”. Evident că printre scrierile cărturarului moldovean se găsesc și lucrări cu caracter istoric referitoare la trecutul Rusiei, precum „**Genealogia țărilor ruși**” și „**Alegerea ca țar a lui Mihail Fiodorovici**”.

Relatarea călătoriei în China a cărturarului **Nicolae**

Miclescu constituie un adevărat topos istoric, compus din rapoarte și studii amănunțite, descrieri detaliate, cartografii, cercetări geografice și etnografice. Pe lângă descrierea istoriei, moravurilor și tradițiilor chinezești, întâlnim în lucrările sale și aspecte etnografice și culturale despre populațiile întâlnite în Siberia și în Mongolia. Lucrările sale

de mare importanță rămân „**Jurnal de călătorie în China**” și „**Descrierea Chinei**” (în trei părți), unde întâlnim observații minuțioase, pertinente, asupra poporului și civilizației chineze, dar și asupra altor populații întâlnite în drumul său. Interesantă este și lucrarea sa intitulată „**Carte despre tătari**”.

În concluzie, **Nicolae Miclescu Spătaru**, un boier moldovean născut acum **380 de ani**, a fost unul dintre cei mai străluciți diplomați români ai tuturor timpurilor. A fost ambasador al voievozilor români, al țarului Petru cel Mare al Rusiei, fiind trimis în misiuni în Franța, Statele Germane, Austria și până în China. Totodată, el a fost un mare cărturar umanist, geograf și călător de seamă, un adevărat „**Marco Polo de România**”. A lăsat în urma sa o operă scrisă de mare valoare. În orice caz, istoria culturii europene îl menționează ca pe un mare cărturar umanist român, una dintre cele mai strălucite minți ale vremurilor sale, iar - în istoria serviciilor secrete - misiunea îndeplinită de el la Curtea imperială din China a fost considerată drept cea mai reușită „operațiune specială” din acel secol.

Femei celebre

Prof. Maria MARIN

Luiza Zavloschi, prima femeie primar din România (1883-1967)

Luiza Marinciuc s-a născut în comuna Buda, județul Vaslui, la 20 iulie 1883 într-o familie de țărani gospodari. Școala primară și gimnazială le-a urmat în comuna natală, după care a devenit elevă a Școlii normale de învățătoare „Mihail Sturdza” din Iași. După obținerea diplomei de absolvire revine în satul natal ca învățătoare. A fost o învățătoare model și o persoană cinstită și ambițioasă.

În anul 1906, la vârsta de 23 de ani, s-a căsătorit cu învățătorul Constantin Zavloschi și au avut 7 copii. Toți cei care o cunoșteau îi apreciau interesul față de copiii pe care îi învăța, dar și față de familie, știind să îmbine meseria de cadru didactic cu cea de părinte. În primăvara anului 1930, pe când avea 47 de ani, a candidat la funcția de primar fără coloratură politică, fiind susținută de consătenii care erau nemulțumiți de reprezentantul partidului aflat la guvernare. În urma numărării voturilor a ieșit învingătoare. Era prima dată când anumite categorii de femei puteau fi alese. Alegerea sa a avut ecou în România după cum relatează ziarul „Dimineața” care scria: „Și aici, în ținutul ăsta așa de vitregit, un sat de oameni simpli, izolați de frământările care macină zilnic baloturi întregi de hârtie și răgușesc mii de glasuri, a biruit cea mai cumplită prejudecată. A fost aleasă prima femeie primar.”

Este adevărat că au existat și altfel de păreri. Ziarul „Universul” afirma: „Din toată România, tocmai în fundul județului Vaslui s-au găsit niște țărani luminați care să-și asigure un rol atât de progresist cum a însemnat alegerea unei femei în fruntea comunității.” Ecoul este cu atât mai mare cu cât femeile au obținut dreptul de vot abia în 1935.

După numire a inițiat un plan pentru ameliorarea situației în care se găsea localitatea, a găsit un local pentru primărie, a alcătuit Consiliul Comunal, a instalat un post telefonic și a alcătuit evidențele de stare civilă. A refăcut clădirile publice și drumurile. Ca urmare sătenii au ales-o și a doua oară primar. În noul mandat comuna s-a mărit cu încă un sat, Rafaila.

După al doilea mandat s-a retras având probleme de sănătate. Sătenii s-au supărat, dar până la urmă au înțeles decizia primăriei care a pus comuna pe picioare. A trăit până în 1967 fiind înmormântată în cimitirul din localitate. O perioadă a fost dată uitării, dar a fost readusă în actualitate de istoricul bărlădean Dan Ravaru. Ca urmare, în 2000 s-a organizat „Ziua Satului” în memoria „primei primărie din România” și la această acțiune au participat și rudele Luizei

Zavloschi.

În memoria sa școala din localitate îi poartă numele.

Bibliografie

G. Marcu, R. Ilinca, *Dicționarul personalităților feminine din România*, București, Ed. Meronia, p.238

Andra Marinescu, „Luiza Zavloschi sau despre cum o învățătoare din Vaslui a devenit prima femeie primar din România”, ziarul „Tribuna”, 25.01.2015

Ana de Bourbon Parma

S-a născut la 18 septembrie 1923, la Paris, fiind fiica prințului René de Bourbon Parma și a prințesei Margareta a Danemarcei.

A mai avut trei frați Jacques, Michael și Andre. Copilăria și-a petrecut-o în Franța. În 1939, la 1 septembrie, izbucnește primul război mondial. Familia pleacă în refugiu în Spania, apoi în Portugalia și în final în SUA. Acolo, Ana de Bourbon Parma urmează Școala de Artă și pentru a se întreține lucrează ca vânzătoare.

În 1943 cere permisiunea mamei să plece pe front, sub culorile Franței. A participat cu regimentul la acțiuni în Algeria, Maroc, Italia, Luxemburg, Germania. A fost decorată cu Crucea de război franceză. În noiembrie 1947 participă

la căsătoria prințesei Elisabeta a Angliei. Prin intermediul fratelui ei, Michael, îl cunoaște pe regele Mihai a României. La 6 decembrie are loc logodna neoficială a celor doi. Mihai, contrar sfaturilor primite, revine în România și vrea să anunțe guvernul de intenția sa. La 30 decembrie 1947 el este însă silit să abdice și la începutul anului următor va părăsi și țara. Ca urmare căsătoria va avea loc în Grecia, de unde era regina mamă Elena. Papa Pius al XII-lea nu a fost de acord cu căsătoria deoarece Mihai a refuzat să-și boteze copiii în religia catolică. În același scop au mers la Vatican Regina mamă și principesa Margareta. Familia de Bourbon Parma nu a primit acceptul pentru a merge la nuntă. Ca urmare la cununie au participat un unchi Erik de Danemarca care era protestant, regina mamă Elena, regele Paul și Frederika și copiii Constantin, soția și Irina. Nunta a avut loc pe 10 iunie 1948 la Palatul Regal din Atena și a fost oficiată de arhiepiscopul Damaskinos. Până la sfârșitul anului 1948 au locuit cu Regina mamă Elena. În 1949 se mută la Lausanne.

Aici se vor naște Margareta, apoi Elena (1950) și Irina (1953). Fostul rege, Carol al II-lea a fost înștiințat mereu de nașterea nepoatelor. Între 1950-1956 locuiesc la Londra. În 1957 se naște Sofia în palatul Tatoi din Grecia, iar în 1964 Maria la Hellerup în Danemarca. Aici și-au construit o fermă de pui și un mic atelier de tâmplărie. În 1956 revin în Elveția, după

ce au stat 3 luni la vila Sparta, în Italia și se stabilesc la vila Fantasia. Fostul rege are un contract cu firma „Lear jeats and co” din Geneva (companie aeriană). Vacanțele și le petrec la vila Sparta, la Villefranche sur Mer sau la Copenhaga la bunici. Dacă soțul ei se ocupă de refacerea unor automobile și jeep-uri militare și participă la raliuri, Elena se preocupa de educația celor cinci fete și de bunul mers al gospodăriei fiind „omul puternic” al casei care asigură liniștea și bunăstarea

Viața noastră

căminului.

După revoluția din decembrie 1989 fostul rege și soția sa au încercat în două rânduri să revină în țară, dar nu li s-a permis sau au fost întorși din drum. Abia în 1992 familia a primit permisiunea de a petrece sărbătorile pascale

în țară. Ulterior familia a petrecut perioade mai lungi în țară, fie la Palatul Elisabeta din București, fie la Săvârșin. Ana de Bourbon Parma, ca soție a fostului rege a fost prezentă la aparițiile publice ale soțului său. I-a plăcut Bucureștiul și mai ales Muzeul satului. În 2006 au sărbătorit Nunta de diamant. Evenimentul a fost marcat printr-un concert la Ateneul Român, o recepție oficială și un dineu la Palatul Peleş. Ultima apariție a Anei de Bourbon Parma a avut loc la 15 august 2014, la castelul de la Săvârșin unde s-a inaugurat Casa Musafirilor de pe domeniul regal. Din cauza vârstei a participat la inaugurare dintr-o mașină electrică. Starea ei de sănătate s-a deteriorat și ca urmare va petrece perioade lungi la un spital din Elveția. La 2 martie 2016 regele Mihai a anunțat că din

motive de sănătate se retrage din viața publică. Bolnav, nu a participat la sărbătorirea a 150 de ani de la instaurarea Dinastiei. La 1 august 2016 principesa Ana de Bourbon Parma, soția regelui se stinge din viață la un spital din Elveția. Din povestirile soțului ei, din modul în care a fost primită în țară, Ana de Bourbon Parma a făcut o pasiune pentru România. Ca urmare s-a hotărât ca trupul neînsuflețit să fie adus în țară și îngropat în necropola regală de la Cetatea de Argeș în data de 13 august 2016. Regele, bolnav, nu a putut participa la funeralii, dar a trimis un ultim omagiu „Rămas bun, regină blândă.”

Așa s-au încheiat 68 de ani de viață cu bune și cu greutăți. Au trăit în străinătate și de aceea nu a putut fi încoronată. Dar lumea a perceput-o ca soție, ca o Regină. Viața a făcut-o să fie blândă, dar și hotărâtă. Faptul că a trebuit să se ocupe de 5 copii a făcut-o să fie puternică și să-și sprijine întotdeauna soțul. L-a însoțit în exil, l-a însoțit în țară și a hotărât să fie înhumată la Curtea de Argeș. Ca buni creștini să spunem **Dumnezeu să o odihnească!**

Au rămas în urmă:

Principesa Margareta căsătorită cu Radu Duda;

Principesa Elena, mama lui Nicolae și a Elenei Karina;

Principesa Irina, mama lui Michael de B. Kreuger și a Angelicăi;

Principesa Sofia, mama Elisabetei Maria;

Principesa Maria.

Dar, despre acestea, în alte materiale.

Bibliografie

G. Marcu, R. Ilinca, *Dicționarul personalităților feminine din România*, București, Ed. Meronia

Teodora Elena ZALDEA

Un gând ingenuu despre Nunta de Aur 2016

Motto: „Două suflete, dar un singur gând.
Două inimi care bat ca una.

(Baron Eligius Franz Joseph von
Münch-Bellinghausen)

Nunta de aur ... nunta de aur ... nunta de aur ...

De mai bine de trei ceasuri sunt în fața laptopului încremenită, cu ochii pironiți în monitor și nu reușesc decât trei cuvinte să scriu: **NUNTA DE AUR.**

Mintea se pare că-mi joacă feste azi? Îmi spun în sinea mea.

Căsătorie, nuntă, nuntă de aur ... ce ar putea o tânără de abia 27 de ani și pe deasupra și necăsătorită să vă spună despre toate astea??!!

Experiență într-ale vieții nu prea are, ar spune mulți dintre cei cu „pletele ninse”.

Aș putea foarte bine să vă vorbesc de prin cărți și să vă spun despre modul în care religia, Biserica Ortodoxă în speță, vede Sfânta Taină a Cununiei ori foarte bine aș putea să vă povestesc despre cum iubirea-i cel mai nobil sentiment, cel mai înălțător dintre toate.

Aș fi ipocrită, cred. Aleg în schimb să vă povestesc despre faptul că iubirea, respectul reciproc, încrederea, înțelegerea sunt doar câteva din „ingredientele” unei căsnicii durabile. Exemplu îmi sunt chiar bunicii, pe care Dumnezeu mi i-a răpit mult prea devreme, dar care constituie pentru mine un model de viață trăită demn. Astfel de cupluri, veți spune, că nu se mai găsesc azi când iubirea-i doar de interes, când nu-i decât o simplă aparență, iar „fericirea-n doi” e cea mai grea singurătate.

Și totuși, le mai regăsim, puține ce-i drept.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad le-a identificat, iar astăzi, prin intermediul acestor rânduri, vi le aduce și dumneavoastră, la cunoștință. E vorba de oameni simpli, cu frică de Dumnezeu, ce au pus dragostea, prietenia, toleranța, pe primul loc și tind să cred că aceasta este „rețeta fericirii”. Nu știu sigur asta, dar cel puțin la ei a funcționat de minune de vreme ce au rezistat împreună aproape un sfert de veac.

Și înainte de „a vă face cunoștință” cu aceștia, vă mai spun doar un lucru: Consiliul Director al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, prin organizarea anuală a **Nunții de aur**, aduce un omagiu cuplurilor ce au ajuns la 50 de ani de împreună-viețuire.

Au fost sărbătorite în data de **21 august a.c.** familiile din comuna Ivești unde asociația noastră deține o sucursală, pentru ca apoi pe **30 august a.c.**, să le vină rândul cuplurilor din satele Puiești, Grivița, Tutova, Coroiști și Perieni, toți reușind la noua sucursală a Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad din comuna Perieni.

Respectând întru totul obiceiurile românești de nuntă, mirii însoțiți de nași au participat la slujba religioasă de mulțumire lui Dumnezeu pentru darurile revărsate asupra familiilor lor, deplasându-se apoi la petrecerea propriu-zisă oferită într-o locație special aleasă de conducerea asociației pentru ei.

Redăm mai jos, lista persoanelor sărbătorite, căroro **Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad le-a oferit diplome aniversare și câte un ajutor nerambursabil în valoare de 50 de lei/familie:**

IVEȘTI

MEMBRI C.A.R.P. „ELENA CUZA” BÂRLAD

1. ALBU IOAN ȘI GAFIȚA
 2. AVANU SPIRU ȘI CATINCA
 3. BEJAN CONSTANTIN ȘI MÂNDIȚA
 4. COSTEA DUMITRU ȘI SANDA
 5. CRISTEA LAZĂR ȘI MARIA
 6. IOAN CONSTANTIN ȘI CONSTANTINA
 7. IORDACHE IOAN VASILE ȘI CONSTANTINA
 8. ONOFREI IOAN ȘI ELENA
 9. OPREA GHEORGHE ȘI MARIA
 10. STANCIU IOAN ȘI GHINIȚA
 11. TULEI CONSTANTIN ȘI LUCREȚIA
 12. RĂSMERITĂ ȘERBAN ȘI MARIA (POGONEȘTI)
- #### NEMEMBRI C.A.R.P. „ELENA CUZA” BÂRLAD
13. IOAN ALEXANDRU ȘI IOANA
 14. OPREA DUMITRU ȘI ILIANA
 15. BĂLAN CONSTANTIN ȘI GEORGETA
 16. CRĂCIUN SPIRIDON ȘI MITRIȚA
 17. BEJAN TOADER ȘI GEORGETA
 18. IOAN VASILE ȘI ILIANA
 19. CALOIAN IOAN ȘI MARIA
 20. PRISECARU TÂNASE ȘI MARIA

PERIENI

1. ȚUTU CICIRONI ȘI MARIA
2. ROȘCA VASILE ȘI CATINCA
3. CODREANU GHEORGHE ȘI MARIA
4. POSTOLACHE VASILE ȘI IOANA
5. CHIPER VASILE ȘI ELENA
6. MACHIDON NECULAI ȘI MARANDA
7. ARTENE NECULAI ȘI MARIA

PUIEȘTI

1. CODREANU MIHAI ȘI ELENA
2. FELEȘTEANU TUDOR ȘI MARIA
3. MORARU MIHAI ȘI MARIA

GRIVIȚA

1. RĂILEANU GHEORGHE ȘI ECATERINA
2. SAVA GRIGORE ȘI VIORICA
3. TICIU CONSTANTIN ȘI MÂNDIȚA

TUTOVA

1. CRUCERU IOAN ȘI NICULINA
2. GHINEA ANDREI-MIRCEA ȘI GEORGETA

COROIEȘTI

1. RADU CONSTANTIN ȘI MARIA
2. PANAINTE SAVA ȘI VARVARA

Constantina IORDACHE

0 zi de neuitat - Nunta de aur -

**În tradiția Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
„Elena Cuza” Bârlad
Astăzi la Ivești**

Duminică, 21 august 2016, o zi cu mult soare și multă căldură, o zi în care o delegație aparținând Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad în frunte cu magistrat pensionar Nicolaie Mihai, președintele asociației s-a deplasat în comuna Ivești (unde Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad are deschisă o sucursală în sprijinul membrilor pensionari din zonă) pentru aniversarea familiilor membre C.A.R.P., dar și nemembre, ce au împlinit 50 de ani de la căsătorie.

Și Primăria Ivești, sărbătorește în această zi „Ziua satului”, prilej cu care sunt celebrați și cei care au împlinit 50 de ani de la căsătorie. O coincidență fericită! Primăria Ivești și Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad au organizat și au realizat împreună o festivitate emoționantă.

Am participat în calitate de sărbătoriți împreună cu soțul meu, Iordache Ioan Vasile. A fost minunat, ceva de vis! Organizare impecabilă! Totul la superlativ! Cei sărbătoriți au fost înconjurați cu deosebită dragoste, atenție, respect, afecțiune. Ne-au luminat și ne-au mângâiat sufletele.

Deschiderea festivității a revenit primarului comunei Ivești, Nistor Dumitrache care a arătat modul de organizare al acestui eveniment ce nu se putea realiza la acest nivel fără aportul prețios al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, al domnului președinte Nicolaie Mihai.

Domnul președinte Nicolaie Mihai și domnul primar Nistor Dumitrache au felicitat pe sărbătoriți, adresându-le urări de sănătate și ani mulți fericiți. Ceremonia religioasă s-a desfășurat în Biserica cu hramul „Sf. Petru și Pavel” din Ivești, fiind susținută de preoții comunei Alexa Neculai și Barcău Ioan Cristinel, iar ca nași spirituali ai sărbătoritorilor îi amintim pe primarul comunei Nistor Dumitrache din partea autorităților locale, iar din partea

Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad pe președintele Nicolaie Mihai.

Au fost sărbătorite 20 cupluri (membri și nemembri C.A.R.P.). În cuvântul lor, așa cum am menționat, atât primarul comunei Nistor Dumitrache cât și președintele C.A.R.P. Bârlad, domnul Nicolaie Mihai, i-au felicitat pe sărbătoriți adresându-le urări de sănătate, de cât mai mulți ani liniștiți și lipsiți de griji, să se bucure de ce-au realizat de-a lungul anilor, de copii, de nepoți.

Festivitatea a continuat la un restaurant, pus la dispoziție de primarul comunei, unde totul a fost minuțios pregătit (sala frumos împodobită, mese încărcate, multe flori, muzică), totul „ca la carte” după toate regulile și obiceiurile.

**Președintele C.A.R.P. „Elena Cuza”
Bârlad, Nicolaie Mihai și Nistor
Dumitrache, primarul comunei Ivești,
acordând diplome aniversare cuplurilor
sărbătorite**

Am fost întâmpinați, în poartă de două tinere în costume naționale purtând în mâini câte un parastas mare; între fete (domnișoare de onoare), un tânăr (cavaler de onoare) purtând în mâini o tavă mare cu păhăruțe cu țuică urându-ne bun venit și invitându-ne să servim.

În curte un grătar mare în jurul căruia trudeau 2-3 persoane pentru sărbătoriți.

În sala frumos împodobită, special pentru această sărbătoare, cu muzică și soliști ce ne-au încântat. Cuplurile

sărbătorite au primit diplome, flori, cadouri, toate inscripționate și pregătite pentru sărbătoriți din partea Primăriei Ivești prin domnul primar Nistor Dumitrache și din partea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad prin domnul președinte Nicolaie Mihai.

Și dacă-i nuntă, NUNTĂ să fie!

A urmat servitul mesei: un meniu bogat, bine pregătit, proaspăt, variat, începând cu aperitivul continuând cu grătar,

prăjituri, fructe, sucuri, vin, cafele și finalizând cu șampanie și un tort mare. Totul s-a desfășurat într-o ambianță deosebit de plăcută, impresionantă.

Am fost copleșiți și răsfățați cu atâta atenție, grijă, dragoste! A fost minunat! Cuvintele sunt prea sărace pentru a exprima trăirile noastre din acele momente! Da! Am trăit asemenea clipe. Pare incredibil, cu atât mai mult cu cât, fiecare dintre noi conștientiza că trăim timpuri bune în care a dispărut omenia, dragostea față de aproapele nostru, iubirea, respectul, blândețea și mila fiind înlocuite toate acestea cu fuga după lucrurile materiale, dorința de îmbogățire, ură, egoism, răz bunare.

Trăim timpuri în care poporul român este bolnav de sărăcie și mizerie, însetat de dreptate și pus la zid de lăcomia unor despoți demnitari care, ori nu vor, ori nu pot, ori nu au timp să se gândească la dorințele românilor.

Și iată că ne-a fost dat să întâlnim și oameni cu suflet mare, români adevărați care s-au gândit la noi!

Cu îngăduința, dumneavoastră, stimate cititor, doresc să mă adresez în continuare celor ce au reușit să realizeze pentru noi acest moment memorabil din viața noastră, în această zi de neuitat.

În timpul festivității și după, am fost copleșită (și sunt) de sentimente de admirație sinceră față de dumneavoastră, stimate domnule președinte, și față de colectivul de oameni

deosebiți, amabili, pricepuți care vă sprijină în realizarea atâtor lucruri frumoase. Sunteți niște flori atât de prețioase, adevărate perle ale umanității românești, dar din păcate atât de rare pe plaiurile noastre strămoșești. Sunteți minunați, oameni buni!

Suntem conștienți cât s-a muncit, câte eforturi, cât timp, câtă trudă s-au depus pentru a realiza o asemenea festivitate și toate astea pentru ca noi, o mână de oameni să ne bucurăm, să ne simțim excelent (uitând de grijile cotidiene) și să ne amintim cu plăcere de acest moment, de această minunată zi. În culise, dumneavoastră și cei care v-au sprijinit ați trudit din greu, pentru noi. Vă mulțumim!

Apreciam la superlativ tot ce ați reușit să realizați pentru noi împreună cu colaboratorii dumneavoastră de elită!

Vă felicit cu sinceritate și deosebită considerație pentru toate realizările remarcabile pe care le-ați obținut de-a lungul timpului cu unitatea ce o conduceți cu multă măiestrie și competență.

Vă urez multă sănătate, putere de muncă și succes deosebit pentru a obține noi și mari realizări în toată activitatea Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, pe care noi o considerăm cu mândrie „Casa noastră”.

Să ne trăiți, domnule președinte!

Vă mulțumim că existați!

Privește iubito, la mine,
Spune-mi dacă eu sunt acel
Ce parcă ieri am venit
La ai tăi și la tine,
Cerându-ți mâna,
Punându-ți pe deget inelul.
Doamne, ce mândră erai,
Și cât de frumoasă!
Luându-te de mână
Te-am dus la mine acasă,
La bine și la greu
Să fim împreună
Iubindu-ne mereu.

Am trecut prin bune
Și prin multe rele,
Bucurii, necazuri,
Și munți de durere.
Muncind din greu,
De toate am făcut,
Cu drag copii am crescut,
Trăind curat, ne-am bucurat
Dar timpul ușor a zburat.

Suntem împreună
De o jumătate de veac
Și fi-vom cât Domnul,

Să ne lase s-o îndura,
Tu, fiind icoana vieții mele
Eu rugăciunea ce mereu
Mă regăsesc în ea.

Astăzi la nunta noastră de aur,
Vreau să jur icoana mea,
Te voi iubi până la stele
Și nici în veșnicii de gheață
De tine nu voi divorța.

Să-nțeleagă divinitatea,
Că am știut și știm,
Ce înseamnă a ne iubi,
Exemplul nostru
De dăruire și de viață,
Cu drag la toți a dăru.

Iubirea-i adevărul ce rezistă,
Liantul care ne-mplinește,
Dragostea pură durează,
În sufletul pereche
Clipă de clipă crește.

Uită-te femeie, la mine,
Spune-mi dacă mă crezi,
Eu m-am născut

Și am crescut
Doar pentru tine.
Și spune-mi dacă
Visurile noastre
În ochii și sufletele
Copiilor noștri vezi.

În suflete păstrând
Al iubirii tezaur,
La îmbrățișarea virtuților
Neamului nostru creștin,
Veniți samariteni
La nunta noastră de aur
În sănătatea sărbătorilor
Să închinăm o cupă cu vin.

Iubirea de oameni,
Dragostea de Dumnezeu,
Alungă amarul
Ne scapă de greu
Având sufletele curate,
Conștiința trează,
Iubiții mei frați creștini,
Doar ce se face din iubire
Întotdeauna durează.

Nunta de Aur, Perieni
30 august 2016

izvorul izvorăște, de aceea, pentru mine, viața se trăiește.”

Cu mult timp înainte Vasile Alecsandri scria că: „Limba este cartea de noblețe a unui neam”, iar Lucian Blaga adăuga: „Limba este întâiul mare poem al unui popor”.

Pentru Fănuș Neagu „limba română e distanța dintre inimă și umbra ei, care se numește suflet.”

„Nici o limbă nu este atât de latină ca limba noastră!” declara cu convingere Dumitru Stăniloae. Și aș încheia cu nemuritorul Caragiale: „Trăiască frumoasa și cumintea limbă română! Fie în veci păstrată cu sfințenie această scumpă Carte-de-boierie a unui neam călit la focul atâtor încercări de pierzanie.”

LIMBA ROMÂNĂ

Virgil Răzeșu

*Limba română sunt eu!
Am fost zămislit de părinți
În limba română.
Fiecare celulă a ființei mele
Pământene,
E plămădită în grai românesc.*

*Până am ieșit la lumină,
Am început a-l șopti,
Odată cu prima picătură de sânge
Pornită să ducă viața și limba
În celelalte alcătuiuri
De le zicem celule sau inimă.*

*Apoi... am cântărit primii pași,
Laptele ce l-am supt
Și brațele de gâtul mamei
Au fost în limba română.*

Limba română nu se învață.

**Răzvan
Acostioaie**

Dragoș Tufă

**Ionuț
Cozmâncă**

**Marinel
Gică**

**Iftene
Gioriciu**

**Nicolaie
Mihai**

**Gruia
Novac**

**Neculai
Ghețau**

Nemărginita iubire

Petruș Andrei

*„Nu noi suntem stăpânii limbii,
ci limba e stăpâna noastră.”
(Mihai Eminescu)*

Ne străduim de cum venim pe lume
Ca să-nvățăm, cu toți, cuvântul „mamă”,
Icoană-n suflet cu-aurită ramă
Ce îl rostește pentru noi anume.

Cuvântul cel dintâi și mai cu seamă
Ce nu e vestejit de ger și brume
Cu care spunem sfânta rugăciune
Ca dintr-un fir să țesem o maramă.

Sunt multe graiuri pe întreg pământul
C-așa a vrut să fie Domnul Sfântul,
Mai dragă însă ni-i limba română

Ea, între toate, e mândră regină,
A hărăzit-o pronia divină
Și-n veci de veci ea ne va fi stăpână.

**Mihaela
Oprea**

**Grupul folcloric „Alunelui”
de la Școala nr. 1 Gara Banca**

Participanți la manifestare

Sărbătoare de suflet, căci din suflet vine și-n suflet dăinuiește

prof. Livia ANDREI

La Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad nu trece nicio zi cu semnificații aparte ca domnul președinte, magistrat Nicolaie Mihai și Consiliul Director să nu facă din ea o sărbătoare. Așa s-a întâmplat și cu Ziua Limbii Române, o sărbătoare de suflet, căci din suflet vine și în suflet dăinuiește.

31 august, ora 10 a.m. sala „Alexandru Ioan Cuza” este neîncăpătoare, ca de obicei în zilele în care este anunțat un eveniment. Domnul președinte subliniază semnificația Zilei Limbii Române, considerând că o astfel de sărbătoare trebuie să înceapă cu intonarea Imnului de Stat al României.

Evenimentul începe cu melodia *Planeta limbii române* în interpretarea corului de copii al Centrului Zestrea Buciumului din Chișinău, Republica Moldova.

Conferința „Glas tămâiat, cătuie de petale”, ținută de doamna profesor **Livia Andrei**, punctează doar câteva repere ale formării limbii române și locul acesteia în lume, precum și preocuparea înaintașilor noștri, dar și a contemporanilor pentru păstrarea și prețuirea acestei limbi care se vorbește de sute de ani pe teritoriul României și nu numai.

În timpul celor două ore, **Ionuț Cozmîncă**, elev în clasa a VI - a la Școala de Muzică și Arte Plastice „Nicolae Tonitza” sub coordonarea prof. Mihail Manciu a interpretat la pian melodiile *Harababura* de Sabin Drăgoi și *Nocturna* de Frédéric Chopin.

Am ascultat apoi cu toții mesajul domnului Daniel

Olteanu, prefectul județului Vaslui, care a transmis aprecierea sa cu privire la Limba Română, dar și asupra activităților ce se desfășoară în cadrul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad.

Momentele poetice care nu puteau lipsi de la o asemenea manifestare au fost susținute de **Petruș Andrei** („Nețărurita iubire”) și **Iftene Cioriciu** („Lăsați poezii” și „Sărut mâna bună vreme”).

Domnul profesor **Gruia Novac** a ținut o lecție cu un titlu sugestiv, care a dat de gândit auditoriului „**Viitorul LIMBII ROMÂNE este dependent de preluarea bună a trecutului și de cultivarea judicioasă a prezentului**”.

Bunul prieten al Casei, **Dragoș Tufă**, ne-a încântat încă o dată cu vocea și cu interpretarea sa inconfundabilă, de data aceasta cu melodia „Cântecul străinătății”.

O surpriză a fost apariția micului grup folcloric **Alunelul** al Școlii Gimnaziale nr.1 Gara Banca compus din Acasandrei Mihai Cristian și Claudiu Iulian, Manolache Denisa și prof. coordonator Acasandrei Mihaela care a recitat pe muzica lui Ciprian Porumbescu (*Balada*) poeziile *În limba ta* de Grigore Vieru, *Temelia limbii române* de Horia Bădescu și *Limba noastră cea română* de Grigore Vieru.

Ansamblul folcloric Răzeșii Pogonești a încheiat manifestarea cu interpretarea melodiei *Limba noastră* pe versurile lui Alexei Mateevici.

Iftene CIORICIU

SĂRUT-MÂNA BUNĂ VREME

Sărut-mâna, mamă țară,
Bună vreme, drag popor,
Sfântă vatră milenară,
Leagăn de vis și de dor.

Sărut-mâna, Românie,
Bună vreme, fraților
Iubitori de neam și glie
Sub drapelul tricolor.

Sărut-mâna, limbă română,
Bună vreme, grai curat,
Templu sfânt de rugăciune,
Lexic binecuvântat.

Sărut-mâna, dragi confrați,
Bună vreme, limbă română,
De la Prut peste Carpați,
Imnul românesc răsună.

Sărut-mâna, distinși poeți,
Bună vreme, scriitori,
Soli ai limbii românești,
Genii, artiști și actori.

Sărut-mâna, dragi sportivi,
Ce ați onorat prin lume,
Limba noastră, sfântul grai,
Cinstindu-i frumosul nume.

Sărut-mâna, bravi eroi,
Ce-ați sfințit cu sânge steagul,
Prin revolte și război,
Apărând limba și neamul.

Sărut-mâna, dragi soldați,
Ce-n al luptelor victorii,
În limba română strigați,
Ura! spre a țării glorie.

Sărut-mâna, dragi țărani,
Bună vreme, pâine caldă,
Limbă dulce de plugari,
Din străbuni neaș păstrată.

Sărut-mâna, dragi bătrâni,
Bună vreme, sfinți eroi,
Limba dulce de la buni,
Ați păstrat-o pentru noi.

Sărut-mâna, măi române,
Bună vreme, grai străbun,
Limba românească spune,
Căci românul e om bun.

Limba noastră-i minunată,
Dulce, caldă și frumoasă,
Toți românii mei o cântă,
Și de afară și de acasă.

Sărut-mâna, dragă lume,
Ce poporul meu iubesci,
Limba noastră și-al ei nume,
România - București.

Sărut-mâna, mamă sfântă,
România mea bogată,
Limba doinelor cea blândă,
De toți românii cântată.

Sărut-mâna, Maică Sfântă,
Bună vreme, Dumnezeu,
Trinitate, binecuvântă,
Limba poporului meu.

Limba românească sfântă,
Ție Doamne, să ți-o dăm,
S-o așezi în rai și-n undă.
Îngerii să-i încântăm.

Sărut-mâna, limbă română,
Bună vreme, drag popor,
Urăm azi cu voce bună,
La mulți ani: românilor!

La mulți ani, limbă română,
Grai al nostru strămoșesc!
La mulți, patrie bună,
Sărut-mâna, te iubesc.

Mesajul Instituției Prefectului județului Vaslui cu prilejul Zilei Naționale a Limbii Române – 31 august 2016

Permiteți-mi să adresez, înainte de toate, felicitările mele, alături de cele mai sincere urări de sănătate și putere de muncă, domnului președinte Nicolaie Mihai, pentru întreaga activitate pe care o desfășoară în cadrul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad și, în special, pentru rolul de promotor al valorilor culturale și spirituale din orașul nostru.

Salut inițiativa dumneavoastră de a oferi tuturor celor preocupați de modul în care va arăta viitorul nostru și al generațiilor care ne urmează, subiecte de reflecție și ocazii de a dezbate teme care țin de spiritul și identitatea românească, asemenea celei propuse pentru a marca Ziua Națională a Limbii Române.

Consider că este și trebuie să fie întotdeauna o mare bucurie să celebrăm această zi, nu numai pentru că limba română ne definește și ne diferențiază în întreaga lume, ci și ca semn al datoriei morale pe care o avem față de înaintașii noștri, care au făcut posibilă existența și, mai ales, rezistența graiului românesc în condiții istorice dintre cele mai vitrege.

Am convingerea că o lecție de și despre limba română este binevenită la orice vârstă, și cu atât mai mult astăzi, când limba noastră este greu încercată de rutina prescurtărilor și a derapajelor semantice, de inadvertențele gramaticale sau de invazia cuvintelor străine.

Și noi și copiii noștri trebuie să învățăm să redescoperim diversitatea, armonia și expresivitatea graiului românesc, și să fim preocupați mai degrabă de calitatea limbii române, atât a celei vorbite cât și a celei scrise, decât de noile standarde și mijloace de comunicare.

Cred că a vorbi și a scrie corect românește rămâne, dincolo de orice norme care țin de logică și de etică, o dovadă de prețuire pentru noi înșine, și pentru cei din jurul nostru; iar dacă acceptăm și ne asumăm acest fapt, putem spera că, în viitorul pe care ni-l dorim cu toții mai bun și mai generos, vom regăsi și valorile autentice românești.

La mulți ani tuturor vorbitorilor de limbă română din județul Vaslui, dar și celor care se află în colțuri îndepărtate de lume. Un gând bun și pentru iubitorii limbii române din Republica Moldova, care sărbătoresc astăzi, alături de noi, graiul românesc!

Daniel OLTEANU,
Prefectul Județului Vaslui

*Ziua internațională
pentru alfabetizare se
marchează, în fiecare
an, la 8 septembrie.*

*A fost sărbătorită
pentru prima dată în
anul 1966, iar anul
acesta celebrează cea
de-a 50-a aniversare,
desfășurându-se pe
tema „Citind trecutul,
scriind viitorul”.*

1 septembrie, prima zi de toamnă, prima ședință a Federației Naționale a Persoanelor Vârstnice din România, după o binemeritată vacanță.

Potrivit articolului 26 din statutul federației, Biroul Permanent are obligația de a convoca Comitetul Director în ședință, întâlnire unde **Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad** a fost reprezentată de **președintele său, magistrat pensionar Nicolaie Mihai**.

Întrevederea președinților asociațiilor de pensionari a comportat următoarea **ordine de zi**:

- Ratificarea hotărârii Biroului Permanent privind respingerea cererilor de afiliere la Federația Națională a Persoanelor Vârstnice din România a două organizații de pensionari, membre ale Federației „Solidaritatea” și a hotărârii privind revocarea din funcția de președinte al Asociației Pensionarilor „Dorna 2003” a domnului Gheorghe Popovici;

- Informare privind reorganizarea Sindicatului Județean al Pensionarilor Suceava;
- Informare privind repartizarea pe federații naționale a fondului alocat de Ministerul Muncii și Protecției Sociale pentru finanțarea acțiunilor privind sărbătorirea Zilei de 1 octombrie – Ziua Persoanelor Vârstnice.

De asemenea, tot acum, conducerea Federației Naționale a Persoanelor Vârstnice din România, beneficiind de girul membrilor săi, a adoptat și progr. amul acțiunilor destinate a marca Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice (1 octombrie), din care spicuim:

- ▶ Organizarea de către asociațiile teritoriale a unor manifestări de omagiere a pensionarilor și persoanelor vârstnice, în perioada 1-3 octombrie, urmate de spectacole;
- ▶ Organizarea în preajma zilei de 1 octombrie a unor conferințe de presă la nivel central și local pentru prezentarea unor materiale menite să sensibilizeze opinia publică și autoritățile în legătură cu nevoia adoptării de măsuri pentru ameliorarea traiului pensionarilor și apărarea demnității lor;
- ▶ Efectuarea, de către toate organizațiile teritoriale, de demersuri la agențiile de turism – și la sponsori –

pentru a obține excursii gratuite în străinătate pentru 3-4 pensionari;

- ▶ Tipărirea unor diplome de excelență care vor fi acordate persoanelor cu merite deosebite în activitatea organizațiilor, precum și unor persoane care acționează în folosul pensionarilor;

- ▶ Tipărirea, până la jumătatea lunii septembrie a.c., a unui număr special al periodicului „Tribuna seniorilor”;

- ▶ Organizațiile teritoriale își vor elabora programe proprii pentru organizarea sărbătoririi zilei de 1 octombrie.

Totodată, ședința din 1 septembrie a.c. desfășurată în sala Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice situată în strada George Vraca nr.9, București a vizat și adoptarea de criterii în vederea

repartizării fondurilor pe care anual Ministerul Muncii și Protecției Sociale le alocă din bugetul de stat sărbătoririi zilei de 1 octombrie. Astfel, au fost convenite următoarele criterii:

- ▶ Numărul pensionarilor din județe;
- ▶ Numărul membrilor organizației;
- ▶ Numărul filialelor;
- ▶ Activitatea desfășurată pentru pensionarii dezavantajați;
- ▶ Cotizația încasată.

*Puterile lumii sunt trei:
inteligenta, forța și fericirea.
(proverb)*

Hora de la Aninoasa (1887), Theodor AMAN

Familia Cuza în luptă pentru înfăptuirea Unirii (3)'

Un rol important în lupta pentru realizarea unirii a avut-o domnia de 7 ani a lui Grigore Alexandru Ghica, în Moldova. Ghica a făcut reforme în favoarea realizării viitoarei uniri a românilor, printre care amintim libertatea cuvântului și a scrisului, cu toată opoziția rușilor, care erau putere protectoare, a adunat în jurul său pe tinerii patrioți favorabili unirii, nu a mai promovat în administrația țării principiul tradițional al ocupării funcțiilor după treptele boierești, acordând funcții după merit, a pornit persecuțiile și a oprit exilarea tinerilor naționaliști în care excelase înaintașul său Mihail Sturdza, a chemat ca profesori în școlile din Moldova învățați de prestigiu din Transilvania care sprijineau mișcarea naționalistă, a înființat instituții de cultură și așezăminte de binefacere, a sprijinit din răspuțeri răspândirea ideilor unioniste.

Alexandru Grigore Ghica i-a acordat lui Alexandru Ioan Cuza gradul de sublocotenent în armata țării, acesta fiind primul grad militar pe care l-a deținut. Pentru toate aceste realizări, la 10/22 mai 1856, Divanul general al Moldovei i-a adresat mulțumiri pentru sprijinul acordat ideii de unire, iar două zile mai târziu s-a publicat Legea presei pe baza căreia a apărut vestitul ziar „Steaua Dunării” editat de Mihail Kogălniceanu, Vasile Mălinescu și Nicolae Ionescu, în jurul căruia s-au strâns patrioți moldoveni.²

În ultimele zile ale domniei sale, Grigore Alexandru Ghica, însoțit de ministrul Costache Negri, fruntaș de seamă al mișcării unioniste, a făcut o vizită în sudul Moldovei, implicându-se direct în sprijinul mișcării unioniste. În această perioadă, Vasile Alecsandri a scris „Hora Unirii”, ce avea să devină imnul mișcării unioniste, iar Alexandru Donici a scris fabula „Vaporul și calul”. La începutul lunii iulie 1856, domnitorul Grigore Ghica – unionist convins – a fost înlocuit cu caimacamul Teodor Balș, care a introdus în Moldova un regim antiunionist. Moldova a devenit, prin conducerea sa, o citadelă a separatismului, lucru ce reieșea clar din lista miniștrilor pe care Teodor Balș o alcătuiuse cu ajutorul generalului austriac Goblenz și a consulului general Lanoy, luând măsuri severe contra unioniștilor pe care i-a scos din funcții.

Unioniștii nu s-au speriat, și-au continuat acțiunile, cu orice preț în spațiul public cântau „Hora Unirii” și îmbrăcau costumele populare tradiționale pentru ca discursul și ideile lor să prindă și mai bine în lumea satelor.

La 1 martie 1857, caimacamul Teodor Balș a murit, iar în locul lui turcii l-au numit pe Nicolae Vogoride, care a declanșat o puternică campanie separatistă, el devenind o marionetă supusă turcilor și austriecilor. Vogoride nu avea nimic comun cu

dorințele țării, el voia să ajungă domn al Moldovei și să ridice pe tron, alături de el, pe Cocuța Vogoride, soția sa, născută Conachi. Vogoride căuta să atragă de partea sa oameni influenți, de prestigiu, pentru a lovi în mișcarea unionistă, numindu-l pe Alexandru Ioan Cuza care deținea funcția de pârcaș la Galați, adjutant al său și înaintându-l în răstimp de 10 zile de la gradul de sublocotenent la cel de locotenent la 24 aprilie, la gradul de căpitan la 28 aprilie, apoi la gradul de maior la 10 mai.³

Reamintim că Alexandru Ioan Cuza intrase în armată cu gradul de cadet în timpul lui Mihail Sturdza, fusese înaintat sublocotenent de către Grigore Ghica, în 1849, care îl numise după cum am arătat, director al ministerului de interne.⁴ Cuza nu a ținut cont de această bruscă avansare a sa și, înfocat unionist cum știm, în semn de protest la abuzurile comise de Vogoride contra unioniștilor a înaintat o răsunătoare demisie. Demisia lui Cuza se întemeia pe următoarele motive:

- ▶ că s-ar fi publicat listele electorale, netrecându-se în ele persoane cu drepturi și punându-se persoane fără drepturi;
- ▶ că se schimbaseră privilegii vrednici, înlocuindu-se cu oameni nedestoinici;
- ▶ că în lipsa lui din Galați s-a călcat casa unui cetățean în puterea unui afiș neajuns la cunoștința lui, care ar fi fost totdeauna stavila unor așa nedreptăți și nu unealta nerușinată a cârmuirii;
- ▶ că se respinseseră fără drept toți cei ce reclamau înscrierea în comitetele electorale;
- ▶ că fusese înlăturat din alcătuirea comitetului și fusese trimis în Basarabia, tocmai în momentul când după glăsuirea firmanului, trebuia să prezideze zisul comitet.

„Toate acestea, urmează Cuza, fiind lovituri pe o parte în drepturile pământurilor, iar pe de alta în înțelesul înaltului firman, bazat pe tratatul de la Paris, și nevăzând nicio măsură luată spre a lor stăvilire, din contră, cele de înspăimântătoare predominând și sporind în tot ținutul Covurluiului, mă văd silit cu o vie părere de rău, împotriva dorinței ce am de a sluji patriei într-o vreme așa de gingașă, a vă cere demisia mea din funcția de pârcaș, fiind o tristă povară sub un asemenea sistem.”⁵

Acesta a fost textul original al demisiei lui Alexandru I. Cuza pe care a trimis-o în copie consulului francez Victor Place, rugându-l să o comunice Comisiei din București, ca un document în sprijinul dreptelor reclamații ale țării, contra actelor așa arbitrar ale Guvernului. Comitetul Central înțelege

1 Fragmentul face parte din volumul semnat Gheorghe Vlad, *Sfânta. Viața Doamnei Elena Cuza*, Alexandria, Editura Cartea Ortodoxă, 2015, p.34-43

2 Academia Română, *Istoria românilor*, vol. VII, tom I, Editura Enciclopedică, București, 2003, p.443

3 *Acte și documente privind recunoașterea României*, D.A. Sturdza, D.C. Sturdza și Ghenadie Petrescu, București, 1889, p.415, 451, 485

4 A.D. Xenopol, *Domnia lui Cuza Vodă*, vol. I, Editura Elf, București, 2010, p.32

5 Ibidem, p.33-34

de îndată însemnătatea acestui act și îl împărtășește în copie tuturor comitetelor din județe, arătându-le marea sesizare ce a făcut demisia motivată a pârcălabului de Galați și sprijinul însemnat ce l-a dat protestului general ce s-a trimis la București. Victor Place trimite această demisie nu numai Comisiei din București, ci și contelui Walewski, atrăgându-i luarea aminte asupra împrejurării că „Prefectura de Galați este cea mai însemnată din Moldova și că domnul Alexandru Ioan Cuza care o cârmuia trecea cu drept cuvânt drept unul din dregătorii cei mai destoinici, cei mai cinstiți și mai energici ai țării. Prin averea sa, prin legăturile lui de familie, el deține un loc însemnat în opinia publică. Cunoștința personală ce am asupra caracterului său este pentru mine o garanție că abuzurile pe care le dă pe față au trebuit să treacă orice margine, pentru a-l aduce la un demers atât de grav.”⁶

Ca urmare a demisiei lui Cuza și a popularității create a fost ales deputat în Divanul Ad-hoc. În Adunarea ad-hoc de la Iași, Alexandru I. Cuza a avut o participare activă, el a susținut și votat propunerea pe care a făcut-o Manolache Epureanu de desființare a privilegiilor boierești. În alte probleme discutate, Cuza nu a luat cuvântul pentru că el nu se considera un orator. Alexandru I. Cuza a votat propunerea pe care a făcut-o prietenul său Costache Negri ce prevedea împrăștierea clăcășilor cu loturile cultivate de ei care a întrunit numai 16 voturi și nu a fost adoptată. Tot aici, el a votat contra propunerii marilor moșieri care prevedea teoria țăranului chiriaș. În timpul cămăcăniei de trei persoane - Ștefan Catargi, Anastase Păun și Vasile Sturdza – Alexandru Cuza a fost înaintat la gradul de colonel și a fost numit comandant al armatei (hatman). El a intrat în adunarea din 1858 ca deputat al proprietarilor mici din județul Fălciu, de care adunare va fi ales domn al Moldovei, la 5 ianuarie 1859.⁷ Dar, e timpul să revenim la eroina noastră și să ne oprim încă în timpul când Teodor Balș a fost numit caimacam. Elena Cuza s-a mutat la Iași și a locuit cu soțul său care avea slujba ce îi cerea să fie permanent în Capitală. Casa lor a devenit un loc obișnuit unde se întâlneau unioniștii ce luptau din răsuputeri să obțină Unirea. În acest timp, la Iași, în apropierea surorii sale s-a stabilit și fratele ei, Constantin Rosetti, care după despărțirea de prima soție, se căsătorise a doua oară cu Olga Stoianovici, membrii familiei acesteia erau oameni liniștiți, calmi, exact ce-i trebuia Elenei Cuza, care a găsit în ei prieteni adevărați. Alexandru Cuza devenise omul de încredere al lui Vogoride, cel puțin așa credea acesta, care așa cum am arătat, în 10 zile l-a avansat de la gradul de sublocotenent la cel de maior și l-a făcut adjutantul său.

Dar nu de Vogoride era atras Alexandru Ioan Cuza, ci de frumoasa soție a acestuia, Cocuța Vogoride, fiica marelui boier Costache Conachi, pe care o cunoștea de copilă și care acum devenise o splendidă Doamnă, care îl aprecia în mod special pe distinsul adjutant al soțului ei. Se pare că frumoasa doamnă Vogoride este cea care a sustras scrisorile pe care soțul său le schimba cu ministrul de externe turc, din care reieșeau manevrele făcute pentru ca antiunioniștii să câștige alegerile în Moldova și astfel Unirea Principatelor să fie compromisă. Cocuța Vogoride a dat aceste scrisori periculoase prietenului ei din copilărie pe care acesta le-a publicat, opinia publică și diplomații străini luând astfel cunoștință de manevrele incorecte, nelegale, făcute de Vogoride și de aliații săi turci și austrieci, ceea ce a dus la ruperea relațiilor diplomatice cu Imperiul Otoman de către Franța, Rusia, Anglia și Piemont, ceea ce putea duce la un război european. Se pare că la gestul de bună româncă, pe care l-a comis Cocuța Vogoride, au stat posibil și sentimentele deosebite de iubire pe care le avea față de Alexandru Ioan Cuza. Poate cercetările viitoare vor scoate la iveală izvoare istorice ce

vor lumina și această enigmă. Din păcate, purtarea lui Alexandru Ioan Cuza a supărat-o iarăși pe sensibilă sa consoartă, pare-se că a avut o nouă aventură sentimentală de care soția sa a aflat și acesta a fost motivul pentru care Elena Cuza a plecat din țară în străinătate, însoțindu-l la studii pe fratele său mai mic, Theodor Rosetti. Din Austria a trecut în Italia, călătorind timp de o lună prin frumoasele orașe italiene încântată fiind de splendidele peisaje întâlnite, de așezările frumoase, de muzeele interesante. Din Italia, a trecut în Franța și s-a stabilit la Paris, unde se pare și-a găsit liniștea, după supărările avute în țară, atât din partea soțului cât și din cauza evenimentelor tumultuoase ce frământau societatea ieșeană. Într-o scrisoare adresată mamei sale, Catinca o informa că: „Sunt de o lună la Paris unde mă distrez foarte mult.”⁸

La Paris, Elena Cuza a vizitat și a primit multe cunoștințe și rude din țară și a participat la nunta verișoarei sale, Cleopatra Sturdza, a fost martora pregătirilor pe care le făceau parizienii pentru apropiata vizită a țarului Rusiei, Alexandru al II-lea. Dar Elena, care era o femeie de casă, nu putea să stea prea mult timp departe de țară, dorul de cei din țară creștea, mai ales că soțul său Alexandru, conform obiceiului său îi scria destul de rar, și atunci într-o scrisoare trimisă mamei sale, o ruga pe aceasta: „Dă-mi de asemeni știri despre Alecuțul meu, care nu mai este mai puțin leneș ca alții.”⁹

Alexandru, soțul ei, mulțumit de libertatea de care beneficia își petrecea majoritatea timpului alături de prietenii săi sau mergând pe la moșiile lui Costache Negri, Vasile Alecsandri, Răducanu Rosetti, unde pe lângă jocurile de societate, discutau serios și politică, îngrijorați de abuzurile săvârșite de caimacamul Vogoride, care, prin manevre murdare, dorea să zădărnicească Unirea, ceea ce l-a făcut pe Cuza să-și dea răsunătoarea demisie, care a făcut o așa mare impresie atât în țară cât și în străinătate. În septembrie 1857, la Iași și București, au început lucrările Adunărilor ad-hoc, într-o atmosferă entuziastă, mulțimea și-a manifestat atașamentul la cauza Unirii. Alexandru Ioan Cuza a fost ales de către gălățeni ca reprezentant al lor și din acest moment soarta sa, destinul hărăzit de cer, a început să se realizeze. Divanul ad-hoc de la Iași era prezidat de Sofronie, mitropolitul Moldovei, Costache Negri, a fost ales vicepreședinte, iar din conducere mai făceau parte C. Hurmuzachi, C. Rollo, Dimitrie Ralet și Petre Mavrogheni, toți susținători ai Unirii.

În ziua de 7/19 octombrie, a fost adoptată o rezoluție prin care se exprima mulțumiri puterilor europene, garante, prilej cu care întreaga Adunare ad-hoc a Moldovei a strigat într-un glas Unirea! Unirea! Unirea!¹⁰ La Paris, Elena Cuza se simțea singură și părăsită de familia sa, pierdea orice speranță de a primi vești de la nepăsătorul ei soț. Singura care nu o uitase era mama sa Catinca, care se gândea cu durere în suflet la viața nefericită pe care o ducea copilul ei favorit, dar de data aceasta nu a mai sfătuit-o să divorțeze, cum făcuse înainte, gândindu-se și la situația ei de femeie văduvă, a cărei gospodărie se zbătea în greutate și probleme dificile. Ceilalți copii aveau la rândul lor și ei probleme familiare, Constantin se dovedea a fi nepriceput în administrarea averii și își ipotecase bunurile. Celălalt băiat, Mitică, era în căutarea unui post bun, iar mezinul Theodor studia încă în străinătate. În această situație dificilă, Catinca Rosetti și-a sfătuit fata să se întoarcă în țară, să aștepte, că poate lucrurile ce o frământau se vor îndrepta cu timpul. De altfel, Elena în sufletul ei, nu ar fi dorit niciodată să divorțeze de „Alecuțul meu” pentru că îl iubea în mod sincer cu toate marile defecte ale acestuia. Spre sfârșitul anului 1857, s-a întors în țară, iar Crăciunul l-a

6 Ibidem, p.34-35

7 Ibidem, p.35

8 Arh. Ist. Centrală, Fond Elena Cuza, Scrisori, mapa II, fila 4

9 Ibidem

10 Documente privind Unirea Principatelor, vol.I, p.630

petrecut la Solești, alături de membrii familiei sale. Iarna anului 1857-1858, a fost una grea, cu zăpadă mare, cu geruri grele, dar Elena și membrii familiei sale, înainte de prânz, înfodoliti în blănuri groase, făceau o tură cu săniile în peisajul mirific de iarnă. Iar lor li s-a alăturat și soțul surorii sale Zoe, lordache Lambrino, care în fiecare zi, spre hazul copiilor săi, organiza întreceri cu sania cu Alexandru Ioan Cuza. Copiii Zoei crescuseră, Ileana, fiuța Elenei Cuza, avea 7 ani, iar băiatul Alexandru – al cărui naș fusese Alexandru Ioan Cuza, avea 4 ani. Copiii se jucau, zburdau pe aceleași locuri frumoase unde în urmă nu cu mulți ani se jucaseră și mama lor cu nașii ei.

Copiii îl iubeau tare pe Alexandru Ioan Cuza, care petrecea mult timp cu ei, spunându-le povești și diferite glume captivante, organiza bătăi cu zăpadă, într-un cuvânt era unul de vârsta lor. Zoe care era însărcinată pentru a treia oară, într-o discuție cu sora sa, și-a manifestat teama și presimțirile rele pe care le simțea pentru nașterea copilului pe care îl purta în pântec dar sora sa mai mare a căutat să o liniștească, spunându-i că nu are de ce să se teamă. În sufletul ei, Elena o invidia în sensul bun pe sora sa Zoe care era mamă a doi copii minunați. Ea suferea mult că nu putea fi și ea mamă, deși atât ea cât și soțul ei doreau din tot sufletul să aibă copii. Într-una din obișnuitele lor plimbări cu sania, Zoe, ce avea aproape zilnic presimțiri sumbre, adresându-se surorii sale a rugat-o ca în cazul în care i se întâmplă ceva rău, să aibă grijă și de copii ei, la care Elena i-a răspuns că nu are nicio justificare pentru temerile ei, că dacă cineva va muri, aceasta este ea, care nu are de ce să trăiască pentru că viața este un chin.¹¹

În ianuarie 1859, după ce sărbătorile s-au sfârșit, fiecare a plecat acolo unde îl chemau preocupările. Alexandru Ioan Cuza a plecat la Iași, iar soția sa Elena a însoțit-o pe sora sa Zoe la moșia de la Banca, pentru a ajuta-o la îngrijirea copiilor și a fi alături de ea în situația dificilă în care se afla, însărcinată cu al treilea copil. Elena s-a simțit foarte bine în casa surorii sale, scăpase în sfârșit de singurătate. Trăia într-un cămin cald, un cămin cu doi copii adorabili cărora ea le consacra tot timpul său, spunându-le povești, născocind multe jocuri care îi atrăgeau pe cei mici, uitând pur și simplu de problemele complexe care o frământau. Elena din când în când le povestea micuților despre frumusețile Parisului și făcea cu ei planuri ca atunci când mama lor se va însănătoși, să meargă împreună la Paris, unde să le arate minunățiile despre care le vorbise. Din nenorocire, presimțirile sărmanei Zoe s-au adeverit, ea în urma unei nașteri deosebit de dificile nu a putut fi salvată cu toate eforturile făcute, s-a stins în grele dureri, dar din fericire copilul a putut fi salvat.

Astfel, soarta a lovit-o din nou grav pe biata Elena Cuza, care și-a pierdut sora mult iubită, ce a părăsit lumea și copilașii săi deosebiți, în plină tinerețe, la numai 28 de ani. Aceasta în ultimele clipe de viață a rugat-o să nu uite ce i-a făgăduit, să aibă grijă de sărmanii ei copilași. Elena își reproșa acum, că și ea este vinovată de moartea prematură a surorii sale, pentru că atunci când mama ei se împotrivi la căsătoria ei cu lordache Lambrino, ea alături de soțul său Alexandru, insistaseră pentru această căsătorie. Se frământa și se zbuciuma continuu. Și pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, copii pe care îi avea în grijă s-au îmbolnăvit de pojar, iar în același timp, la Solești, mama ei Catinca a căzut grav bolnavă din cauza zbuciumului provocat de moartea fiicei sale Zoe. Doamna Elena nu știa cum să se mai împartă între îngrijirea celor doi nepoți și bătrâna și neputincioasa sa mamă. Elena i-a îngrijit cu devotament timp de trei luni cât a stat la Banca, pe nepoții săi, ajutată și de sora lui

lordache Lambrino, iar atunci când copiii s-au făcut bine, după ce a pus totul în orânduială la casa surorii sale, a putut pleca la Galați pentru a-l pregăti pe soțul său pentru voiajul pe care dorea să-l facă în Olanda, împreună cu lordache Lambrino.

La Galați, rămasă singură acasă după plecarea lui Alexandru Ioan Cuza, ea a putut să plângă în liniște moartea iubitei sale surori, să continue să-și atribuie vini pe care, de fapt, nu le avea, ceea ce a avut ca urmare îmbolnăvirea sa. Ea s-a îngrijit singură, nedorind să supere pe nimeni, nu a anunțat-o nici măcar pe mama sa. Soacra sa, văduva Sultana Cuza, a plecat să-și rezolve problemele pe la moșiile sale, lăsând-o singură. Din când în când, Elena avea câte o bucurie, atunci când primea vești de la soțul său sau de la cumnatul ei. O mare bucurie i-a produs vizita pe care i-a făcut-o fratele său Theodor, care fiind în vacanță a venit să o vadă. Dar situația din țară a grăbit reîntoarcerea din străinătate a lui Alexandru Ioan Cuza și a cumnatului lordache Lambrino. Între 10/22 mai și 7/19 august, s-au desfășurat la Paris lucrările Conferinței Marilor Puteri europene, consacrată problemei românești sub președinția ministrului de externe al Franței – contele Walewski – care a susținut unirea principatelor într-un singur stat, dar s-a opus reprezentantul Angliei - Cowbeg, care a solicitat o soluție de compromis, adică realizarea unirii formale.

S-a votat Convenția de la Paris la 7/19 august care în privința principatelor prevedea unificarea formală sub numele de *Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei*, fiecare țară să aibă domnul ei, Guvernul ei, Parlamentul ei, iar în comun să aibă o Comisie Centrală și o Curte de Justiție și Casație, amândouă cu sediul în Focșani. Trebuiau acum să fie alese Adunările electivă ce urmau să aleagă domni. În această situație, Alexandru Ioan Cuza și lordache Lambrino s-au întors în țară, hotărâți să lupte pentru realizarea dorinței de unire a românilor. Au fost numiți trei caimacami (locțiitori de domni) – Anastasie Panu, Sturdza și Ștefan Catargiu care trebuiau să supravegheze Adunarea electivă care să-l aleagă pe noul domn. Căimăcămia a fost un guvern provizoriu, în care a intrat și Alexandru Ioan Cuza care a fost avansat colonel și numit hatman (comandant) al Poliției Moldovei.

În această situație, Alexandru Ioan Cuza a chemat-o pe soția sa la Iași. Aceasta, la început, dorea să ia cu sine și pe cei doi copii ai surorii sale, dar în final a renunțat. A trimis o scrisoare mamei sale în care o roagă să o ia la Solești pe Ileana, nepoata sa, pentru că nu știe cu siguranță unde se vor stabili.¹² Această epocă a fost una mai liniștită pentru Cuza, care avea mult de muncă, multe probleme de serviciu pe care trebuia să le rezolve operativ și nu mai avea timp pentru întâlniri și petreceri cu prietenii. Cea mai mare parte a timpului liber o petrecea acasă, povestind soției și cumnaților, cu umorul său spumos, scene și întâmplări la care asistase, care prin comicul lor, le făceau savuroase. Elena era încântată că se putea bucura mai mult timp de prezența în casă a soțului iubit. Casa era plină zilnic de numeroși unioniști ce discutau deschis fără nicio teamă problemele care-i frământau spre bucuria amfitrioanei, care îi servea ca o adevărată gospodină ce era.

Crăciunul din 1858 l-a petrecut la Iași, alături de prietenii lor, savurând cu plăcere mâncărurile din carne de căprioară, pe care o trimisese mama doamnei Elena Cuza, Catinca Rosetti.

- Va urma -

11 Lucia Borș, *Op.cit.*, p.45-46

12 Arh. Ist. Centrală, Fond Elena Cuza, Scrisori, mapa II, fila 11

APROAPE TRĂIM

Oana ROTARU

Un gând liber, independent de reguli...

Sunt în autobuz. Merg spre parcul de distracții din Mamaia. Pe ecranul din tavan sunt difuzate animații pentru copii, dar și pentru „oamenii mari”. În fața mea, o femeie ce pare peste 25 de ani, plinuță, tunsă băiețește, cu pielea albă, tricou gri și o geantă pe umărul drept stă cu telefonul în mână. Este chiar pe scaunul ce stă în diagonală cu locul meu. Îi văd mâinile pe ecranul telefonului. Ele nu spun nimic. Sunt curate, dar nu îngrijite.

Văd ce scrie. Tastează un mesaj către **Dragostea mea**: *Aș vrea să te țin în brațe. Te iubesc, dragostea mea... Mi-e*

dor de tine... Și mie de tine.

A închis telefonul. Se uită în stânga și în dreapta sperând să nu o observe nimeni. M-am uitat îndelung la ea, privind-o de la spate. Mă gândeam cum toți facem același pas pentru a rezista vieții, fără a lăsa oamenii din jurul nostru să simtă ce simțim noi, ne punem sentimentele în pixeli fără viață crezând că ne exteriorizăm, iar când ridicăm capul din ecranul gadgeturilor oftăm greu și ne blocăm privirea pe primul geam pe care-l întâlnim.

Cine spune că iubirea se trăiește așa sau altminteri? Nimeni. Și câtă încredere să

ai să îți pui sufletul într-un server și să te convingi că cel adevărat este și cel ce îți scrie înapoi? Sufletul celui ce iubește vrea să spună, vrea să simtă, vrea să iubească, chit că nu e iubit în egală măsură. Ajungi să cazii în propria-ți capcană, înfășurându-te în speranțe absurde în timp ce cazii în gol, ajungând în final pe fundul unei mări de regrete.

Asta nu e iubire. Este cel mult amăgire. Vreau să mă decontez acum și pentru totdeauna. Vreau să văd cine va mai avea curajul să îmi spună toate vorbele dulci și în față, nu doar pe privat. Vreau să trăiesc în realitatea mea, nu în cea

pe care o creează acest pseudomediul. Prin notificări și share-uri nu simt că trăiesc. Printr-o plimbare într-o pădure ce începe să-și scuture frunzele, în amurgul răcoros, printre sunete ce nu le pot înțelege, dar le poți simți, atunci pot spune că încep să trăiesc.

Uneori e bine să renunți la ceva ce încă nu a început, dar viața mea nu stă în loc pentru a o expune pe un perete. Nu renunț la ceea ce vreau, iar ceea ce îmi doresc cu adevărat este să trăiesc pe deplin, nu să ratez cele mai importante momente pentru a trăi fictiv în virtual, iar în cele din urmă să regret ceea ce nu am făcut.

Joan Miró - Coduri și constelații în dragostea unei femei
(1941, Chicago Art Institute)

Seria Constelații este constituită din 23 de mici picturi realizate în guașă și ulei pe hârtie. Întreaga serie prezintă stilul jucăuș în care Miro, sub influența suprarealismului, explorează potențialul creativ al automatismului, permițând ca printr-o spontaneitate ingenuă să dea naștere creaturilor sale caricaturale, care plutesc în câmpuri fluide de culoare.

Cristale de gânduri poetei Gabriela Ana Balan

Marinel GÎLCĂ

Născută la 9 septembrie 1968 în Sibiu încărcat de istorie și aureolat de remarcabile personalități culturale intrate în panteonul național, dar și european poeta și-a început și desăvârșit educația școlară în burgul faimos de pe malurile Cibinului. Din fragedă copilărie este îndrăgostită de poezia marilor poeți clasici români sau străini, dar și a celor contemporani pe care îi studiază cu multă fervoare. Poeta va mărturisi mai târziu că s-a născut sub mantia lui Eminescu, dar și a lui Nicolae Labiș, Lucian Blaga, Nichita Stănescu, Rilke, Lorca, „poeți uriași” ce reprezintă puncte de referință pentru toți cei cu har ce dăluiesc în cuvinte potrivite muza poetică. Viitoarea poetă va fi fascinată și de postmodernismul lui Cezar Ivănescu, candidat român la premiul Nobel pentru literatură, bărlădean prin naștere, care o perioadă a trăit și creat în orașul lui Brukenthal și Blaga. Va citi cu nesaț creații literare ale autorilor români dar și străini, iar ca participantă frecventă la olimpiadele de limbă și literatură română fiind remarcată de distinsul critic literar Zoe Dumitrescu Bușulenga. Autodidactă cu o mare putere de muncă va activa ca redactor la diferite reviste de cultură ardelenă, va publica poezii, recenzii, eseuri etc. Iată, așadar, sămânța harului divin dublată de o tenacitate de Sisif va încolți în sufletul mănăsor încărcat de sentimente și trăiri, iar în curând îi va da cele mai dulci roade.

Chiar de pe băncile școlii gimnaziale arta i-a dat semne și i-a înnobilit existența, deschizându-i ochii mari spre frumusețile lumii înconjurătoare. Da, este adevărat lângă noi totul este poezie. Este unanim acceptată ideea că natura însăși a zămislit-o și a scris-o apoi pe cea mai frumoasă și înălțătoare. Cu pană, cu cărbunele, pe papirus, pe hârtie, pe cer, pe apă, pe vânt, pe frunze sau pe buze. Și parcă sub arcadele cerului nemărginit și a soarelui de miere, zbaterea unduoasă a vântului de primăvară ce aduce în valuri, miresmele lăcrămioarelor, liliacului sau salcâmului, seamănă ca două picături de rouă cu șoaptele mângâietoare ale iubitei care te cheamă seara la prima întâlnire. Iar luna, ca un felinar tainic, agățată lângă oiștea Carului Mare sau Carului Mic luminează cărarea și pașii ce plutesc împreună spre lanul de grâu, la porțiță sau altundeva. Acolo așteaptă sfioasă, cu obrazii de culoarea macilor, cu inima sfârâind de doruri, ea, aleasa ta. În ochii ei mari și verzi se oglindesc iarba și pădurea, dar și smaraldul mării în miracolul deșteptării. Într-o clipită, chiar, mirat, zărești, tu, îndrăgostitul și steluțe vii și luceferi mândri

care îți surâd împăcați cu existența lor liberă și perenă din constelații îndepărtate, dar, totuși, apropiate și de abia atunci începi să înțelegi osmoza dintre real și imaginar, dintre cosmos și teluric. Iar atingerea caldă și catifelată a palmelor voastre este asemeni petalelor de trandafir ce cad la suflarea vântului și se împreunează după o logică neștiută înainte de a acoperi pământul și de a se transforma în materie.

Fără să vreți, cădeți pradă parfumurilor naturii și alunecați în sanctuarul voluptăților.

Mai mult, tu, muritorule, simți apoi dogoarea pământului, îngrășat cu sângele înaintașilor care te cheamă, te ademenește precum mirosul de busuioc al sânilor pârguiți ale iubitei. Acum se întâmplă o minune, marea urcă în cer, iar cerul coboară în mare, cu tot, cu soare, cu lună, cu stele, ca într-un joc de vrăjitoare.

Iar apoi așa cum somonii devorați doar pe jumătate de urșii singuratici, îngrășă cu trupurile lor pământul, iar brazii crescând mult mai falnici vor da măreție oceanului verde al pădurii tot așa și iubirea voastră de o noapte sau de o vară, va naște viață și iarăși va da dragoste, dar după un timp va veni și moartea în vizită și apoi, viața va bate din nou la ușa ta.

Să fim bineînțeleși, acest perpetuum mobile va dăinui atât cât va exista iubire, el și ea.

Natura întreagă este un concert de bună calitate, totul cântă și încântă la vuietul îndepărtat al pădurii, la mugetul valurilor albe, la trilarile de primadone ale păsărelelor, la urlul lupilor sau la boncânitul cerbilor.

Dimineața pe cerul de sidef, răcorit și primenit de o ploaie călduță de vară, soarele biruitor însuflețește ca un părinte arcul curcubeului. Este o cromatică fantastică, o „rara avis” care întotdeauna aduce speranțe omului. Uitându-te mai atent observi, că soarele îți surâde și din auriul boabelor de struguri copti, din ochii veseli ai copiilor cât și din săgetările păstrăvilor în apa rece și cristalină a râurilor de munte, din unduirea grânelor, dar și din aburii pământului și a pâinii fierbinți de abia scoasă din cuptor.

Dar atenție creatorule, viața nu te așteaptă, ea este ca un clipit de pleoape sau ca un fâlfâit de aripi, trebuie să te grăbești dacă vrei să devii nemuritor.

Pentru poeta noastră poezia înseamnă visare, meditație, profunzime, o ardere intensă prin care dă viață unor trăiri sufletești cu o sensibilitate și originalitate aparte. Poezia îi

este și far călăuzitor, dar și refugiu, cripta unor angoase, creuzetul pregătirii unor noi creații dar și a unor descătușări, a declanșării unor torente de lumină și speranțe.

Gabriela Ana Bălan are un respect imens față de cuvântul scris și față de limba română.

*„-Dar unde e poemul?
Eu voi lupta cu dor
Să-mi fac o cazemata
Pe frontul poeziei
Indiferent de sunt
Sau nu biruitor
Cuvintele se știe
Că sunt supusul lor.”*

(Cazemate în frontul poemului din volumul „Împăratul de ceară”)

Măreția limbii este poeticul. Omul are nevoie de visare, de speranță, de înțelegere și de frumos. Chiar fără poezie viața nu ar avea sens. Gabriela Ana Bălan vrea să ne seducă și culmea chiar reușește.

*„Rupe-mi buzele în petale
Lipește-le de pistilul dimineților
Fură-mă și pune pe masa indiferenței un argint
Ca pe o coajă arsă de măr copt.
Acompaniază-mă la pian la plecare
Mă voi întoarce când cerul
Va fi colivia absenței tale.”
(Începe ziua)*

Ea caută asiduu iubirea, dorul, lacrimile, dragostea, dar și răspunsurile la întrebările existențiale ale omenirii.

*„Visez că sunt
Ultima femeie de pe pământ
Îmi vindec rănila în ochii tăi
Cântând -
Târziu adorm la pieptul tău
Visează-mă stâncă
Munte, apă adâncă
Și traversează-mă în genunchi
De mii de ori.
Ia-mă în brațe dacă vrei să zbori
Rămâi cu mine în lacrimă
Nemuritori.”*

(Umbra unei flori de colț)

„Poezia îmi e cântec/Poezia îmi e pedeapsă” declamă Gabriela Ana Bălan. I-am citit creațiile cu empatie, bucurie și admirație. Poeta este o autoare esențializată în limbaj, transmite și reușește să emoționeze prin sinceritate și curățenie a versului. Ea nu forțează rima ci pare că aceasta curge calm ca o apă limpede, cumva ca o muzică. Versurile Gabrielei Ana Bălan au profunzime, adâncime, exprimă empatie și din ele tresaltă bucuria divină de a crea.

Dragilor, ea este o poetă ce trebuie luată cu adevărat în serios.

Bârlad,
29 august 2016

MAI BINE O ÎMPĂCARE STRÂMBĂ DECÂT O JUDECATĂ DREAPTĂ

av. Carmen FRĂȚIMAN

Stau de ceva timp prin sălile de tribunal și, pot spune, cu toată răspunderea, că oamenii sunt tot mai conflictuali. Vor judecată cu orice preț, vor „sânge”, vor îngenuncherea totală a adversarului. Și pentru aceasta vor ca avocatul lor să țipe, să amenințe, să se isterizeze în sala de judecată. Orice urmă de rezonabilitate e văzută ca o „vânzare a procesului”, iar dacă adversarul are tupeul să dea „Bună ziua” înseamnă că „s-a vorbit deja”.

Nu-i vorba că și avocații încurajează un astfel de comportament. În primii ani de avocatură un Maestru, acum ieșit la pensie, spunea, mai în glumă, mai în serios, că rugăciunea avocatului se termină întotdeauna cu „Atâta-i Doamne”. Atunci mi s-a părut o glumă, acum constat că pentru unii reprezintă chiar „filozofia de viață”.

Numai că în sălile de judecată nu se stabilește adevărul ... ci se face justiție. Și credeți-mă ... e o mare diferență între adevăr și justiție. „Justiția” îți poate spune, în 2-3 pagini de motivare, de ce-i „ciută” deși o ții de coarne, ce articol de lege reglementează situația „ciutei” și cum existența coarnelor nu a fost dovedită, dincolo de orice dubiu.

Acesta este unul din motivele pentru care cred că o „împăcare strâmbă e mai bună decât o judecată dreaptă”. Împăcarea presupune o „cedare” din partea ambelor părți, în termeni legali, dar dincolo de aplicarea strictă și restrictivă a legii. După semnarea unei tranzacții ambele părți au senzația că „s-au păcălit”, că au lăsat mai mult de la ei, dar în realitate fiecare a obținut ce a vrut, pentru că altfel nu semnau înțelegerea.

Aa... și mai e un argument... taxa judiciară de timbru e la jumătate.

Lecturi empalice

Poetul Vasile Larco

Un romantic ironic, hâtru și... sentimental

prof. Petruș ANDREI

Sub semnătura poetului Vasile Larco a apărut încă un volum de poezii „Cânta un sturz prin ciritei” (Editura PIM, Iași, 2016); coperta îi aparține lui Laurențiu Larco, iar tehnoredactarea autorului.

Dintre numeroșii cântăreți, din ordinul paseriformelor, sturzul-cântător are ciocul conic și puternic pentru a putea sparge cu el crusta de indiferență, de incompetență și de suficiență a celor din jur. Cântecele său ar trebui să fie de pierzanie, pentru ca unele specii dăunătoare, în special cele lipsite de caracter, să dispară. Ciritei înseamnă tufiș legislativ unde se ascund, de mână lungă a legii, toți profitorii și infractorii de după '89 încoace. Sturzul-cântăreț se hrănește cu defecte umane, cu iluzii și speranțe într-o lume mai bună.

Ușurința de a versifica, talentul nativ, spiritul acid de observație, ironia subtilă, umorul fin, dragostea pentru limba română, pentru poezie și pentru tot ceea ce e românesc, credința în destinul său de poet, sensibilitatea acută și nostalgia îl apropie pe Vasile Larco de Alecsandri, („Pe drumul dintre dealuri ce duc-n Botoșani”), de Topîrceanu, de George Coșbuc sau de Eminescu, iluștri maeștri pe care îi parodiază cu decență și cu smerenie.

Vasile Larco este preocupat (prea ocupat) de soarta poeziei și a poetului în contemporaneitate dar și în posteritate: „Steaua mea”, „Un poet grăbit”, „Camera poetului”, „Mărturisire”, „Visuri”, „Și poezii mor”.

Autorul acestui volum se mișcă dezinvolt în versul clasic și-n cel modern, iar dintre poeziile cu formă fixă, a făcut pasiune pentru pantum.

Tema majoră a cărții este dragostea față de femeie în câteva ipostaze: logodnică, muză și jumătate a cuplului matrimonial:

„Mi-ai promis o floare albă
Și un nufăr de pe ape
Să le port ca pe o salbă,
Permanent să-mi fii aproape”.
(„Mi-ai promis”)

„Aș vrea să fiu un trandafir
Și să mă pui în glastră,
Iar al iubirii veșnic fir
Să-ți fie la fereastră”.
(„Simbolul iubirii”)

„Alinturi și îmbrățișări,
Cuvinte calde-n glas având,
Te-oi copleși cu sărutări,
Măcar așa din când în când”.
(„Iubitei”)

„De ziua ta un strat cu flori
Voi semăna-n grădină
Și-l voi stropi de-atâtea ori
Când ploaia n-o să vină”.
(„Daruri”)

„Străin sunt, iată, pe alei
Și părăsit de Prea Înaltul
Azi cea mai sfântă-ntr-o femeie
M-a părăsit plecând cu altul”.
(„Dragostea-i eternă”)

Nu lipsește din această frumoasă carte nici dialogul arghegian cu

divinitatea:

„De n-ai fi Tu, n-ar fi nici zi,
Izvorul n-ar mai șopotii,
Iar muntele s-o risipi,
Va fi pe lume numai dorul”.
(„De n-ai fi Tu, Doamne!”)

Sentimentul patriotic, luat în derâdere de postmoderni, este exprimat cu putere și cu sensibilitate:

„Bucovina și Moldova,
Două flori pe-același ram,
Își armonizează slova
Pe un singur trunchi de neam”.
(„Un popor, o inimă”)

„Așa se-ntâmplă, mor eroi
La vârste prea frumoase,
Dar ce păcat, că deseori
Bogații trag foloase”.
(„După fapte eroice”)

Satul și țăranul sunt priviți cu nostalgie, cu dor, cu dragoste, cu durere-n suflet, două poezii poartă intenționat același titlu: **„Nostalgii rurale”**

„Și ce frumos era în sat,
Prin șesuri line sau ponoare
Cu oameni harnici, buni la sfat,
Dar și la joc ce sărbătoare”.

O multitudine de teme și motive: succesiunea anotimpurilor și a celor din viața omului, de pildă; nu sunt uitate nici „Manelele” grețoase. Multe creații sunt parodii, autorii preferați fiind: George Coșbuc, Radu Stanca, Dumitru Mălin, Vasile Muste,

Lucian Blaga, Ion Sângereanu, Mihai Eminescu, Alexandru Macedonski, Octavian Goga, George Bacovia, Ion Brad, Ion Pillat.

Acest volum, „Cânta un sturz prin ciritei”, este al nouăsprezecelea, iar Vasile Larco este un poet consacrat, membru al U.S.R., filiala Bacău, distins cu numeroase premii. Cu toate acestea:

„Poetul are un statut,
Statornicit de-o veșnicie:
Ce scrie când nu-i cunoscut
Și-i cunoscut când nu mai scrie”.

Lectura mea empatică a produs, ca de obicei, și câteva replici: la ultima strofă din poezia „**Și totuși țăranul**”:

„Spunea cândva un literat
Că veșnicia e la țară
Nimic nu e de-adăugat
Decât că satu-i o **comoară**”.

Replică:
Da, „veșnicia e la țară,
Iar satul este o comoară”,
Doar că politica mioapă
Comoara asta... o îngroapă”!

Referindu-mă la postmodernii care se cred genii, ce foșgăiesc ca niște tenii, crezând că vor dura milenii, pot spune:

„Cânta un sturz prin ciritei”
Că ei n-au liră, nici idei,
Dar cântă **LARCO** pentru ei,
O spune clar:
Petruș Andrei.

Petruș ANDREI

„NOSTALGII RURALE”

după Vasile Larco

Azi satul are alt statut,
Așa e, ai dreptate,
El nu mai este ca-n trecut,
Măcar pe jumătate.

Acum, e drept, vezi peste tot
Șosele asfaltate
Și-și face câte-un mafiot
Castele etajate.

Vin înapoi și cei plecați,
Ce hoinăreau ca libelula,
Dar nu-s români adevărați
Ca să le spui lor: „jos căciula”!

Ei nu mai știu de „Hăis” și „Cea”
Și nici ce-nseamnă viața,
Își pun, la boxe, o manea
De mi te-apucă greața.

Vezi și pe-aici lepădături
Ce ne umplură satul,
De-i vezi spărgându-se-n figuri,
Ai vrea să pleci în altul.

Ei spurcă tot ce-i românesc
Cu altele străine,
Iar limba noastră o pocesc
Prin vorbe de rușine.

Mai au și alte-apucături,
Aduse de pe-aiurea,
Că de atâtea uscături
S-a îngrozit pădurea.

Iar fetele s-au isprăvit,
Nu ies să-nvârtă hora,
Iar biata soacră s-a crucit
De cât fumează nora.

Flăcări s-au emancipat
Și-i chinuie talentul,
Ei au venit, din nou, în sat
Că e „mișto” prezentul.

Nu știu de sapă ori de plug,
Nici de *cultura mare*
Ei poartă în urechi belciug
Și-n nas inele rare.

Cu toții bine știu de bar
Și de ce bagă-n gură,
De altceva nu au habar,
Nici de marea cultură.

Copiii nu au viitor,
Că nu știu ce-i cu dânsul
Iar satul, când va fi al lor,
O să ne-apuce plânsul..

MARIA

Gruia NOVAC Jr.

Din vis în vis, din timp în anotimp
Tu crești – copilă a tristeții – mereu plânsă.
De vei veni spre mine, să crezi doar că mă plimb
Prin lumea calmă, tristă, veștedă și ninsă.

Îți voi găsi – mint oare? – aducerile-aminte
De joc curat. De plâns. Atât (și-un diamant).
Fetița ce cu mine venea să mă alinte
Va fi oglinda-ți. Și Soarele – posibil – un amant,

Vei fi știind pe dată că dimineața moare
Când Soarele-o ucide cu strălucirea sa
Și-atunci, o stea de-aiurea va vrea să fie Soare
Prin gura-ți de privire pornită a ierta.

Ca-ntr-un coșmar integru, iluminat de-o pată
Vei măcina la moara tristeții din trecut,
Îți vei cunoaște-un tată, dar Tatăl niciodată
Și eu voi râde-atunci, mă voi întoarce-n lut.

Din timp în timp, mai rar, sau poate-ntotdeauna,
Pe cer vor fi căzuți – a câta oară? – sorii.
Din Mare vor pleca, din nou, spre ceață, norii
Și Tu vei crește, întrebând unde e luna...

(„Codul penal liric”, pg. 82)

SFÂNTUL CUVIOS IOAN IACOB DE LA NEAMŢ (HOZEVITUL)

(1913 – 1960)

**5 august 2016 – 56 de ani de la trecerea sa la cele veşnice, şi
36 de ani de la descoperirea sfinţeniei sale**

Ioan Şt. POCOVNICU

Cel căruia avea să i se descopere sfinţenia în august 1980, după exact 20 de ani de la trecerea sa la cele veşnice, a fost unul dintre Aleşii lui Dumnezeu, încă din pântecul maicii sale.

Smerenia, blândeţea, râvna şi petrecerea sa în linişte şi cuminţenie, de pe când era copil, arăta că pruncul acesta fusese umbrat de harul Duhului Sfânt.

Un semn că Dumnezeu îl luase în primire, dorind să fie numai al Lui este şi faptul că la 10 ani Ilie (numele lui de botez) rămăsese fără niciunul din cei trei susţinători (mamă, tată, bunică), de la care ar fi putut avea dragoste şi protecţie. Pe când avea 6 luni îi moare mama, la 3 ani a urmat tatăl, iar când avea 10 ani îl lasă pentru veşnicie în grija şi paza Domnului şi cea care l-a mângâiat, precum o mamă bună – bunica paternă. Aceasta îl îngrijise cu multă dragoste şi ataşament, ducându-l la femeile tinere, mame, ca să-l alăpteze. Vara, când mergea la muncile câmpului, îl lua cu ea în traistă, îl lăsa la umbra unui copac, iar ea trăgea cu sapa sau cu secera, rugându-se plângând. Mai târziu, cu rugăciunea pe calea slujirii lui Dumnezeu, îl va deprinde şi pe Iliuţă. Seara îl pune să citească din sfintele cărţi şi îl învaţă rugăciuni. Această aleasă şi binecuvântată făptură a văzut lumina zilei în Crăinicenii Botoşanilor, la data de 23 iulie 1913, în familia ţaranilor Maxim şi Ecaterina Iacob.

Prin grija unchiului său, Alecu Iacob, din aceeaşi localitate, care preluase tutela, urmează gimnaziul din Lipcani-Hotin şi Liceul "Dimitrie Cantemir" din Cozmeni – Cernăuţi, fiind remarcat ca un elev foarte bun, frumos educat şi cu o fire profund religioasă.

Refuzând să se supună voinţei rudelor sale, care voiau să se facă preot, aşa cum şi bunica îi dorise, simţindu-se chemat de

Dumnezeu la o viaţă mai înaltă, tânărul Ilie, la numai 20 de ani, dar cu mintea unui bătrân, aflat pe câmp la muncă, se ruga cu lacrimi să-i descopere Dumnezeu, mai clar, ce cale să urmeze. Deodată a auzit un glas de sus zicând: "Mănăstirea!"

Din clipa aceea nu a mai avut linişte în suflet. Cu binecuvântarea duhovnicului, fericitul Ilie şi-a luat cărţile sfinte, Crucea şi Icoana Maicii Domnului din casa natală, fiind în zi de duminică şi călăuzit de Duhul Sfânt, a intrat în obştea Mănăstirii Neamţ. Aici va primi ascultarea la farmacia şi apoi la biblioteca mănăstirii, unde va descoperi scrierile teologice şi patristice. Dornic de cunoaştere va vizita şi alte aşezăminte monahale din Moldova şi Oltenia.

Este chemat la oaste şi se achită de obligaţie la Dorohoi. Revine în mănăstire, în 1936 şi este tuns în monahism, primind numele de călugăr, Ioan.

Dorinţa de a ajunge în Țara Sfântă şi de a călca pe urmele Mântuitorului nu-i dădea pace şi tihnă. O dată ajuns în Țara Sfântă, se stabileşte pentru 2 ani în deşertul de lângă Iordan. Intră în Mănăstirea Sfântul Sava, îngrijind bolnavii. Primeşte schima mare, în anul 1945.

În Biserica Sfântului Mormânt este hirotonit preot (ieromonah), de către Mitropolitul Irinarh şi este numit egumen la Schitul românesc "Sf. Ioan Botezătorul" de la Iordan. Se

retrage, cu ucenicul său, în pustiu la Hozeva, pentru ultimii 8 ani, în peştera "Sfânta Ana", pe valea pârauului Horat, unde îşi dă sufletul în braţele Domnului, în ziua de 5 august 1960.

Drumul de chinuri şi nevoiţe, început în ziua de 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiştea din fostul judeţ Dorohoi (azi Botoşani) s-a încheiat pentru Cuviosul Ioan Iacob, după numai 47 de ani şi 13 zile de viaţă

Biserica „Sf. Cuvios Ioan Iacob” de la Neamț

pământească, în acea zi de început de august 1960, dându-și sufletul în brațele Domnului, cu zâmbetul pe buze.

După exact 20 de ani, în august 1980, prin Pronia Dumnezeiască, trupul său a fost găsit întreg, răspândind miros de bună mireasmă. Cu multe și mari daruri a fost înzestrat acest Vas Ales al lui Dumnezeu, dar și la multe și grele nevoințe s-a supus: despățimirea ajunsese la Sfântul Ioan Iacob la nivelul bucuriei, atunci când era certat, jignit și umilit; nu se temea de boală, de diavoli și de moarte; cât a fost bolnav nu

a oftat și nu s-a plâns; tăcea mult, se ruga neîncetat și nu a râs niciodată; ținea post sever, mâncând și bănd foarte puțin; ținea, de asemenea la dreapta credință, la Sfânta Tradiție și la Sfintele Canoane, mintea fiindu-i mereu ocupată cu numele lui Iisus. Pentru aceste osteneli Dumnezeu l-a înzestrat cu darul înainte-vederii care era așa de pronunțat, încât și-a cunoscut și data trecerii sale la Domnul, dată ce a fost însemnată pe peretele peșterii.

Dragostea lui Dumnezeu față de Sfântul Cuvios Ioan Iacob a putut fi văzută și în ziua înmormântării lui (7 august 1960). Când starețul Mănăstirii "Sf. Gheorghe Hozevitul", arhimandritul Amfilohie a început slujba prohodului, o minune a uimit pe toți cei de față: un stol întreg de păsărele a umplut peștera. Erau păsărelele hrănite de pustnicul Ioan, care de această dată nu mai veniseră după hrană...Fuseseră trimise de

Dumnezeu să-l plângă pe marele lor binefăcător. De neimaginat pentru om sunt puterile și arătările lui Dumnezeu.

Din anul 1980, când a fost descoperit trupul nestricat al Cuviosului Ioan, Moaștele i-au fost depuse în Mănăstirea "Sfântul Gheorghe Hozevitul", iar racla pregătită la Mănăstirea Neamț le așteaptă.

Să-l rugăm pe Sfântul Ioan să se întoarcă acasă, în trupul Moldovei, care l-a zămislit, l-a crescut și l-a educat!

Sfântul Ioan Iacob a fost și un talentat și sensibil poet. Să cunoaștem puțin și această fațetă:

*Lumea vrea ca să-și croiască
Viață fără Dumnezeu
De aceea cu grăbire
Face născociri mereu.*

*Un potop de voie bună
Singură și-a pregătit
Iar pe **chivotul salvării**
Lumea l-a disprețuit.*

*Omul își gătește iarăși
Turnul Babel pe pământ
Vrând să strice temelia
Sfântului Așezământ.*

*Limbile aproape toate
Iarăși s-au amestecat
Și nu-i mult până le vine
Ceasul de încăierat.*

.....
*Să nu mai cauți plăcerea
Prietenilor trecători,*

*Căci nu pot să te ajute
Atunci când va fi să mori...
Prietenia cea cu lumea
Te lasă singur la mormânt
Și numai faptele credinței
Prietenii mai departe sunt.*

*

5 august 2015: În această zi a prăznuirii hramului Bisericii **Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț**, paraclisul Seminarului Teologic **Veniamin Costachi**, de la Mănăstirea Neamț, și-a împlinit zidirea, prin sfințirea picturii exterioare.

Slujba de binecuvântare a picturii **cele mai frumoase biserici a unei școli de teologie din cuprinsul Patriarhiei Române**, așa cum aprecia P.F. Părinte Patriarh Daniel, a fost oficiată de 6 ierarhi ai Bisericii noastre.

Sfinte Cuvioase Ioan Iacob, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoșii!

† CORNELIU,
Episcopul Hușilor

Adormirea Maicii Domnului, mângâiere și bucurie în lumea plină de tristețe și singurătate

În fiecare an, la 15 august, Biserica Mântuitorului nostru Iisus Hristos trăiește momentul când, cea singură aleasă dintre pământenii să poarte pe brațele ei cele preasfinte pe Cel de a creat lumea, pe Ziditorul și Mântuitorul ei, pleacă trupește din ea, dar nu încetează a fi alături de această lume, de bucuriile și neîmplinirile ei. Adormirea înseamnă trecere, dintr-o lume schimbătoare supusă suferințelor și morții, într-o lume veșnică și biruitoare, devenită realitate prin moartea pe cruce a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, a Celui fără păcat pentru noi cei păcătoși și nedrepți.

În slava cerească ea este mijlocitoare, mângâietoare și ajutoare a celor care aleargă către ea, cu rugăciune și credință. Mama Mântuitorului nostru a adus acestei lumi pline de tristețe, bucuria cea mare, și anume că Mântuitorul nostru ne-a salvat din moarte și dăruiește celor ce-L ascultă și-L urmează harul Său cel mântuitor. De aceea, noi cinstim pe Maica Domnului ca fiind Scaunul cel de foc pe care a stat dumnezeirea și izvorul vieții. Învățătura ei adresată nouă este „Faceți orice vă spune Mântuitorul nostru!” (Ioan 2, 5), iar El ne învață să descoperim Calea ce duce la viață, iar această cale nu este decât Biserica cea una și neseparată, calea spre

împărăția Lui cea veșnică și nepieritoare.

Anul acesta, la această binecuvântată zi, bucuria a fost înnoită la biserica închinată Adormirii Maicii Domnului din parohia Odaia Bursucani prin sfințirea ei, după ample și profunde lucrări de restaurare și conservare, efectuate sub osteneala și stăruitoarea muncă a vrednicului preot Vlad Bojian, un model de muncă, stăruință și rugăciune.

Din 1906 de când a fost sfințită de vrednicul nostru înaintaș episcopul Hușilor Conon Arămescu, biserica nu a mai fost vizitată de vreun ierarh. De aceea lucrul bine înfăptuit și împlinit după ani îndelungați de multă dăruire a fost binecuvântat prin frumusețea rugăciunilor și a rânduielilor noastre sfinte de către episcopul Hușilor, Preasfințitul Părinte Corneliu, care a apreciat răbdarea, dragostea, dăruirea și sinceritatea credincioșilor prezenți în număr foarte mare, alături de preotul lor paroh, care au trăit dubla bucurie a sărbătorii și a sfințirii, mărturisind că sufletul omenesc are nevoie de lumină, pace și bucurie pe care forțele întinericului, minciunii și urii propagate cu viclenie și perfidie nu o vor putea niciodată birui.

Tinerii, perspectivă a Bisericii și a neamului

Alexandra Teodora CONCIȚĂ,

elevă în clasa a XII-a,

Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad

În perioada 1-4 septembrie 2016, 39 de tineri din Eparhia Hușilor, însoțiți de doamna Gabriela Giușcă, profesor de religie la Colegiului Național „Gheorghe Roșca Codreanu” din Bârlad, au avut ocazia de a participa la **Întâlnirea Tinerilor Ortodocși din toată lumea**, care a avut loc la București, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarh al României.

Deschiderea oficială a Întâlnirii a fost una deosebită: câte doi reprezentanți ai fiecărei eparhii au urcat pe scenă fiind îmbrăcați în costume populare specifice zonei. După ce au luat binecuvântarea de la Preafericitul Părinte Daniel, cei doi au salutat mulțimea de tineri fluturând steagul eparhiei.

Fiind a treia întâlnire de acest gen, succedându-le pe cele de la Baia Mare (2014) și Cluj-Napoca (2015), evenimentul a avut ca obiectiv principal aprofundarea legăturilor dintre Biserică și tineri, nu numai cu cei 2000 de tineri participanți, ci și cu generațiile viitoare. Drumul spre obiectivul țintă a fost parcurs strategic: zilele de vineri și sâmbătă au debutat cu rugăciunile de dimineață, fiind urmate de ateliere de discuții, în urma cărora, tinerii și-au expus opiniile cu privire la întrebări precum „ce așteaptă tinerii din partea Bisericii?” sau „ce vrea Biserica de la tineri?”.

Tema întâlnirii a fost una de actualitate: „Iisus Hristos - Bucuria vieții”. Pe baza acestei teme, în seara zilei de vineri, 2 septembrie, părintele diacon Adrian Sorin Mihalache, împreună cu Liana Stanciu, președinta la nivel național a Asociației Părinților pentru Ora de Religie (APOR) au conferențiat la Sala Palatului, explicând necesitatea lui Dumnezeu în viața fiecăruia, răspunzând întrebărilor adresate de către participanți și dezbătând idei pe marginea temei principale propuse.

Unul dintre punctele culminante ale evenimentului a fost Procesiunea Luminilor, care s-a desfășurat pe traseul Sala Palatului-Calea Victoriei-Piața Națiunilor Unite-Dealul Mitropoliei, fiecare participant având în mână o candelă și intonând cântări patriotice sau religioase. Procesiunea a fost condusă de Episcopul Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Preasfințitul Părinte Timotei Prahoveanu. Marian Dima, membru al Grupului de Tineri Ortodocși „Sfânta Ecaterina”, Bârlad, ne-a spus că „Cu siguranță nu voi putea să uit experiența trăită la ITO 2016. M-a impresionat foarte mult Marșul Luminilor, am simțit că nu a fost în zadar efortul nostru de a ne aduna într-un număr atât de mare. Cred că și cel mai necredincios om, când vede așa ceva, tot i se topește cât de puțin inima. E un sentiment unic”.

Sâmbătă, pe 3 septembrie, odată cu lăsarea serii, participanții au ajuns în parcul IOR, unde au participat la concertul susținut de Smiley, Elena Gheorghe și Trupa Bere Gratis. Cei trei au interpretat piese cunoscute, pe placul tinerilor,

iar concertul s-a finalizat cu imnul Întâlnirii, evidențiind astfel echilibrul ortodoxiei. În timpul concertului, Smiley s-a adresat tinerilor astfel: „Suntem în pericol să ne pierdem cu toții identitatea, din toate punctele de vedere... Așa că nu uitați care este CASA voastră, care e LIMBA voastră și cel mai presus, care e CREDINȚA voastră!”.

În cea de-a patra zi, tinerii au făcut istorie: Preafericitul Patriarh Daniel, împreună cu un număr impresionant de Preasfințiți și Înaltpreasfințiți Episcopi români și nu numai, au săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, prima slujită la Catedrala Mântuirii Neamului.

Tinerii participanți au simțit acut și profund dragostea de neam și de țară, dar și dragostea creștină: „Unul dintre momentele care m-au

impresionat profund a fost Te Deum-ul de deschidere al Întâlnirii, mai exact momentul în care noi, toți reprezentanții eparhiilor, am urcat pe scenă și am salutat participanții, îmbrăcați în portul național specific regiunii istorice de unde veneam. A vedea alături de noi tineri îmbrăcați astfel m-a făcut încă o dată să văd și să trăiesc și mai intens sentimentul comuniunii și bucuria întâlnirii, pe care le simțisem și când am văzut cât de mulți tineri ortodocși ne-am adunat pe Dealul Mitropoliei. Același sentiment al comuniunii în rugăciune l-am resimțit și în ziua de duminică participând la

Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie săvârșită în fața Catedralei Naționale.” (Cosmin-Andrei Popovici, vicepreședinte ATOV). Doamna profesoară Giușcă Gabriela s-a declarat încântată de participare: „Comuniunea de cuget, inimi și simțire a fost deplină! A fost o infuzie de tinerețe, optimism și iubire! Avem tineri valoroși, puternici și frumoși! Neamul și credința nu se vor pierde, trebuie doar să mai strângem rândurile uneori! Mulțumim, București! Mulțumim ITO 2016!”.

ANTIM IVIREANU

Comemorare 300 ani

prof. Mihai LUCA

1. Principalele coordonate biobibliografice
2. Contribuții de seamă la evoluția culturii românești – dezvoltarea limbii române literare
3. Victimă a barbariei medievale
4. „Didahiile”

Descinzând dintr-o țară ortodoxă, cu preponderență, din datele sumare pe care ni le oferă sursele documentare, aflăm că Antim Ivireanu, ar fi „vlăstarul unei familii înstărite de georgieni din părțile Azovului care, pe vremea aceea se aflau sub stăpânire turcească”. Cade din tinerețe în sclavie⁽¹⁾ și împrejurările acestui mare necaz ca și cele ale eliberării sale nu se cunosc.

Datele despre Mitropolitul Antim Ivireanu cu sau fără articolul „I”, ca în monumentală operă a lui George Călinescu⁽²⁾ sau în cel mai dens și avizat studiu al lui Nicolae Cartoian, ambii membri ai Academiei Române, iar cel din urmă și al mai multor academii străine, au ca principale argumente pe cele extrase din opera lui Anton Maria del Chiaro⁽³⁾, din care s-a inspirat copios și Mihail Sadoveanu în unele scrieri istorice.

Domnitorul Constantin Brâncoveanu îl aduce în țară și îi încredințează direcția „tipografiei domnești de la Mitropolie”.

„Oaspetele se călugări și Andrei deveni călugărul Antim, se retrase de lume, egumen al Mănăstirii de la marginea lacului Snagov, reușind să tipărească un număr apreciabil de cărți necesare serviciului religios în limba greacă cu norme de îndreptare în credința ortodoxă, dar și cu caracter didactic și moral.”⁽⁴⁾

La începutul anului 1705, în primăvară este ales ca episcop de Râmnic și a stat doar 3 ani, însă cu rezultate remarcabile. În ianuarie 1709, bătrânul nevolnic mitropolit Kir Teodosie după ce păstorise țara timp de 40 ani, lasă ca „diată” ca, după sfârșitul său să fie ales „ca vlădică a țării Antim, episcopul de Râmnic”⁽⁵⁾, avându-se și consimțământul de la Patriarhia din Constantinopol.

În Cronica sa, Radu Greceanu descrie cu amănunte momentele instalării mitropolitului Antim, prezentarea după normele de protocol ortodox la domn și întâlnirea cu boierii ... „au mers toți boierii de i-au sărutat mâna bând votcă și neharisindu-l” să se întoarcă la Sfânta Mitropolie. S-a păstrat și cuvântarea rostită la așezarea sa pe scaunul metropolitan.

Despre activitatea tipografică să amintim faptul că printre cărțile cu texte de ritual ortodox au ajuns până la noi din 1706 și 1713 câte un „Molitvenic”, câte un „Octoih” din 1706, 1712, câte un „Czaslov” din 1715 și câte o „Liturghie”

din 1713, 1715.

Și înainte de a se opri asupra operei sale capitale „Didahiile”, în strădania mitropolitului de a introduce limba națională în biserică, N. Cartoian remarcă faptul că „impulsionarea dată de Antim Ivireanu pentru introducerea limbii naționale în biserică, deși înăbușită în timpul domniilor fanariote, a sfârșit prin a birui.”⁽⁶⁾

Destinul tragic în barbaria medievală, în general în Europa, nu numai în Principatele Române, îl urmărește pe marele cărturar și cu intrigile frecvente de la curțile domnești și unele momente de inabilitate diplomatică a Mitropolitului Antim îi dezlănțuie furia primului domnitor fanariot Nicolae Mavrocordat care răzbună crunt uneltirile unor boieri ca Bălăceanu, strămoș al lui Constantin Bălăceanu Stolnici și după o tortură bestială abia i s-a îngăduit de a fi spovedit înaintea de moarte și de a i se face înmormântarea după datină, ca pentru moarte naturală.⁽⁷⁾

De cumplita urgie nu scapă nici mitropolitul acuzat de a fi uneltit împotriva domnului, la porunca lui Mavrocordat, „Antim fu adus la curte... dar fu năpădit de turci... Cu toată stăruința lui de a fi dus înaintea lui Mavrocordat, fu ridicat pe sus și închis în beciurile palatului ...”

În acest răstimp este silit de domn „să-și dea demisia din demnitatea de mitropolit ...” și, având acordul Patriarhului

Biserica Antim, zidită de Antim Ivireanu în București

Mănăstirea Snagov unde a tipărit cărți Antim Ivireanu

de Constantinopol, de care atârnau pe atunci mitropoliile noastre, caterisirea lui Antim și „... sub acuzarea de vrăjitorie i se pune un potcap roșu în locul mitrei de mitropolit, i se ridică numele de Antim și i se dă numele său laic de Andrei și, în sfârșit i se citește sentința prin care e condamnat la închisoare pe viață în mănăstirea din Muntele Sinai.”

De teama unei revolte a populației, când turcii treceau Dunărea cu el lângă râul Dulciu, care trece prin Adrianopol îl uciseră și-l aruncară în râu. Astfel, printr-o stranie coincidență a destinului, marele Mitropolit, care prin râvna lui culturală a dat o strălucire deosebită curții lui Brâncoveanu, și-a încheiat viața ca și protectorul său, între păgâni, prin moarte silnică.⁽⁸⁾

Sunt și alte versiuni din epocă și de mai târziu, cel puțin la fel de groaznice ca cea de mai sus, versiuni pe care nu le mai amintim.

Opera capitală pe care ne-a lăsat-o moștenire mitropolitul Antim, de o valoare greu sau aproape imposibil de estimat o constituie „Didahiile”, autorul lor fiind primul care, rupând cu tradiția, se urcă în amvonul Mitropoliei, în zilele marilor sărbători „ca să grăiască poporului său drept de la suflet”, „căci până la el, în Biserica noastră, locul predicii îl ținea cazania.”⁽⁹⁾

Etimologia cuvântului din dicționar este următoarea: **didahie** (ngr.didahi, vgr.-hé. V. **dahie**) L.V. Predică.⁽¹⁰⁾

George Călinescu în Istoria sa, pe un ton aproape sentențios apreciază astfel competența autorului „Didahiilor”: „Cunoașterea limbii române este uimitoare la Antim și de altfel, din toate atitudinile Ivireanului, apare ca un perfect asimilat. Cunoscător de limbi străine, el e pe deasupra un om cu o << ritorie >>, un spirit înflăcărat cu sinceritate încântătoare bazată și pe termeni de un bun gust curent ducând la un soi de portrete morale. Iată pe înjurător: ... N-avem nici credință nici nădejde, nici dragoste și suntem mai răi, să mă iertați decât păgânii ... și puteți cunoaște aceasta, că iaște așa cum zic că ce neam înjură ca noi de lege, de cruce, de cuminicătură, de morți, de comindare, de luminare, de suflet, de mormânt, de colivă, de prescuri, de biserici și ne ocărăm și ne batjocorim în înșine legea. Care din păgâni sau cine-și măscărește legea ca noi?”

Sau cu amănunte pline de amărăciune, dar și cu o duiosie strecurată cu discreție, același aspect amintind de observațiile italianului Del Chiaro cum că „băieți de 7-8 ani conduceau grupe de cai la adăpost; dar adaugă imediat că: ... dacă vreun cal se abătea din grup, băiatul îl striga rechemându-l cu înjurături timide, iar dacă nu izbutea, începea să plângă, continuând totuși pomelnicul de înjurături obscene, fără să cunoască înțelesul lor. În popor, părinții înșiși deprind copiii cu înjurături și se delectează când aceștia descarcă primele silabe din expresii triviale, măgulindu-se chiar când combină noi înjurături. În timpul celor 7 ani de ședere în

Valahia, n-am avut ocazia să aud ca cineva să fi fost pedepsit pentru înjurături, fie de către instanțele judiciare sau de cele bisericești.”

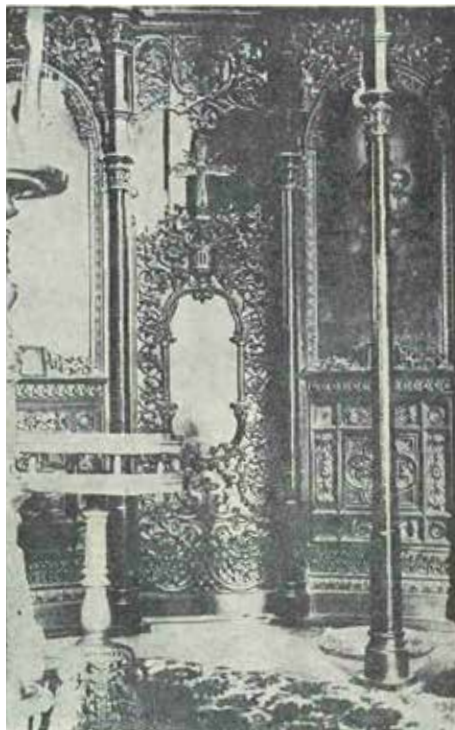
Asemenea observații sunt frecvente în capodopera mitropolitului cârturar de excepție și moralist. Să informăm cititorul că manuscrisul care a dat un titlu predicilor lui Antim este acela a lui Grigore Deleanu: <<Didahii ce să numesc a fi făcute de răposatul Vlădica Antim pe la praznice mari.>>

Sunt 28 de didahii (denumirea grecească a predicilor) ținute între 1708 și 1716 la București și la Târgoviște.

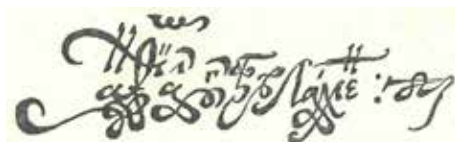
În toamna anului 1995, în octombrie la București a avut loc o expoziție „Ecumenica” în încăperile Studioului Național de Radio cu o bogăție de carte religioasă, reprezentând aproape toate cultele și cu o seamă de manifestări specifice la care au luat parte personalități remarcabile ca Alexandru Paleologu, Octavian Paler, de la a cărei naștere se împlinesc nouă decenii.

Acest eveniment de referință în istoria culturii noastre din ultimele decenii cu un rol hotărâtor l-a avut artistul plastic Sorin Dumitrescu (n. București, 1946, pictor român). Lucrări cu tematică și dimensiuni, spiritual – religioase, elaborate riguros.⁽¹³⁾

Pictorul Sorin Dumitrescu, acum la 70 de ani, a înființat Fundația „Anastasia” cu un pronunțat caracter religios, ortodox și a fost sufletul acestei prestigioase manifestări de spirit în ultimul deceniu al secolului trecut. Evenimentul cultural are, cu atât mai profunde semnificații, cu cât acum, la puțin peste două decenii în 27 septembrie 2016 este Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești și o jumătate de veac de la canonizarea sa, în 1966.

Ușa de la altarul Bisericii „Sf. Apostoli”, ctitoria lui Antim Ivireanu

Semnătura Mitropoliei: „Anthim al Ungrovlahiei”

Note:

1. N. Cartojan, *Istoria literaturii române vechi*, III, Fundația Regele Mihai I, București, 1945, pag.219 și următoarele „Mitropolitul Antim Ivireanul”.
2. George Călinescu, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Craiova, 1993.
3. Del Chiaro, Anton Maria (1669-după 1727) Călător italian secretar din 1709 al Domnilor Țării Românești Constantin Brâncoveanu și Ștefan Cantacuzino. Lucrarea sa *Relațiile Valahiei* cuprind date importante referitoare la Țările Române. D.E.I., 1999
4. N. Cartojan, opera citată, pag.219.
5. Idem.
6. N. Cartojan, opera citată, pag.225.
7. opera citată, pag.222 - 223.
8. idem.
9. opera citată, pag.225.
10. „Dicționarul Limbii Românești” de Augustin Scriban, ediția I, Iași, 1939.
11. G. Călinescu, opera citată, pagina 12, cf și N. Cartojan, opera citată, pagina 226.
12. Antim Ivireanul, *Didahii*. Postfață și bibliografie de Florin Faifer, Editura Minerva, București, 1983, pag.228.

Valentin Roșca – la 70 de ani

UN OLTEAN NATURALIZAT LA BÂRLAD, MEMBRU FIDEL ȘI SUSȚINĂTOR AL CASEI DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „ELENA CUZA” BÂRLAD

prof. Ghiță CRISTIAN

S-a născut la 26 septembrie 1946, în satul Cioroiu, comuna Fălcoiu, județul Olt din părinții Dumitru și Floarea, având un singur frate, Costel, fost profesor de matematică, în prezent pensionar, locuitor al comunei Luna din județul Cluj.

În timpul concediilor se întâlneau la părinți, realizând astfel, o mică unire a Munteniei (Oltenia) cu Moldova și Transilvania.

Satul este situat în câmpia Caracalului pe malul drept al Oltului la confluența cu râul Olteț, unde prin anii 1980 s-a construit o mică hidrocentrală. Școala primară și gimnazială

o face în satul natal, după care urmează Școala Medie de cultură generală – actualul Liceu „Ioniță Assan” din orașul Caracal pe care a absolvit-o cu diplomă de maturitate.

Își satisface stagiul militar la o unitate de tancuri din Bacău și încearcă să intre la Facultatea de istorie-geografie, dar e respins. După liberare, timp de aproape 6 ani, funcționează ca profesor suplinitor, la școala din satul Emil Racoviță, comuna Dănești, județul Vaslui. Ulterior se transferă la Cooperativa „Progresul” din Bârlad, ca merceolog în aprovizionare, cooperativa având mai multe secții și peste 1.000 de muncitori.

Datorită calităților sale manageriale și perfecționării profesionale în domeniul economic, în 1980 este numit șef de aprovizionare, desfacere și transport, asigurând astfel bunul mers al producției celor 1.200 de muncitori. Dovedind responsabilitate și seriozitate, în 1990 este ales de membrii cooperativei, ca vicepreședinte, iar în 1994 președinte, funcție pe care a deținut-o până la pensionare, în noiembrie 2010.

Din ianuarie 2010 devine membru al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, participând activ la toate evenimentele sociale, culturale și sportive desfășurate în cadrul asociației: simpozioane tematice, lansări de carte, aniversări, spectacole de muzică și poezie. Este colaborator la revista „Viața noastră”, editată de Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, în care a publicat numeroase articole, contribuind astfel la menținerea unui climat de înaltă emulație spirituală. Totdeauna a răspuns prezent la toate solicitările Consiliului Director și ale președintelui magistrat pensionar Nicolaie Mihai. Având o personalitate distinctă s-a încadrat în colectivul Casei, fiind un colaborator fidel și corect, apreciat de membrii activi ai Casei, cu intervenții pertinente în adunările generale sau cu alte ocazii, fapt pentru care, la Adunarea generală din 23 ianuarie 2016, de la Puiești, a fost distins cu o plachetă pentru conduita meritorie, dăruirea și cutezanța manifestate în propășirea conceptului de „ajutor reciproc” întreprins de către Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad, precum și pentru angajamentul total dovedit în asumarea responsabilității față de comunitatea din care face parte.

A donat Casei două tablouri – un portret al lui Alexandru Ioan Cuza – tipărit în 1909 – la 50 de ani de la Mica Unire. Amator de drumeții, a călătorit mult atât în țară cât și în afară.

Ultima deplasare, la Reghin, în schimbul cultural dintre Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad și cea din Reghin.

La mulți ani, cu sănătate domnule Roșca!

Când singurătatea devine o povară și de ce ?

Daniela TEODORU

Specialist în kinetoterapie și motricitate specială

Motto: „Sunt oameni care intră în viața noastră pentru a ne ajuta să devenim persoanele care trebuie să fim.”

(Irina Binder, „Fluturi”)

Când? La orice vârstă, aș zice eu, dar, mai ales, când ești singur și trecut de 60-70 de ani și, pot apărea multe probleme de sănătate. După cum bine a spus cineva, singurătatea poate exista și în doi. O simțim, o recunoaștem, nu ne place, nu o vrem, dar ... cum o tratăm? Psihologia persoanei singure este foarte specială și greu de înțeles pentru ceilalți oameni.

Pe măsură ce înaintăm în vârstă, organismul uman suferă o serie de modificări legate de regresul funcțiilor fiziologice. Persoanele în vârstă, singurate, sunt extrem de sensibile, vulnerabile, devenind dificil de îngrijit atât de familie, cât și de personalul medical. Sunt persoane care nu și-au acceptat vârsta, bolile și pe care mai tot timpul îi auzi: de ce mă doare, de ce nu mai pot, nu mai înțeleg nimic, și tot așa pot continua cu tot felul de întrebări. Este foarte greu să tratezi persoane care sunt diagnosticate cu depresii, pierderi de memorie, demență. Imaginați-vă un pacient cu demență, care vine la o recuperare de entorsă, recuperare post-fractură etc. Întotdeauna trebuie însoțit de o altă persoană, pentru că în cadrul programului de recuperare li se dau anumite exerciții pentru a le efectua acasă, și-atunci toată discuția se poartă cu însoțitorul pentru că pacientul cu care lucrezi chiar dacă pe moment zice da, după aceea face ce crede el de cuviință. În consecință toată munca de la cabinet este în zadar. Greul, zic eu, este, nu atât pentru cei care sunt bolnavi cât pentru cei care trebuie să aibă grijă de ei. Sunt cazuri unde membrii familiei au serviciu, au copii, sunt plecați în străinătate, și nu au cum să renunțe la tot pentru a avea grijă doar de persoanele în suferință. Am auzit de foarte multe ori în cabinet: „i-am crescut să mă întrețină” sau „nu plec din casa mea”. În aceste condiții copiii sunt puși în situații dificile, de multe ori apar discuții în familiile lor de genul că unul din ei nu acceptă să-și sacrifice familia. Trebuie să înțelegem că nu toată lumea are posibilități materiale pentru a angaja o persoană care trebuie să îngrijească pe cel în suferință. Dar și așa dacă se rezolvă este foarte greu, pentru că nu găsești oameni pregătiți în geriatrie, și te trezești cu niște persoane total nepregătite, pe care trebuie să-i urmărești tot timpul, ridicând pe deasupra și diferite pretenții. Rare sunt cazurile unde familiile au norocul să găsească oameni de calitate, bine pregătiți, persoane dedicate îngrijirii vârstnicilor.

Bine, bine, și-atunci veniți cu întrebarea: Ce putem face? Care este soluția?

Soluția este în fața voastră, iar deciziile trebuie luate înainte de a fi diagnosticați cu o demență, cu o depresie cronică ș.a.m.d. Cu siguranță mulți dintre dumneavoastră ați judecat, ați

condamnat copiii, nepoții care au îndrăznit să-și ducă apropiații la cămine de bătrâni sau centre de îngrijiri paleative. De ce? De ce să-i judecăm? Ce vroiați să facă? Să-și lase serviciile? Să se despartă de familie doar ca să stea lângă ei? Asta înseamnă o gândire egoistă. Dacă țineți cu adevărat la copii dumneavoastră, ajutați-i în a lua decizii, decizii care în final vin tot în ajutorul dumneavoastră. Este adevărat că televiziunea a arătat tot ce se petrece mai rău în unele centre, dar nu toate sunt așa. Sunt centre bine dotate elegante, cu personal medical bine pregătit,

asistența medicală este 24 din 24 de ore, cu fel și fel de activități culturale, sportive etc. în care sunt angrenate persoanele internate. Nu trebuie să-i privim cu milă pe vârstnicii care ajung în astfel de centre și să-i judecăm pe copii lor.

Menționez că cele relatate mai sus se referă strict la persoanele care sunt singure, neajutorate care au sau nu copii și nu pot fi ajutate decât în acest mod.

Când mai aveți momente de luciditate luați deciziile fără să vă fie frică sau rușine.

Ajutați-vă dând frâu liber discuțiilor ca să nu deveniți o povară nici pentru dumneavoastră și nici pentru cei dragi. Ușurați-vă bătrânețile, lăsați-vă pe mâna specialiștilor, trăiți-vă ultimii ani din viață frumos, în armonie, cu împăcare sufletească și cu dureri mai puține.

Dacă ați merge în vizită la persoane care au ales să-și trăiască ultimii ani din viață în aceste centre de bătrâni, veți constata că sunt mult mai liniștiți și împăcați cu ei, decât sunteți dumneavoastră cu dumneavoastră.

Departe de a jigni pe cineva, personal am crezut de cuviință să scriu și despre integrarea persoanelor în centrele de bătrâni, în centrele de îngrijiri paleative. Am un respect deosebit pentru aceste persoane, le admir pentru curajul lor, și pentru faptul că au trecut de acel prag psihologic de genul: ce zice lumea, ce zic prietenii.

Eu personal am avut-o pe bunica mea la un astfel de centru. Poate că unii m-au judecat, poate că unii nu, dar ceea ce este important este faptul că am primit recunoștința dumneaei printr-o scrisoare pe care mi-a lăsat-o înainte de a trece în neființă, scrisoare care mi-a dat acea liniște interioară pentru decizia pe care am luat-o, pentru că altă soluție nu aveam, iar ca să o las singură 24 din 24 de ore neputincioasă și fără ajutor nu puteam.

Vă mulțumesc, vă doresc „La mulți ani!” de ziua voastră și să luați deciziile cele mai bune atât pentru voi cât și pentru cei dragi.

Vă doresc liniște sufletească

„Cea mai mare putere pe care ființele umane le posedă este iertarea.” (Irina Vasilescu)

dr. Marina Prunea

Medic specialist medicină de familie

Canicula – dușmanul hipertensivilor

Vara aduce cu sine temperaturi ridicate și zile caniculare. În timp ce tinerii se bucură de soare și căldură, pacienții hipertensivi cronici se ascund în locuri umbroase și răcoroase...sau cel puțin așa ar fi bine să se întâmple pentru a evita problemele majore pe care soarele torid al verii le poate aduce acestora.

Hipertensiunea arterială reprezintă un factor de risc major vital, fiind, conform statisticilor Organizației Mondiale a Sănătății, principala cauză de mortalitate în lume prin complicațiile pe care le produce: accidente vasculare cerebrale și infarctele miocardice.

Organismul se adaptează la temperaturile crescute prin vasodilatație și transpirație. Aceste mecanisme, prin suprapunere cu tratamentul antihipertensiv, pot determina scăderi ale valorilor tensionale. Tensiunea arterială poate varia în decursul zilei chiar și la pacienții aflați sub tratament cronic eficient atunci când, pe timp de caniculă, nu sunt respectate măsurile minime de prevenție:

1. Evitați expunerea la soare sau la temperaturi ridicate, cu precădere în intervalul orar 11-16;

2. Purtați îmbrăcăminte lejeră, pălării și ochelari de soare, utilizați creme de protecție solară;

3. Consumați lichide în cantități suficiente (în medie, o persoană trebuie să consume 2 litri de lichide pe zi, acestea incluzând apa, sucurile, supa, fructe cu conținut crescut de apă);

4. Evitați consumul de alcool (Atenție! Și berea conține alcool!);

5. Consumați alimente cu valoare calorică mai scăzută (alimente ușoare);

6. Evitați ortostatismului prelungit (statul în picioare) și eforturile fizice crescute;

7. Variațiile de temperatură (trezirea din spații cu aer condiționat în spații supraîncălzite, spre exemplu) pot determina fluctuații ale valorilor tensionale datorate incapacității organismului de a se adapta într-un timp prea scurt la diferite condiții climatice.

În aceste perioade pacienții cu tratament antihipertensiv își vor măsura tensiunea de cel puțin 3-4 ori pe zi sau ori de câte ori simt că starea lor fizică nu este cea obișnuită. De foarte multe ori se constată **scăderi ale valorilor tensionale**. Acest lucru se datorează deshidratării, consumului redus de

alimente hipercalorice, activității fizice mai intense.

Cum măsurăm tensiunea arterială?

Tensiunea arterială este presiunea exercitată de sângele circulant asupra pereților arteriali. Se măsoară în mm coloană de mercur (mm Hg). O măsurăm folosind un cadran/aparat electronic

de măsurare/un cilindru cu mercur, un stetoscop și o manșetă care conține un fel de cameră de plastic ce se umple cu aer, pompat înăuntru printr-o valvă. În mod normal, cu stetoscopul nu auzim nimic atunci când îl poziționăm pe o arteră. Atunci când manșeta se umflă, oprim aproape total fluxul de sânge pe artera respectivă. Pe măsură ce manșeta se dezumflă, sângele începe să curgă

7 SFATURI SIMPLE PENTRU A MASURA CU ACURATETE TENSIUNEA ARTERIALA

Sources: Pickering, et al. Circulation, 2005 and O'Brien, et al. J Hypertens. 2003

din nou pe arteră, cu putere, provocând un fel de turbulențe. Aceste turbulențe formează așa-numitele **sunete Korotkoff** (bătăile pe care le auzim în stetoscop pe măsură ce manșeta se dezumflă). Primul sunet corespunde valorii sistolice, ultimul sunet (înainte de a dispărea) corespunde valorii diastolice. E foarte important să poziționăm corect mâna cu manșeta, aproximativ în dreptul inimii: la pacientul aflat în decubit dorsal (culcat pe spate) este bine să se așeze o pernă sub mână pentru a o aduce la nivelul cordului, iar persoanele deplasabile e bine să stea așezate pe un scaun, cu antebrațul așezat/srijinit pe masă, la nivelul cordului.

Manșeta trebuie să fie complet

dezumflată în momentul în care este așezată pe braț, iar procesul de umflare/dezumflare să fie lent, urmărind atent dispariția și reapariția pulsului periferic prin palpare sau ascultație cu stetoscopul.

Interpretarea valorilor tensionale medii înregistrate

Dacă sunteți sub tratament antihipertensiv și, pe timp de caniculă, aveți dureri de cap, greață, vederea încețoșată, stare generală

Categoria	Sistolica		Diastolica
Optima	< 120	și	< 80
Normala	120-129	și/sau	80-84
Normal înaltă	130-139	și/sau	85-89
Hipertensiune de grad 1	140-159	și/sau	90-99
Hipertensiune de grad 2	160-179	și/sau	100-109
Hipertensiune de grad 3	> 180	și/sau	> 110
Hipertensiune sistolică izolată	> 140	și	< 90

alterată este bine să apelați 112 sau să anunțați medicul de familie.

Dacă pe perioada verii constatați faptul că înregistrați zilnic valori tensionale reduse, adresați-vă medicului pentru ajustarea temporară a dozelor.

NU MODIFICAȚI SINGURI DOZELE MEDICAMENTELOR!

În perioada verii tensiunea poate fi controlată cu doze mai mici de medicamente, la recomandarea medicului specialist.

Aveți grijă de sănătatea Dumneavoastră!

Emmanoil STERESCU

membru C.A.R.P. Curtea de Argeș

Contrabasul invizibil

Originar din Maramureș scriitorul Ion Grosan povestește o metodă prin care trei ceterași din partea locului, mai tucurii de felul lor, își suplimentau odată veniturile acolo unde erau invitați să cânte (la „danțuri”, adică hore, dar mai ales la nunți). Cei trei erau ceterașul solist (vioara întâi cum s-ar zice), ceterașul de contră (vioara a doua, de acompaniament) și omul de la „gordună” (contrabas).

Însă spre deosebire de alte formații, trioul respectiv era însoțit de fiecare dată de alți doi tucurii, aparent fără niciun rol sau părând a fi pe post de „paznici” ce am numi astăzi bodyguarzi. Cei doi nu deranjau pe nimeni, se așezau într-un colț și stăteau liniștiți până la final.

Petrecerea se încingea, ceterașii cântau de mama focului, nuntașii dănțuiau ca Isaiia în draci, mâncărurile, horinca și vinul curgeau în valuri. Atâta doar că de la un moment dat încolo, gorduna (contrabasul) începea să aibă un sunet tot mai grav, mai plin, de bas răgușit, dar cine să-și dea seama, în iureșul general, de această subtilă schimbare de tonalitate.

În fine, când a doua zi spre prânz ospățul își dădea obștescul sfârșit și lumea pleca spre case, iar ceterașii își primeau răsplata, intrau în acțiune și cei doi însoțitori care nu făceau altceva decât să care cu icnete la căruța lor, contrabasul. Și ce dacă la sosire putuse să fie cărat în spate de un singur om, contrabassistul mititel? Simplu și ingenios! Fiindcă masivul instrument avea în partea superioară, în spate, tăiată o ușă secretă prin care, cu iuțeală și nebăgare de seamă, micul instrumentist vâra tot ce prindea, fie în timpul „concertului”, fie în pauze: sticle cu horincă și vin, „antreuri”, pui fripți, cârnați, prăjituri etc.

De aceea contrabasul, cu golul melodic bine umplut, își modifica rezonanța și-și tripla greutatea și de aceea trebuia cărat de cei doi bodyguarzi ca un cadavru viu.

Ca autor al acestor rânduri aș adăuga, părerea mea, că aproape fiecare om politic de la noi, la sfârșitul mandatului său, duce în spate un contrabas invizibil, cu ușiță secretă!

**Doamnelor Directoare, prof. Tița Chiru
și prof. Mihaela Cîrjonțu, ale Colegiului
Național „Gheorghe Roșca Codreanu”,
Domnului magistrat pensionar Nicolaie Mihai
– Președinte al Casei de Ajutor Reciproc a
Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, județul
Vaslui,**

Toată gratitudinea Promoției 1956 a Colegiului Național „Gheorghe Roșca Codreanu” pentru modul în care, în ziua de 26 august 2016, au fost primiți cei prezenți la aniversarea a 60 de ani de la absolvire, manifestare dublând sărbătorirea a 170 de ani de la întemeierea ilustrei instituții de învățământ românesc, înscrisă în cartea alcătuită și dedicată evenimentului unic *Remember Promoția 1956* de către foștii absolvenți, lansată ca omagiu profesorilor – părinților – colegiului.

Aula Colegiului, decorată sobru, strălucea într-o aură distinctă, la care au luat parte nu numai foștii absolvenți la anii senectuții, ci și doi profesori de atunci – D-na și D-l Cărcotă, precum și reprezentanți ai instituțiilor de cultură din municipiu, cum a fost D-na Prof. Dr. Elena Monu – Președinte „Academia Bârlădeană”, cu toții primind salutul D-lui Cătălin Haret - secretarul municipiului Bârlad, în numele Administrației Municipiului.

Atmosfera sărbătorească de un fast deosebit a fost înregistrată de specialiști ai Departamentului Media din cadrul Asociației C.A.R.P. „Elena Cuza” (admin. IT Cosmin Mihai, operator IT Sorin Bocan, operator imagine: voluntar Jenică Rusu), pe un film realizat profesionist, un adevărat „Memorial memorabil” (58’30”), difuzat a doua zi pe site-ul Asociației, precum și trei interviuri.

Independent, jurnalistele Adriana Șușnea și Cezara Mironică, „ochiul vigilent al presei”, au consemnat momentul (de ex. reportajul din „Vremea nouă”, Vaslui, nr. 2221, 29 august 2016, p.8).

Un set de 99 fotografii au fost postate pe site-ul „Bârlad Online”, la secțiunea Photo Gallery, autor neidentificat!

Tuturor, succese în viață și realizări profesionale deosebite.

În numele colectivului de organizare,
Mircea Coloșenco, istoric literar,
membru al Uniunii Scriitorilor din România

București, 14 septembrie 2016

**Acordarea titlului de Cetățean de Onoare
domnului dr. Gheorghe Istrate**

**Domnule av. Dumitru Boroș,
Primar al Municipiului și
Președinte al Consiliului Local
Bârlad, județul Vaslui,**

Noi, cei din Promoția 1956 a Colegiului Național „Gheorghe Roșca Codreanu” Bârlad, prezenți la aniversarea de 60 de ani de la absolvire, coincidentă cu împlinirea a 170 de ani de la întemeierea acestuia, desfășurată în Aula prestigioasei instituții de învățământ, în ziua de 26 august 2016,

Vă aducem pe această cale cuvinte de mulțumire pentru Salutul transmis de D-l Cătălin Haret – secretarul municipiului Bârlad în numele Administrației municipale, felicitând întreaga noastră generație pentru serviciile depuse cu demnitate și profesionalitate, în țară sau în străinătate, în calitate de reprezentanți ai bârlădenilor codreniști în oricare specialitate avută.

Totodată, suntem mândri pentru faptul că unui coleg de promoție, respectiv Dr. Gheorghe Istrate – cercetător științific, i s-a acordat cu acest prilej titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Bârlad.

În încheiere, vă urăm succese în munca personală și instituțională, precum și tuturor colaboratorilor!

Mircea Coloșenco

Marian ROTARU

Dioxidul de carbon și civilizația (4)

Reducerea ponderii dioxidului de carbon se poate realiza și prin raționalizarea consumului de combustibil. Sunt bine cunoscute sursele de energie neconvențională: eoliană, solară, sau telurică, care pot suplini o parte din combustibilii fosili, dar și din energia hidrocentralelor. De regulă, hidrocentralele au lacuri de acumulare ce inundă suprafețe uriașe. Așa a pierit la Cazane pe Dunăre, insula Ada Kaleh, „lacrima Orientului pierdută la porțile Occidentului” cum îi spuneau publiciștii vremii și o dată cu dispariția ei s-a risipit micul popor al adanlâilor care o locuia. Lacul de la Bicaz a înecat un ținut întreg: Țara Hangului cu 20 de sate. Învățătorul Teotist Galinescu a încercat să salveze memoria și moștenirea culturală a zonei etnografice dispărute prin revista „Țara Hangului” și volumul „Pagini de monografie-Țara Hangului”.

Domnul Ion Scripcaru din localitatea Uzun, Ilfov, a inventat o instalație care poate obține electricitate din orice apă curgătoare, chiar din pâraie, fără a mai fi necesare lacurile de acumulare. Invenția a interesat statul finlandez. Două teritorii din Pacific, arhipelagul Tokelau, posesiune neozelandeză și insula Pitcairn, colonie britanică, obțin electricitate de care au nevoie cu panouri fotovoltaice.

Lumea civilizată are realizări impresionante în domeniul utilizării energiilor neconvenționale. Amintesc complexul de turbine eoliene construit de Danemarca pe Marea Nordului. Italia dorește construcția unei ferme energetice similare în apele Mediteranei. Americanii s-au gândit la aerostate staționate la 10 km deasupra solului care să transforme energia vânturilor veșnice de la aceste altitudini în electricitate. Se ridică problema transmiterii energiei pe pământ. Conductorii actuali s-ar rupe sub propria greutate, iar folosirea undelor electromagnetice este periculoasă pentru mediu. În România s-a renunțat cu prea multă ușurință la proiectul „casa verde” destinat exploatării energiei solare de consumatorii casnici și industriali. Panourile solare care urmau să fie utilizate ar

fi fost o oportunitate pentru industria românească! Există și alte surse de energie nepoluantă propuse. De exemplu, au fost realizate dispozitive electronice care utilizează energia țesuturilor vii (referințe în lucrarea „Îndreptar de cultură generală”, autor M. A. Nicolae Carsium). Sunt pur și simplu conectate la o plantă de încăpere. Un australian a descoperit un cristal natural care sub acțiunea luminii degajă suficientă electricitate pentru un ceas electronic. Alt exemplu este folosirea energiei descărcate de pașii trecătorilor pentru alimentarea monitoarelor cu mesaje publicitare montate în metroul din Tokyo. S-au pus la punct cauciucuri destinate anvelopelor care pot colecta și transmite la acumulatorul vehiculului energia de frecare din timpul deplasării.

Hidrogenul obținut din electroliza apei a găsit de mult aplicație ca sursă nepoluantă de energie. Astfel încă din 1838 francezul Desbassayns de Richemont a brevetat procedeul de sudură în care sursa de energie pentru topirea materialului este hidrogenul, iar în 1937 compania Heinkel construiește primul motor cu reacție pentru avionul alimentat cu hidrogen. S-au „redescoperit” aerostatele încărcate cu heliu care să ridice materialele grele pe șantiere și docuri. Producerea energiei nucleare nu aduce emisii de dioxid de carbon și poluare. Apare problema stocării deșeurilor radioactive. Există intenția ca acestea să fie depozitate pe Lună. Energia nucleară rămâne un atu. Probabil că cercetările de la CERN vor găsi noi posibilități de descătușare a puterii atomului. Energia mărilor și oceanelor poate fi de folos, fără a afecta mediul și reduce spațiul locuibil. Centrala electrică de la Rance, Normandia, a cărei construcție a început în 1926, utilizează forța mareelor. În deceniile trecute s-a gândit folosirea energiei curenților marini. Urmău să se construiască diguri pe care să fie amplasate centrale electrice, atât în Atlantic pe traseul curențului Golfului, în Pacific pentru a prelua forța motrice a curențului Kuroshivo, cât și în strâmtorile Bering, Gibraltar, Mesina, Dardanele și Bosfor.

Aurel Lecca enumera aceste proiecte în volumele „Atlanticul” și „Pacificul” publicate prin 1970. Inginerii de acum 80 de ani au oferit soluții interesante de obținere a energiei sau de sporire a randamentelor. Soluțiile vechi pot fi aduse în contextul actual. Astfel la Ghidigeni s-a realizat în anii '30 o interesantă hidroamenajare. Pe râul Bârlad s-a construit pe atunci un stăvilă care bara 90% din lățimea apei. Prea plinul trecea peste stăvilă, iar curențul principal care se scurgea între capătul stăvilăului și malul opus punea în funcțiune o turbină electrică.

Asemenea microhidrocentrală este inofensivă pentru mediu, nu inundă terenul adiacent și se încadrează în peisaj la fel de bine ca o nevinovată moară de apă. De fapt la Ghidigeni apa din stăvilă dirijată printr-un canal, acționa

o moară! Am văzut un dispozitiv de fabricație germană din aceeași ani 1930, care realiza cogenerarea energetică. Curentul de aer cald provenit de la lampa de iluminat cu gaz trecea prin tubul central al dispozitivului. Căldura era cedată unor elemente bimetalice legate în serie. Căldura reziduală a lămpii genera în fiecare bimetal o tensiune electromotoare. Însumarea acestora furniza suficientă putere electrică care să pună în funcțiune un aparat de radio cu lămpi sau două becuri de iluminat. Tot legat de vechea știință omenească, au apărut în ultima vreme preocupări pentru reintroducerea energiei eoliene în navigație și a dirijabilelor în aviație. O invenție care pune în valoare energia eoliană a fost brevetată prin anii 1970 de Jacques Yves Cousteau. Sistemul lui Cousteau nu colectează energia eoliană cu velele de pânză, după procedeul clasic, ci printr-un ansamblu de tuburi verticale în genul tuburilor de orgă. Se îmbunătățește simțitor randamentul și cresc performanțele navei. În plus deplasarea navei nu mai este dependentă de direcția vântului. Același explorator, savant, inventator și scriitor Jacques Yves Cousteau a proiectat un atol metalic care să fie fixat în largul portului Monaco. Structura urma să găzduiască un laborator de cercetări marine, hotel și spații comerciale.

În sfârșit o altă sursă a dioxidului de carbon, care poate fi diminuată, este automobilismul. Nu putem renunța la autovehicule, deși o revigorare a transportului feroviar ar fi binevenită pentru mediu, pentru economia de energie, pentru diminuarea accidentelor și pentru reducerea costurilor de transport. Sunt brevetate dispozitive de autocolectare și reintroducere a gazelor de eșapament în carburator pentru a fi arse complet, dar nu se grăbește

nimeni să le aplice deși reducerea poluării și creșterea randamentului de consum este demonstrată. Ca și curiozitate, sunt locuri în lume unde automobiliștii nu sunt acceptați. Așa este insula Pitcairn, unde nu se permite decât utilizarea bicicletelor cu motor și a tractoarelor agricole. Pe insula Sarq din Marea Mânecii se acceptă numai tractoarele pentru agricultură. Interesant că suveranul insulei Sarq este inginer specializat în construcții avioane și a lucrat o vreme la British Air Space! Scrie profesorul Nicolae Popp în cartea „Orizonturi nord americane”, că în insula Manitoulin din lacul nord-american Huron singurele vehicule în circulație sunt trăsurile și bicicletele! Automobilele sunt de asemenea, interzise pe insula Helgoland din Marea Nordului sau pe insulele Ameland, Terschelling și Baltrum din arhipelagul Frizonelor. Arhipelagul insulelor Toronto din Canada, construit de om, cuprinde cea mai mare comunitate urbană din lume în care circulația automobilelor este interzisă. Nu ar strica redescoperirea bicicletei! Profesorul Vitalie Belousov, fondatorul școlii românești de inventică, a imaginat o serie de modele îmbunătățite ale bicicletei, adaptate unor diverse aplicații, sau capabile de viteze superioare. Diversele variante constructive sunt redată în lucrarea „Vehicule fără motor”.

Excesul dioxidului de carbon dovedește lipsa de civilizație, neștiința și nepăsarea. Mai reflectă reaua voință și interesele meschine ale celor care câștigă făcând rău și care cultivă prin televiziune confuzia, dezinformarea și ignoranța. Există demult o colecție de cărți pentru informarea populației. Se chema „Știința învinge”. Numai știința poate găsi soluții la problemele lumii.

În 1993 a fost stabilită de Organizația Națiunilor Unite, în parteneriat cu organizația Clean Up the World, Ziua Mondială a Curățeniei.

Sărbătoarea are scopul de a inspira și a îndemna comunitățile să curețe, să îmbunătățească și să protejeze mediul, prin realizarea de acțiuni care pot varia de la igienizarea unor zone, plantarea de arbori și arbuști, la proiecte referitoare la conservarea apei și a energiei.

23 septembrie - Ziua Mondială a Curățeniei

Marian PAVEL

Povara văzului¹

Motto: „Lumina nu se aprinde decât
pentru cei ce văd,
nu pentru orbi.”
(**Mihai Eminescu**)

În lumea din lăuntru' meu
Nu văd mizerii, răutăți
Și nici cămăși cu imprimeu
Întregul n-are jumătăți.

Vreodată nu am văzut
Nu cunosc firul de iarbă,
Totul e neprevăzut
Însăși viața este oarbă.

Câmpie nu văd sau soare
Lumea nu știu cum arată,
Ades mă-ntreb de oare
Viața-i un vis de durată?

Recunosc sunt orb complet
Ades râd ușor cu dinții,
Iau lecții simple de balet
Totul văd cu ochii minții.

Aud copii ce-mi spun chiorul
Râzând de mine deșănțat,
Piedică pun cu piciorul
Căzând, de-un vis m-am agățat.

N-au minte, dar nu mă bucur
Sau poate orbi la suflet sunt,
Galant mă ridic, mă scutur
Dau vina pe bastonul ciunt.

Mă-ntreb lumea cum e oare
Oamenii ce fac mereu?
Și oare o avea culoare
Frumoasă cum o văd doar eu?

Mereu aud că pe cer sus
Un soare este ca un măr
Și mi-ar plăcea să văd nespus
Să aflu dacă-i adevăr.

Și oare toate florile
Ce le cunosc după miros
Au la fel culorile?
Să aflu aș fi bucuros.

Și mi-ar plăcea râul să văd
Ce curge precum un șarpe,
Aud că a făcut prăpăd
Revărsând a sale ape.

În minte totul văd precis
Oameni și lucruri, starea lor,
Precum Mendeleev în vis
Tabelul elementelor.

Aud simfonii sublime
Nescrise până în prezent,
Având fină profunzime
Și mulți ce-ascultă complezent.

Brațe mari și nevăzute
În față cărarea-mi pun,
Pleoapele îmi sunt căzute
Precum o tablă pe cărbun.

Ochii triști îmi sunt fierbinți
Zvâcnind atent la orice pas,
Fideli aceleiași dorinți
Scăpării din acest impas.

Comori văd nenumărate
Decor sacru, străveziu,
Imagini de cinci karate
Și fără lacrimi plâng târziu.

Răul pur ne-nconjoară
Lumea-i sătulă de foame,
Terra gazdă rotunjoară
Cunoaște trădări și drame.

Aud negărite șoapte
Spunând că răul s-a-nrăit,
Ziua are iz de noapte
Mereu în nopte am trăit.

Freamăt simt de disperare
Grija zilei ce-o să vină,
Copii fără apărare
Primind dragoste puțină.

Pământul abia suportă
Blestemul unui lung jihad,

Având fluvii drept aortă
Plămâni codrii verzi de brad.

Războiul sfânt și blestemat
Fața lumii a schilodit,
Lăsând un adânc stigmat
Lacrimi și umbre a sădit.

Măcar eu nu văd urgia
Acestui început de veac,
Zilnic aud gălăgia
Celor ce-i caută leac.

Doamne te rog nu fi crunt
Trăiesc demn în primăvară,
Lasă-mă așa cum sunt
Văzul nu îmi dă povară.

Toni Hulubei MACOVEI

8 SEPTEMBRIE

Azi
E Sfânta Maria,
zi de sărbătoare!
De dimineață
mi-a intrat în casă
o micuță pasăre,
mi-a cântat câteva triluri
și apoi
a plecat!
Mai către amiază
am ingenuncheat
la biserica cea nouă.
M-am rugat
și l-am cerut iertare
Sfintei Fecioare.
Marea a fost liniștită
și soarele blând,
pescărușii și-au înălțat
cântecul lor alb.
A fost o zi minunată,
de sărbătoare,
ziua Sfintei Fecioare
și ziua mamei!

¹ Poezia a fost prezentată în cadrul Campionatului național de poezie, ediția a II-a desfășurat la Biblioteca Municipală "Stroe S. Belloescu" Bârlad în data de 31 iulie 2016

DESPRE AUGUST

Am scuturat în palmă un spic de secară
și am rămas cu boabele,
mici.
Fusiforme.
Aproape grele.
Îmi apăsau pe conștiință ca și cum
ar fi fost făcute
din „Plumbul” lui Bacovia,
sumbru, înmăsurat, patetic.
Le-am amestecat
cu trei petale de mac,
luate direct dintre „Romanțele” lui Minulescu,
probabil încă mult timp de acum
încolo
cel mai drag al meu;
petalele
pe care mi le-ai smuls din inimă,
din mers,
în gară la Buhăiești,
direct de pe ultima treaptă
ruginită
a binecunoscutului personal de șase fără zece.
Mi-a fost frică atunci
să nu care cumva să cazi,
să te lovești de șine
și-n mers
să ți se spargă universul în cioburi
colorate;
la o adică, de ce nu,
ca umbra lui Stănescu,
îngustă, jucăușă, aproape inocentă,
aducând aminte
de baloanele de săpun
pe care le fac mereu când plouă,
când aripile fluturilor se udă
și de pe ele se spală culoarea.

ȚĂRÂNĂ

M-am jucat cu niște boabe de porumb,
voiam să le amestec cu matematica
și să fac o poezie.
Între timp a ieșit soarele din nori,
a început să strălucească
și cu căldură,
cu repeziciune,
aproape într-o fracțiune de secundă,
le-a transformat în floricele
tocmai la mine-n palmă.
Le-am înșirat răsând
pe un fir de iarbă uscată,
galbenă,
mirosind a ploaie de vară
și a secetă,
a liniște și a țară,
poate a țaran.
A patrie, a patriotism, a port național
a opinci și a ciorapi groși,
de lână,
de care mi-au adus și mie odată
bunicii.

DIN GRĂDINĂ,
CU DRAGOSTE

Încă n-am găsit
o rețetă standard prin care
să te faci artist,
să transmiți ceva,
să-și muște limba cititorul
după primele două versuri,
să urle sufletul în el
de atâta realitate
concentrată într-o silabă.
Nici nu știu încă
dacă poți să te faci tu.
Poate artist te faci:
dintr-o coacăză sau
poate
dintr-o cochilie de melc ieșit la plimbare
după ploaie
sau într-un ciob de inimă spartă,
a ta,
poate,
sau a altuia...
Cine știe?...

COSMOS

Nu știu cum scriu alții
sau cum
au scris.
Probabil privind la lună
sau la lunile din calendar,
ascultând,
probabil,
cum se îmbrățișează moleculele
sau închinându-se memoriilor
prăfuite
rămase-n nervi
de pe urma iubirilor răposate.
Am încercat, jur,
să gâdil pământul
cu fire de iarbă
și de nisip,
cu spice de secară,
să-mi povestească somnoros
cum se face o poezie,
dar nici măcar furnicile
n-au râs.
Unii vorbesc
cu un Dumnezeu închipuit de ei
și el le dictează,
în timp ce eu
n-aud nici vocile
care am auzit c-ar trebui
să existe
în capul meu.
Sper să nu se trezească careva
să-mi interpreteze ecoul publicat post
mortem
fără să mă întrebe.

Unui profesor pensionar¹

Mai bine de jumătate de veac tu ai trudit,
Mergând, muncind la școli căci ai și-o Facultate
Pensia, la care o viață ai contribuit, e de nimic,
Și aprecierea valorii tale ... e la spate!

Sănătate, sănătate!

Cândva, de te îmbolnăveai,
Cu mărunțiș mergeai la farmacie –
Astăzi, medicamentele sunt scumpe, și bani dai...
Nu scapi de boală, dar nici de sărăcie!

Nunta de argint

Din dragoste ei s-au căsătorit,
Și-au trecut ani buni, vezi Doamne –
Da-n loc de nunta de argint ei au sărbătorit
Schimbul ... de dame!

Domnului Serghei Coloșenco

E un profesor erudit pe naltă scară,
Se vede și pe verticală!
Eu nu pot merge nici pe orizontală
Fără a consulta ... multe dicționare!

1 Versuri din volumul *Picături dulci-amăruie*, Ștefan Epure, Bârlad, Editura Sfera, 2016

Mihai NEMEȘ

REVEDERE

Iar basmul să-ți ascult, pădure-n verde tuș
cu lume blândă de jivini, mă-ntoarce
ascunsul dor, făcându-mi din frunziș culcuș
ca sufletul cu liniști să se-ntoarce.

Va curge râu-n calea ninsă cu tăceri
pe unde stins răzbat arar doar șoapte
și plâns ușor de cetini când le frâng poveri
de grele tănuiri de peste noapte.

Aieva calc prin crude ierburi ce tresar
de reci înfiorări în umbră ștearsă
și-s ude încă-n apa-n care ele par
văpaia vegetală că și-o revarsă.

DRUMURI CU MIRESMĂ ȘI MIRESE

Motto:

„... și spărgând vasul a turnat mirul
pe capul lui Iisus”
(Marcu, XIV, 3)

Au drumurile toamnei un farmec aparte,
Sunt pline cu miri și mirese-n alaiuri;
Parcă-s pictate cu galben-roșcat într-o carte -
Le cântă din arbori o mie de naiuri.

La fiecare pas palmele toamnei
Te-mbie cu-arome, smirnă și mir;
Sufletul tot, un frenetic dans
Pe-al Ariadnei luminos fir.

Au drumurile toamnei un farmec aparte -
Din viață bucuria curge departe...

CASA BĂTRÂNEASCĂ

Duși sunt toți ai noștri, singură-ai rămas,
Casă de demult, cu oblonul tras;
Ești ca pleoapa-nchisă peste un ochi mort,
Casă bătrânească – navă mută-n port.

Duși sunt toți ai noștri, răbdătoare casă.
Roade cariu-n grindă, nimănu-i nu-i pasă
Că se-așterne vremea cum pe fier rugina –
Casă bătrânească, a cui o fi vina?

Duși sunt toți ai noștri, de veghe rămase
Casa de demult, cu obloane trase.

DEALUL

Mai lasă, mamă, dealul acela,
Sunt alții mai tineri să-l suie;
Pune lacăt de amintiri la casă
Și vino la mine-n câmpie!

Aici drumul timpului va lumina
Umbra pasului tău mărunț;
Vreau să obolesc sărutându-ți tâmpla
Cu buzele dorului mut.

Vom merge încet către Dunăre –
Visul meu adânc și frumos;
Te voi plimba-ntr-o barcă târzie,
Pe spinarea unui șarpe lucios.

FERICIRE SUPREMĂ

Sînt fericit, că natura mi-a hărăzit,
Ca atomii și moleculele din infinit
Să se constituie, unindu-se ulterior
Într-un corp cu destinație precisă, cu scop superior.

Sînt fericit și sînt sigur că stelele din univers
Sînt rudele mele, din ele am purces.
Și așa și focul, pământul și aerul, toate sînt neamurile mele.
Și, negreșit, voi domina galaxia împreună cu ele.

Nu sînt îngrijorat, știind că toate acestea au un asfințit,
Căci vor răsări din nou, peste milenii de așteptare.
Și noi constelații se vor constitui într-un nou „Car Mare”,
Apărând din nou, la fel, după tipic,
O nouă constelație numită „Carul Mic”.

Și nu mă simt absolut deloc, în eternitate stingher,
Când știu sigur că murind va apărea un nou soare pe cer.
Și toate acestea se vor transforma, luând noi forme, știu bine,
Iară o dată cu ele vor fi constituite și elementele pentru o parte din mine.

Să nu credeți că acestea toate sînt speculații de vis!
Aceasta este filozofia reciclării materiei, alternînd între Iad și Paradis!

Teodora COSTEA CAZACU

Accinte Iacob Liza

Pas în doi

AMURG

M-ai zărit, m-ai ales,
M-ai dorit, m-ai cules.
M-ai căutat, m-ai găsit,
M-ai chemat, am venit
Și cât de mult te-am mai iubit!

M-ai ținut strâns lângă coapsa ta,
Te-am primit duios în inima mea.
Când am căzut, m-ai ridicat,
Când ai greșit, eu te-am iertat
Și cât de mult te-am adorat!

Când te-a durut, te-am mângâiat,
Când mi-a fost greu, m-ai alinat.
Un vis în doi noi am trăit
Și așternutul-am împărțit
Și cât de mult te-am mai iubit!

Și mi-ai promis că n-ai să pleci
Nici cînd, către ținuturi reci ...
C-ai să revii mereu cu drag,
Pășind peste al casei prag.
Omul meu drag! Omul meu drag!

Azi, părul tău cască de aramă
E doar un abur argintiu.
Tresare-n mine acut o amintire
Și-s fericit că sunt și-s încă viu.
Ani-au trecut, fără trecut cu tine,
Dar ești ascunsă-n cîta unui gând
Și pot reface ce n-a fost, oricînd
Chemându-te sub pleoape lângă mine!

„Deștelenind adânc, Lucian Boia tot istoric rămâne” se intitulează comentariul meu la cartea lui, **„Balcic, Micul paradis al României Mari,”** publicat în revista „Luceafărul” Botoșani din 24 noiembrie 2014, apoi în alte articole în volumul „Borna sufletului,” Editura PIM, Iași, 2015.

„Până la a fi românesc, din 1913, Balcicul era doar un spectacol al mării și un seducător amalgam etnic și cultural de la marginea fostului Imperiu Otoman. Dacă administrația noastră preia un târg modest, pictorii dau aici de Orient în toată splendoarea sa, dar mai ales de un peisaj și de o lumină cu totul aparte. Deși îl vizitează în 1915 și văzuse ce avea de văzut, regina Maria se îndrăgostește de Balcic abia în 1924, într-atât de puternic, încât își construiește, pe țărmul stâncos și sălbatic, un adevărat paradis. Se poate spune că datorită ei, din acest moment, mitul Balcicului nu mai are nevoie de combustia istoriei, este pur și simplu sincron cu realitatea, ba chiar o înrăurește, dându-i o strălucire fără egal în perioada interbelică. Boema artistică, animatorii culturali, scriitorii, arhitecții și chiar și politicienii vin vară de vară la Balcic, înfrumusețându-l și pregătindu-l pentru o promițătoare carieră de stațiune marină și culturală. Ca orice paradis, și Balcicul a fost pierdut. Lucian Boia l-a reconstruit însă atât de bine din fărâme de memorie, din documente și fotografii de epocă, încât se poate spune că, printr-o carte atât de frumoasă, am recăștigat, simbolic, paradisul pierdut,” scrie editorul pe ultima copertă a volumului la care m-am referit: *Balcic, Micul paradis al României Mari* de Lucian Boia, Editura Humanitas, București, 2014.

Revin asupra subiectului pentru că, dacă Lucian Boia a făcut foarte bine din ceea ce i-au spus amintirile, documentele sau fotografiile de odinioară, pictorii, cum spune editorul, ceea ce vreau să prezint aici sunt actualitățile zilei, culese tot de un om deprins cu frumosul și regret că nu a pus într-un album de artă, că arta naturală și prelucrată, nu doar cu penelul, este ce ne prezintă Petria Dolia - Focșani, aducându-ne și statornicindu-ne, parcă, paradisul în suflet, spre bucuria și a inimii reginei Maria rătăcită pe undeva...acum, iată, se împlinesc 77 de ani. O viață de om!

„Regina Maria a României. Marie Alexandra Victoria, din Casa de Saxa-Coburg și Gotha, născută la 28 octombrie 1875, Eastwell Park, Kent, Anglia – decedată la 18 iulie 1938, Sinaia, tatăl – ducele Alfred de Edinburg (cel de al II-lea fiu al Reginei Victoria), mama – ducesa Maria Alexandra, unica fiică a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei, nepoată a Regelui Edward al VII-lea, verișoară primară a Țarului Nicolae al II-

lea, verișoară primară a regelui George al V-lea, mare prințesă a Marii Britanii și Irlandei, nepoata Reginei Victoria a Marii Britanii, soția și sfetnicul regelui Ferdinand până la moartea acestuia, în 1927, regină a României.

S-a logodit la 16 ani cu Prințul Ferdinand de Hohenzollern, succesor la tronul României, s-a căsătorit la 29 decembrie 1892. La Muzeul Național al României se află o cupă de argint gravată cu inscripția – care amintește de această căsătorie: „Bine ai venit mireasă de Dumnezeu aleasă spre a patriei cinstire. Ianuarie 1893”. Iubea poporul a cărui regină era. Purta cu mândrie straiele populare românești.

„Odată am fost străină pentru acești oameni, acum sunt de-a lor, și, deoarece vin de atât de departe am fost prin acest lucru, mai în măsură de a le vedea calitățile și defectele.” (*Țara mea*, Hodder-Stoughton, 1916)

Familia regală a avut 6 copii. Mezinul familiei, prințul Mircea, moare după 3 ani, de febră tifoidă, Carol al II-lea, viitorul rege al României, prințesa Elisabeta, prințesa Mărioara, prințul Nicolae, prințesa Ileana.

Perioade diverse: 10 octombrie 1914 - 20 iulie 1927. Încoronarea: 15 octombrie 1922 la Catedrala din Alba Iulia, ca succesorii ai României întregite.

Supranumită de popor „Mama răniților”, „regina soldat” pentru atitudinea eroică din timpul Primului Război Mondial – a luptat direct pe front, a vegheat în spitale de campanie, a coordonat activitatea unei fundații de caritate – a fost ea însăși Soră de caritate.

„Dacă aș fi fost bărbat, să am drepturile bărbatului și spiritul pe care îl am în corpul meu de femeie...” (Regina Maria a României, *Povestea vieții mele*,

vol. III, București, Editura Eminescu, 1991, p.487).

„...Oșteanul pornise cu bună-credință, gata să-și jertfească viața pentru ceea ce învățase să creadă că e datoria lui pentru patrie...”; „Vai! Și câte jertfe, ce măcel, câtă moarte...”; „Și s-au luptat vitejește, nebunește, cu disperare...”; „Gândul atâtor vieți risipite numai pentru a fi învinse la sfârșit, era pentru mine un chin ce îmi întuneca ceasul de triumf...”; „tragice, și cu mult mai tragice decât mormintele celor biruitori, sunt multele morminte ale celor învinși...” (Regina Maria a României, *Povestea vieții mele...*)

Datorită ei, intervențiilor sale în negocierile de pace, după Primul Război Mondial, ia naștere România Mare: Transilvania, Bucovina, Moldova, Basarabia și Muntenia, reunite!

Ea a pledat pentru cauza poporului a cărui regină era, reamintindu-le aliaților occidentali enormul sacrificiu al Armatei Române.

„Transilvania, Bucovina, până și Basarabia! România Mare! Parcă îmi venea amețea când îmi dădeam seama de minima soartei.”

Mare iubitoare de artă, a încurajat arta și pe creatorii aceștia, la rândul său a pictat, a scris numeroase cărți.

După moartea regelui Ferdinand (1927) conducerea țării a preluat-o prințul moștenitor, Carol al II-lea, care a izolat-o complet. Maria s-a retras din viața publică la Balcic, până la moartea ei, în 1938.

Conform ultimei sale dorințe trupul i-a fost înmormântat la mănăstirea Curtea de Argeș; inima, îmbălsămată, a fost dusă la reședința din Balcic și adusă în țară, după pierderea Cadrilaterului în 1940 și zace pe undeva, prin Muzeul Național de Istorie al României.

ASPECTE BAHICE DIN "VIAȚA NOASTRĂ"

Selecție de Nelu Vasile - NEVA

Culesul viilor

Se tot petrece, anual,
Aceeși milenară dramă:
Culesul viilor pe deal
Și-al „morților” mai jos, la cramă!

Alexandru CLENCIU

Unui luptător împotriva alcoolismului

Lupta-n care-i angrenat
Pic de liniște nu-i lasă!
„Jos beția!” a strigat...
Și-a căzut apoi sub masă!

Ion ZAHARIA

Bahică (1)

Ușoară-i viața, ca o spumă,
Și totu-i clar, corect, frumos,
Când greul vieții-l iei în glumă
Iar băutura-n serios.

Vasile LARCO

Ironie

Lampa mea e chiar cu haz!
Eu beau vin și ea bea gaz!
Și urmarea e ciudată:
Că tot ea e... afumată!

I.Șt. BOGZA

Bahică (2)

În miez de noapte, pe terasă
Stau patru indivizi, la masă,
Dar, când se numără-ntre ei,
Ies ca prin farmec, încă trei.

Dimitrie JEGA

Într-un restaurant

Arhimede-i primul – după cât rețin –
Care-a demonstrat că, în natură,
Un volum de apă cufundat în vin
E egal cu vinul ce se fură.

Ștefan Costache PLĂCINTĂ

Unui adept al lui Bachus

Când dai pe gât paharul ras,
Gândești: „In vino veritas!”;
Dar pentru ce, când umpli cana,
Nu te gândești și la... „Mens sana...”?

Gheorghe STERIADE

Unui ostaș care cam bea

Cum îl știu om cumsecade,
Spun, ferindu-l de derută:
Are vinul multe grade,
Dar prea des, parcă-l salută!

Rodica TOTT

Alcoolul urcă la cap

Băut cu-atâta sete, vinul
Se urcă-n cap, fără ocol;
Nestingherit își face plinul
Unde găsește locul gol.

Constantin BORDEIANU

Vinurile noastre

Nu-s pe nimeni îmbufnat,
Vinu-acesta bun îmi pare.
Dar „Cotnari” adevărat,
A băut Ștefan cel Mare!

Nicolae CREVEDIA

„Pe Dunăre de-ar curge vin”

Pe Dunăre de-ar curge vin,
N-ar vrea să aibă ghinion,
Din afluenții care vin
Să fie vreunul cu sifon.

Măndica MARIN

Bețivul pe litoral

După șapte-opt pahare,
Zise el în zeflema:
„De-aia marea este mare,
Că nu-i nimeni ca s-o bea!”

Iancu CONSTANTINESCU

Chefiul la tratament

Cum se tratează el la mare
Nu-i pentru nimeni un secret:
C-un spirt, c-o bere, c-o gustare
Și restul vremii... la bufet.

Victor HÂLMU

Bahică (3)

Cam zăpăcit, colegul meu,
Crezând că-n Cluj avem metrou,
A nimerit tot la subsol
În crama de la „Metropol”...

Traian MARCU

Lui Păstorel Teodoreanu

Aș vrea să fiu eu cunoscut
De marii critici literari
Precum matale ești știut
Și-apreciat de cârciumari.

Sandu RUSSU

La Hanul Ancuței

Deși n-am depășit măsura,
Mi-s pașii tot mereu mai grei;
Amestecasem băutura
Cu zâmbetele dumneaei!

Octav SARGEȚIU

Băutorului

„Cui pe cui zici că se scoate”?
Chiar așa de-ar fi, jupâne,
Cuiul iese, se prea poate,
Însă gaura rămâne!

Vasile TACU

Despre un bețiv

„E un bărbat și jumătate!”
Confirm că e bărbat, îl știu.
Dar jumătatea, din păcate,
E-o jumătate de... rachiu.

Constantin CONDREA

Unui bețiv

El așa a apucat
De la tată, de la moși:
Umblă toată ziua beat
Din respect pentru strămoși.

C-tin POPESCU-BERCA

Unui chefliu bătaios

Pentr-un litru cu scandal,
A ajuns la tribunal;
Ce-a dorit a căpătat:
Pus la rece... și-nfundat!

Mircea TRIFU

Unei perechi petrecărețe

De la chefuri și serbări
Nu se dau în lături,
Calcă el pe trei cărări,
Dar și ea... pe-alături!

Florea ȘTEFĂNESCU

Răzbunarea bețivului

Soața, ieri, l-a cam certat.
El, să-i facă în necaz
Și s-arate că-i bărbat...
A venit acasă treaz.

Nicolae MUNTEAN

Bahică

Îmi fuse dat amar destin
O viață-ntreagă tot pelin;
Acum, moarte, stai puțin,
Să beau o țuică și-apoi... vin!...

Traian GĂRDUȘ

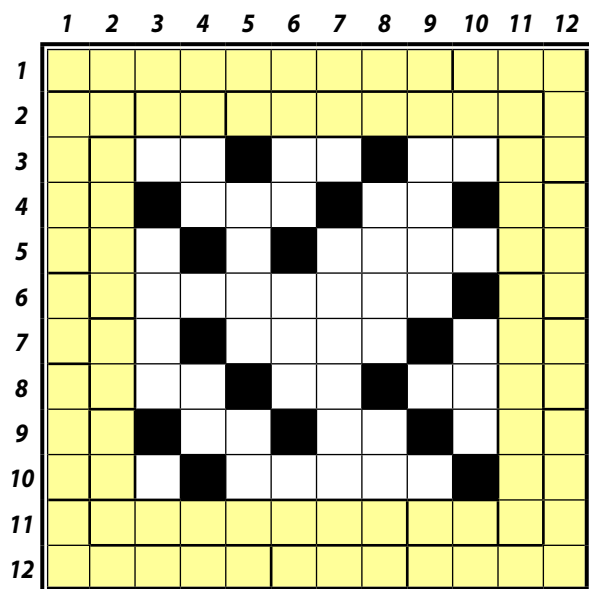
Epitaf unui bețiv

Orîicare dispărut
Se prefăce-ncet în lut.
Numai el, încet-încet,
Se prefăce în oțet.

Vasile HUȚU

(fantezie)

Nelu VASILE

ORIZONTAL: 1) ... 2) ... 3) Regresivi notorii – Rod în exterior! – A sui. 4) Scoase din humă! – Nici ai mei, nici ai lui – Zis pe margini! – Gheb în spate! 5) Cântec din iarbă – Te bagă-n groapă. 6) Referitor la geometria lui Euclid - Drumuri Naționale (siglă). 7) Lichid din sânge – Senzație ușoară de frig – Spațiu neocupat. 8) Haimana rar întâlnită – Aripă de gândac! – Rău în opoziție. 9) Scene extreme! – Spus împreună – Prinse-n labă! – Scoase din setcă! 10) Acid dezoxiribonucleic (abr.) – E bun ca mezel – Abis! 11) ... 12) ...

VERTICAL: 1) ... 2) ... 3) Decizia Curții Constituționale (siglă) – Ovul de pește – Furnizor pentru codane. 4) Hăulire (var.) – Scaun la cap! – Ton sec! 5) Trup gol! – Lefter – A alunga găinile. 6) A îngălbeni la față – Mal consolidat – Sărmă fără înveliș! 7) Transfer programat de date (abr.inf.) – Știulete cu sau fără boabe. 8) Inima știutului! – Purtător diurn de știri – Model de beretă. 9) Legitimă purtată la congres – Trece de sută (pl.). 10) Exclamație rară de durere – Consemnată în viață – Jumătate din casă! 11) ... 12) ...

Dictionar: ADN, DCC, TPD.

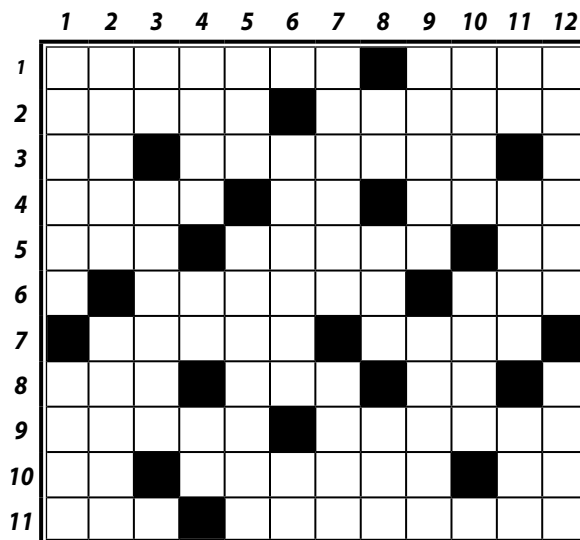
P.S.: Pornind din stânga sus și urmând în spirală traseul rasterat, veți descoperi viziunea lui Mihai Sălcuțan (Buzău) cu privire la viața noastră (o epigramă, incluzând titlul).

CONTRARĂ

(Rebo anagramat: 5 + 5 = 10)

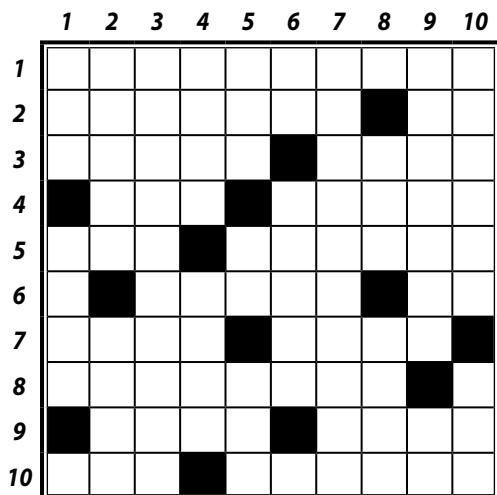
Serghei COLOȘENCO

ORIZONTAL: 1) Școala cu clasele I-IV – Băiatul lui Budulea, coleg la școala din sat cu autorul din nuvela *Budulea Taichii*, de Ioan Slavici. 2) Scriitor italian, autorul cărții *Școala de dans* (Arturo) - Elev. 3) Acum la cămin! – Învățătorul de la Școala nr.1 din Iași, care în *Amintiri din copilărie* povestește despre Școala lui Alecu Baloș din Broșteni, Neamț (Ion). 4) Învățătorul elevilor de clasa a IV-a dintr-o schiță de I.A. Bassarabescu – Stau în bancă! – Poet român din Transilvania, reprezentant al Școlii Ardelene (Vasile). 5) Ornamente în cojocărie (reg.) – Prozator român de expresie maghiară, autorul romanului *Se înalță școala* (György) – Ultimii școlari! 6) Scriitorul studiat în școală – Elevul indisciplinat. 7) Obiecte puse unele peste altele – Erou din romanul *Școala*, de Arkadi Gaidar. 8) „Brut Register Toune” (abr.) – Istoric român (Alexandru) – La cros! 9) Oraș în Spania – Dramaturg francez de origine rusă, autorul piesei *Profesorul Taranne* (Arthur). 10) Bold – Mezinul familiei Păstrăvanu din romanul *Lisaveta*, de Mihail Sadoveanu, elev la școala militară – Afirmăție. 11) Elevul Noica de la Liceul „Gheorghe Lazăr” din Capitală, coleg cu Grigore Băjenaru, autorul cărții *Çișmigiul et comp.* – Instituție școlară în care locuiesc și iau masa elevii.

VERTICAL: 1) Filozof grec, a întemeiat la Atena (c.387 î.Hr.) școala filosofică numită Academia - Liric român, autorul poeziei *Primii școlari* (Ion). 2) Pedagog, ziarist sibian, redactor al revistei „Amicul Școalei” (Visarion; 1833.1885) – Fiul Marei din romanul lui Ioan Slavici, elev la școala din Lipova, la clasa învățătorului Blăguță. 3) Iorgu Radu – Eleva de la pension de care se îndrăgostește autorul din proza *Întâiul amor*, de Mihail Kogălniceanu. 4) Corifeu al Școlii Ardelene, autor de manuale școlare (Samuil) – Nota 6 la muzică – Primele note! 5) Râu în Elveția – Scriitor italian, care definește poezia drept „școală și palestră de virtute” (1785-1873). 6) Muzician român, fost profesor la Școala Normală de muzică din Paris (George) – Olga Neacșu. 7) Animator al învățământului a scris „Starea școlilor în Moldova la începutul secolului al XIX-lea” (Gheorghe) – În *Datorii uitate* acest scriitor român îl evocă pe profesorul Petre Corbu (Jean). 8) Călin Neagu – „Economic Commission for Europe” (siglă) – Mână caii. 9) Scriitor român, fost profesor de limba română la Liceul Internat din Iași (Calistrat) – Lingvist român (Alexandru). 10) Curcan de munte din munții Mongoliei – Cineast rus, a semnat regia filmului „Școala calomniei” (Abram). 11) Pronume posesiv – Program de școală – Poezia dedicată de Victor Eftimiu limbii române. 12) Element chimic radioactiv – Pește răpitor de apă dulce.

Dictionar: AAR.

ORIZONTAL: **1)** Deschizător de drumuri în relief montan. **2)** Pe lângă drum, pe lângă gard (pl.) – La urma urmei ! **3)** O bucată de drum (pl.) – Drum scurt în campanie. **4)** Bărbatul visurilor noastre – Locul unde se termină toate drumurile. **5)** Întins la drum – Muncitori pe străzi. **6)** Placă de lemn furniruită – Aflate în tren ! **7)** Întoarcere din drum – Însoțitori de drum (arg.). **8)** Stau la marginea drumului. **9)** Localitate în Croația – Comandă pentru supliment. **10)** Indicator de drum pe dreapta – Pus pe drumuri de militari.

VERTICAL: **1)** Drumuri fără pulbere – Crește pe toate drumurile. **2)** Drumurile noastre toate... – Bat drumurile țării. **3)** A-și croi drum cu greu. **4)** Țin ritmul cailor la drum – Însoțitor de drum. **5)** Instrument muzical japonez – Drum Național – Pentru copie conformă (abr.). **6)** Grăsime pentru gătit – Centre sportive. **7)** Mersul pe drum. **8)** Veche unitate de măsură olandeză – Direcția Drumurilor și Podurilor. **9)** Oameni cu carte ajunși pe drumuri – Cap de coloană ! **10)** Înregistrează o viteză mare pe drum (pl.) – Casa de la drum.

Dicționar: RTIC, FUE, AAM.

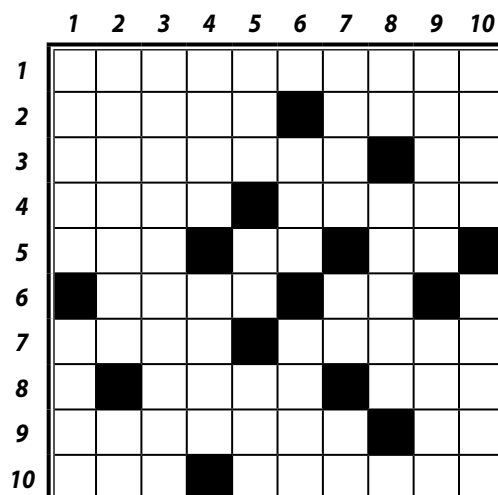
TEATRALĂ

Ionel ȘERBAN

ORIZONTAL: **1)** Actriță specializată în interpretarea unor roluri patetice. **2)** Suspendare temporară a reprezentațiilor unui teatru – Nefericitul rege dintr-o tragedie scrisă de William Shakespeare. **3)** Locuri de unde se pot procura, cu anticipație, bilete de spectacole – Afirmatie. **4)** Veche monedă din India – Personajul principal dintr-o tragedie a lui Sofocle („...rege”). **5)** „Automatic zero set” (abr. inf.) – Fiecare cu stagiunea lui – Aflate în turneu! **6)** Personaj din drama „Apus de soare” de Barbu Ștefănescu Delavrancea – Dânsa... de la teatru! **7)** Fiord în Islanda – Actor care interpretează roluri hazlii. **8)** Scriitor român care a surprins în romanele sale nostalgia literaturii și teatrului din Bârladul de odinioară (Virgil) – Plantă leguminoasă din Australia. **9)** Determinarea cantității muncii depuse – Nicolae Oprescu. **10)** Campioni – Artist de divertisment.

VERTICAL: **1)** Deschidere în podiul unei scene de teatru – Personaj principal dintr-un roman celebru al lui Lev Tolstoi, adaptat în mai multe variante dramatice (... Karenina). **2)** Specialist care îndrumă jocul actorilor – Ciolan. **3)** Mare dramaturg român (Vasile). **4)** Scriitor român, cel care a inaugurat clădirea Teatrului Național din Iași, la 1 decembrie 1896 (Nicolae) – Poet, prozator, eseist și dramaturg român (Gellu). **5)** Răsărit – Alexandru Andrieș - Strămoș de-al nostru. **6)** Ocnașul din drama „Năpasta” de I.L. Caragiale – Insecte care trăiesc în lemn și se hrănesc cu acesta. **7)** Personaj din piesa de teatru „Trei generații” de Lucia Demetrius – Emil Oancea – În cerc! **8)** Adrian Enescu – Piesă de teatru cu caracter grav și final nefericit. **9)** Scriitor român, semnatul dramei „Întâlnire la miezul nopții” (Mihai) – Dramă de Marin Sorescu. **10)** African – Artist care interpretează roluri de teatru.

Dicționar: PICE, AZS, ARNA, AOT.

CÂNTARE

(Scart anagramat: XXXXXCX)

30

ASOCIERE

(Metagramă anagramată:
XXXXX XXAXXXX - XXXXXXXXXIXX)

Săritura calului

Florian PRICOP

Pornind din colțul stânga-sus și urmând săritura calului de la jocul de șah, veți afla titlul revistei de cultură și viață, cu o apariție variabilă și numărul la care a ajuns.

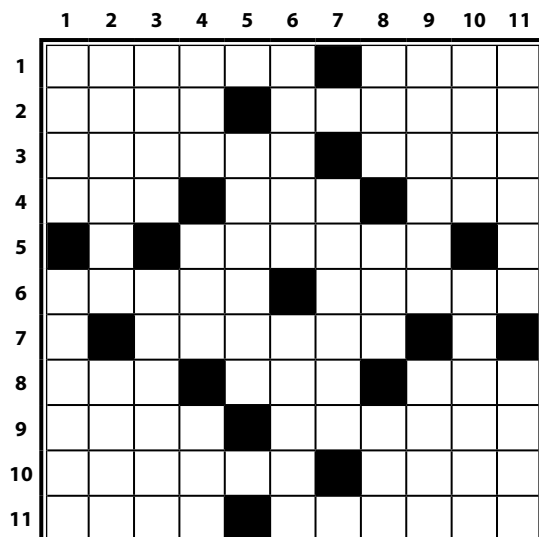
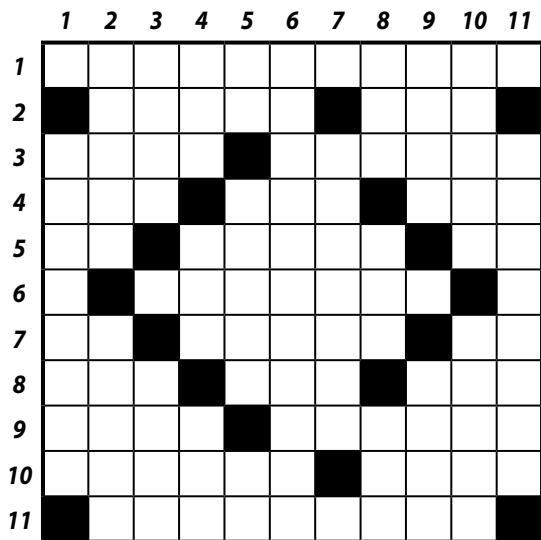
V	Ă,	O	I	A
N	Z	I	R	A
T	T	C	Ț	E
E	A	R	S	I

ANAGrame ÎNCRUCIȘATE

Costel FILIUȚĂ

ORIZONTAL: 1) INCUBA ■ ATAC. 2) MOȚA ■ FERIGĂ. 3) CREIER ■ SITĂ. 4) RAI ■ BAL ■ RAM. 5) VISARE. 6) SĂNII ■ BĂRĂI. 7) SILNIC. 8) GĂI ■ ȚOI ■ ȘAM. 9) TONĂ ■ SEISME. 10) TONICI ■ ARCĂ. 11) VISE ■ TOANTE.

VERTICAL: 1) COBI ■ OCNAȘI. 2) SUMARE ■ TOGI. 3) RANĂ ■ VITALI. 4) TEI ■ NAI ■ CEA. 5) ÎNȘIRA. 6) EGALI ■ STOIC. 7) ȘTIRBE. 8) RAI ■ VIA ■ NAS. 9) SCRIMĂ ■ RIME. 10) FAȚĂ ■ ȚAMBAL. 11) FERATĂ ■ CEAS.

FOC CU FOC

Lucian STĂNCESCU

ORIZONTAL: 1) De față... la toate incendiile (3 cuv.). 2) Proces de ardere în aer liber ■ Armă de foc. 3) Limbă de foc ■ Răspândește multă căldură în jurul lui (fem.). 4) A scris povestirea "La gura sobei" (Marin Radu) ■ Feștila lumânării (reg.) ■ Foc de armă (reg.). 5) În cartuș! ■ Diluant foarte inflamabil ■ Cafea! 6) Flăcări mari. 7) O anonimă ■ Se dilată la căldură ■ Pârliți la coadă! 8) Element de compunere cu sensul "dizolvare" ■ Particulă a viitorului ■ Localitate în Suedia. 9) Poet maramureșean de la care ne-a rămas titlul "Între închipuiri și foc" (Ion) ■ În mod real. 10) Focuri de artificii (sg.) ■ Întețește focul. 11) Veche armă de foc.

VERTICAL: 1) Fript la para focului. 2) Înflăcărare ■ A vorbi cu înfierbântare. 3) Pot lua foc prin trăsire ■ Vitezist la startul unui foc de armă. 4) Sigilă pentru "Curtea permanentă de arbitraj" ■ Cuvânt care imită bătaia tobei ■ Târg în peninsula Sinai. 5) Iute la limbă ■ Poet bulgar care ne descrie un "Dans pe jăratec" (Iordan) ■ Scos de durere. 6) Deșteaptă foc (pl.). 7) Au un foc nestins. 8) Cenușa de paie arse (reg.) ■ Proastă inspirație ■ Poet hunedorean, autorul volumului "Plângea să nu se nască", din care cităm titlul "Omul și focul" (Eugen). 9) Un bou ca toți boii (T. Arghezi) ■ La botul calului. 10) Căldură mare ■ Ținuta miresei. 11) De obicei se înfăptuiesc cu arme de foc. (sg.).

Dicționar: ORN, ASC.

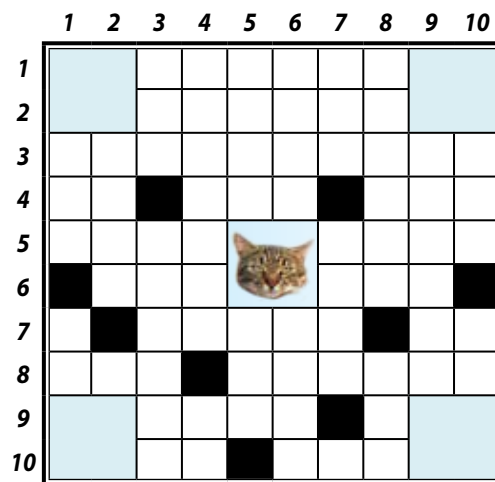
FELINA

Leon COCOȘ

ORIZONTAL: 1) Se îndoaie ușor (pl.). 2) Pătrunzători, aspri. 3) Încheietură. 4) O simplă întrebare - Nobil polonez - Strigătul vânătorului ce îndeamnă câinele să se arunce asupra vânatului. 5) Niște indivizi - Femeile cu copiii. 6) Et caetera (abr.) - Bune la cusut. 7) Liliacee cu frunze roșietice - Sandu Hâncu. 8) Constelația Andromeda (abr.) - Sania rusească la care sunt înhămați trei cai. 9) Strigăt puternic - Simbol galben. 10) Însoțește o săritură - Galben-brun.

VERTICAL: 1) Flori roșii - Alungă pisica. 2) Pește de râu, cu corpul alungit, acoperit cu solzi mărunți (pl.) - Nicu Țaga. 3) Vergea de lemn, riglă (reg.) - Etapă în evoluția unui fenomen. 4) Nu sunt obișnuite - Pis! 5) Cu greu, abia - A locui. 6) Slujitorul tătar devotat lui Cantemir-bei din romanul „Neamul Șoimăreștilor”, de Mihail Sadoveanu - Prefix folosit în chimie. 7) Grup dialectal francez - Cafeniu. 8) Asfințitul soarelui - Din nou. 9) Cunoscut sculptor român (Ion). 10) Frumosele din mitologia noastră - Prăpastie adâncă.

Dicționar: LET, ILUN.

DEZLEGĂRI: Viziune...: MEDITATIEVIA - MACUPUPICULT - RACI - RD - URCA - UM - TUI - ZS - EB - CRI - M - CIOCLU - EUCLIDIAN - DN - SE - ALIOR - VID - APAS - GC - BINE - SE (Meditație: Viața, bun de căpătâi, / Cum începe-așa se curmă: / Cu pupicul cel dintâi / Și sărutul de pe urmă). **La școală:** PRIMARA - HUTU - LORIA - SCOLAR - AM - CREANGA - A - TANU - NC - ARON - ONI - MEHES - RI - N - CLASIC - RAU - TEANC - EGOR - BRT - ZUB - RO - A - RIANO - ADAMOV - AC - ONORIU - DA - DAN - INTERNAT. **La drum:** ARTIFICIER - PEREURI - MA - ETAPE - RAID - ENE - ACASA - PAS - DRUMAR - L - PANEL - RE - OCOL - NASI - PARAPETE - H - RTIC - INCA - CEA - CHESON. **Teatrală:** TRAGEDIANA - RELAS - LEAR - AGENTII - DA - PICE - OEDIP - AZS - AN - RN - OANA - EA - A - ARNA - COMIC - N - DUDA - AOT - NORMARE - NO - ASI - CIRCAR. **Cântare:** TEREZII (treizeci). **Asociere:** ÎNTOVĂRĂȘITĂ (Viața noastră). **Săritura calului:** VIAȚA NOASTRĂ, TREIZECI. **Anagrame încrucișate:** BUNICA - ACAT - OMAT - GIRAFE - CERERI - ISTA - IRA - ALB - MAR - A - ASERVI - F - ASINI - IARBA - C - LINCȘI - L - IGA - IOT - MAS - NOTA - SESIME - OTICNI - ARAC - SIVE - TONETA. **Foc cu foc:** MASCA DE GAZE - VIPIE - APA - PARA - TORIDA - ENE - MOT - SUS - RT - TINER - FA - P - PALALAI - S - EA - METAL - TI - LIO - VOR - ORN - IUGA - AIEVEA - TRASOR - VANT - ARCHEBUZA. **Felina:** MLADIOSI - METALICI - ARTICULARE - CE - PAN - PIL - INSI - MAME - ETC - ATE - C - AISOR - SH - AND - TROICA - TIPAT - AU - TUP - OCRU.

Florian Pricop

60 de ani de rugby la Bârlad

(2)

Așa cum am menționat în numărul 29, iunie 2016, continuăm serialul dedicat istoriei jocului cu balonul oval în Bârlad, așa cum a fost el relatat în cartea **55 de ani de rugby la Bârlad: 1956-2011**.

Înainte de a consemna începutul jocului de rugby în Bârlad, să aruncăm o privire asupra actului de naștere a acestui sport în lume. Așadar, începem cu episodul 1.

Rugbyul s-a născut pe celebrul teren „Big Side” al colegiului din orașul Rugby, situat pe malurile râului Stratford on Avon, locul nașterii marelui Shakespeare. Era în 1823, când părintele spiritual și inventatorul rugbyului, viitorul pastor William Webb Ellis nici nu bănuia urmările gestului său istoric. Pe unul din zidurile Colegiului din orașelul Rugby este montată o placă, cu un text și o dată: „1823...”, cu un superb dispreț pentru regulile fotbalului, el luă balonul în mâini și alergă înainte, dând astfel naștere uneia dintre caracteristicile principale și distinctive ale jocului de rugby”.

Primul meci consemnat de un „cronicar sportiv” – judecătorul Thomas Hughes – a fost cel care opunea echipa selecționată a Colegiului din Rugby și „restul elevilor”. Aceasta din urmă număra dublul jucătorilor selecționați, așa că meciul s-a jucat în formații de 60 contra a 120, pe „Big Side” (Curtea Mare a școlii). Era în 1835, cu 13 ani mai devreme de Revoluția de la 1848 de pe plaiurile mioritice.

În 1846 apare primul regulament de joc, cu 37 de articole. Iată un astfel de articol, tipic astăzi pentru umorul englezesc: „Este interzis oricărui jucător să se cațere pe bara transversală (fixată la 3,5 m), pentru a împiedica trecerea balonului”.

La 26 ianuarie 1871, reprezentanții a 21 de cluburi și-au dat întâlnire la restaurantul „Pall-Mall”, în Londra, pentru a pune bazele celebrei și tradiționalistei asociații „Rugby-Football Union” (RFU).

La două luni de la fondarea RFU, la 27 martie 1871, pe terenul Universității din Edinburgh a avut loc și primul meci

internațional din istoria acestui sport, între reprezentativele Scoției și Angliei. Această întâlnire va deveni, prin repetare an de an, timp de 140 de ani, celebra „Calcutta Cup”, dotată cu un trofeu dăruit de câțiva ofițeri englezi întorși din Indii.

Sosise momentul trecerii la un alt stadiu de evoluție: numărul jucătorilor a fost redus la 15, echipa fiind împărțită așa cum arată în prezent – 8 înaintași, 2 mijlocași, 4 trei sferturi și fundașul. Jean Giraudoux definește astfel alcătuirea echipei de rugby: „Opt jucători puternici și muncitori, doi ușurei, sprinteni și vicleni, patru mari și iuți și ultimul, model de calm și sânge rece. Iată proporția ideală dintre oameni”.

În 1890, a luat naștere oficial, din unirea celor patru Uniuni, apoi a Dominioanelor, autoritatea supremă „International Rugby-Football Board”, pe scurt IB apoi IRB.

În istoria rugbyului românesc, epoca de pionierat este cuprinsă în perioada anilor 1913 – 1918. Câțiva studenți români întorși din Franța au adus în bagajele lor și un ciudat obiect din piele umflat pe interior cu o bășică de porc. Acești studenți fuseseră uimiți de felul în care Noua Zeelandă umilise la 1 ianuarie 1906 reprezentativa Franței cu 38-8 sau fuseseră spectatori la victoria Franței împotriva Scoției, 16-5, fiind astfel „contaminați” pentru totdeauna cu „microbul” numit rugby.

Printre practicanții rugbyului de atunci, amintim pe Grigore Caracostea, cei patru frați Iconomu, Constantin Crătunescu, Henri Manu, Nae Mărăscu, Mișu Vardala, Puiu Valvoreanu și mulți alții, de toți aceștia legându-se începuturile acestui joc pe meleagurile noastre. Primul lor teren de antrenament și de joc ar fi fost undeva, în București, în spatele statuii lui Mihai Viteazul, peste drum de Universitate. Primul meci de rugby în România a avut loc la 8 septembrie 1913, între singurele două echipe existente pe atunci: *Tenis Club Român* și *Sporting Club*. La 9 martie 1914 cele două echipe au inaugurat terenul Federației Societății

Sportive din România amenajat special pentru practicarea jocului de rugby. După meciul „maestrilor”, terminat cu 16-3, pentru *Sporting Club*, a urmat al doilea meci al echipelor divizionare, iar la sfârșit a avut loc o partidă a echipelor școlare. Această dată este considerată momentul zero în istoria Federației Române de Rugby. În 1915 ia ființă prima Comisie de Football-Rugby, având ca președinte pe Grigore Caracostea. Anul 1920 este cel al primului salt numeric – 5 echipe înscrise în campionat: *Educația Fizică Militară* (campionă în acel an), *Stadiul Român* (cu echipele A și B), *Tenis-Club România* și *Sportul Studentesc*. „Anuarul din 1926”, tipărit în 500 de exemplare și care cuprinde perioada 1913-1926, menționează următoarele echipe:

Tenis-Club Român (TCR), înființată la 2 mai 1910, culori alb-verde, 335 membri;

Stadiul Român (SR) ia ființă la 6 decembrie 1915, culori albastru-roșu, 220 membri;

Societatea Universitară Sportul Studentesc (SUSS), înființată în 1920, culori alb-negru, 30 de membri, președinte de onoare, omul de știință Traian Lalescu ;

Avântul Sportiv (AS), înființată la 1 aprilie 1922, culori verde-galben, 200 membri;

Rugby Club București (RCB), ia ființă în octombrie 1923, culori alb-negru, 87 membri;

Deși nu este menționată în „Anuar”, echipa *Societății Sportive Educație Fizică* (SSEF) apare totuși ca deținătoare a

titlului național în 1920, încetând să mai ființeze un an mai târziu, în 1921.

Jiul este primul club provincial și totodată muncitoresc, cu sediul în Lupeni, culori roșu-negru, 4500 de membri;

Și dacă tot suntem în această perioadă, să aducem un pios omagiu și eroilor rugbyști căzuți în Războiul pentru Reîntregirea neamului 1916-1918: căpitanii Crătunescu și Iconomu, locotenent Manu, sublocotenentii Mateescu și Tovar (toți de la Tenis Club), sublocotenentul Barzon (Stadiul Român) și soldatul Pribegeanu (de la Matei Club). Rugbyul românesc avea să mai fie în doliu, mult mai târziu, în timpul evenimentelor din decembrie 1989, atunci când mai cunoscuții steliști Radu Durbac și Florică Murariu au fost împușcați în Ghencea.

În 1931 ia ființă Federația Română de Rugby, iar în 1934 este creată Federația Internațională de Rugby Amator (FIRA) aceasta fiind dovada care confirmă răspândirea rugbyului în lume, iar faptul că printre fondatorii acestui for internațional s-a numărat și România, demonstrează faptul că la noi în țară rugbyul intrase definitiv în marea familie a sporturilor.

Poșta Română emite în 1944 o marcă poștală dedicată aniversării a trei decenii (1914-1944) de practicare organizată a sportului cu balonul oval. Este o marcă filatelică din România care are în imagine un jucător de rugby.

Cam acestea ar fi reperele de început ale istoriei rugbyului în lume, dar și de pe meleagurile noastre. (Va urma)

Iarba verde de acasă... din Ardeal

Ștefan-Cornel RODEAN,
Sibiu

Ștefan se pregătea să iasă la iarbă verde cu soția sa și cu familia Moise, când a sunat telefonul.

La capătul celălalt al firului (telefoane mobile încă nu existau) era Cosmin Moise, care a întrebat dacă poate să mai aducă pe cineva cu el, deoarece tocmai i-a venit în vizită, de la Târgu Mureș, o rudă din partea soției. Bineînțeles că Ștefan a fost de acord.

S-au întâlnit în parcare, au făcut cunoștință, s-au urcat toți cinci în mașina lui Ștefan, au ales împreună destinația, au ajuns acolo fără probleme și, după primul pahar de palincă, toți erau la „per tu”, tipul respectiv, adică Viorel, musafirul, fiind foarte prietenos.

După mai multe păhărele de tărie și câteva beri luate de cei doi bărbați Ștefan nu a băut deloc, fiind șofer, iar soțiile s-au oprit după doar „o gură” de vișinată, Cosmin și cu Viorel au început să discute politică.

Deh, subiect foarte la modă la începutul anilor '90!

N-a trecut mult timp și amicul din Târgu Mureș a declanșat o ploaie de injurii la adresa tuturor maghiarilor din această țară și din lume. Aproape că nu exista în vocabularul său vreun adjectiv denigrator care să nu fi fost folosit. În plus, toată gama de cuvinte pornografice și de factură sexuală, cu trimiteri spre mame, spre origini, spre Dumnezeu, sfinți ș.a.m.d.

Văzând cât este de pornit și de neoprit, Ștefan a prins un moment în care antimaghiarul era plecat după lemne și le-a spus celorlalți:

- Lăsați-mă pe mine, că vreau să-i dau o lecție!

În câteva secunde Viorel s-a întors la foc, a lăsat jos lemnele și, înainte de a mai apuca să spună ceva, Ștefan „l-a luat în primire”:

- Viorele, te-am ascultat când ai vorbit despre unguri, nu te-am întrerupt, dar să știi că nu sunt de acord cu tine. Iată spre exemplu, ai afirmat că ungurii sunt... așa... și așa... Să spună verișoara ta, care mă cunoaște de 25 de ani, dacă eu mă încadrez în această descriere, că doar și eu sunt ungur.

- Cuuum, ești ungur? Vai de mine!!! Ștefane, sau Istvan, te rog frumos să mă ierți, sunt sigur că tu nu ești ungur ca toți ceilalți, îmi pare foarte rău, vai ce prostie am făcut!!!

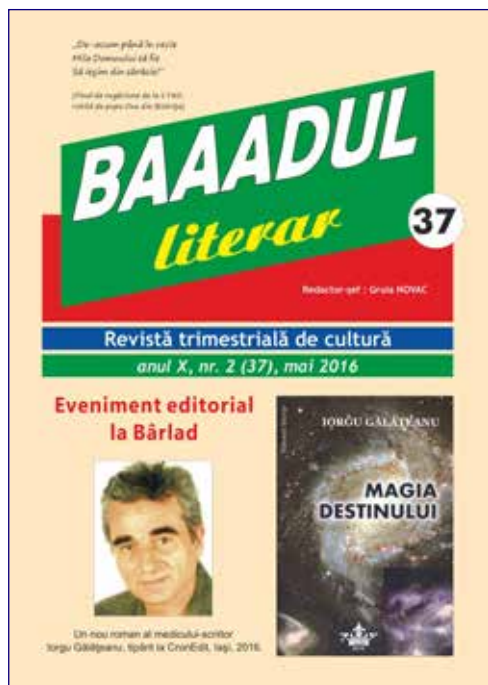
- Nu te mai văicări, măi omule, că te-am păcălit! Nu sunt ungur, cum să fiu așa ceva?!

- Eram sigur că tu nu poți fi ungur! Nu mă puteam înșela, că eu îi miros pe ăștia de la o poștă! Băga-i-aș... Paștele lor...

- Așa e, Viorele, eu nu sunt ungur, dar nevastă-mea, aici de față, e unguroaică!

- ?!?!...

RĂMĂȘITE dintr-o revistă care-ar fi putut să fie (sugrumată, azi) !

„MOFT” DE INTELLECTUAL

Gruia NOVAC

ÎNDREPTĂȚIREA ACESTEI RUBRICI

(îngrijită de Gruia Novac și ilustrată de prof. Dionisie Gradu)

„Întâmplarea” de la Bârlad, rezumată așa, concis, privind încetarea apariției revistei trimestriale (!) *Baaadul literar*, e simptomatică contextului conjunctural național; ceea ce s-a petrecut în mediul local deci e o consecință relativ firească. Atâta vreme cât un act de cultură, indiferent de forma lui, trebuie mai întâi acceptat de cei care dețin puterea, de regulă ei doar auzind de cultură, dar neparticipând niciodată la crearea ei, ne vom lovi de circumstanța care devine motivatorie pentru neimplicarea statului, ori pentru dezinteresul lui.

Oprirea apariției unei reviste (asta are deja vârsta de 10 ani) nu e, în evoluția presei românești de specialitate, o noutate. Ceea ce naște tristețe și mirare este ușurința cu care se renunță la fenomene care, întotdeauna, au determinat conturarea imaginii culturale perene a orașului, singurele în stare să eternizeze locul și rolul așezării.

Faptul că o instituție cu atribuții mai ales

economico-financiare și cerințe sociale stricte, am numit C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad, ne-a oferit posibilitatea „salvării” măcar a câtorva articole din posibilul cuprins care trebuia să fie viitorul nr. 38 al revistei *Baaadul literar*, asta însemnând lărgirea conștientă a unor atribuții statutare, este o dovadă că înțelepciunea *bătrânilor* „expirați” (sic!) sau, cum le spune scriitoarea Simona Popescu, „maturibunzi” (sic! sic!), nu a sucombat încă. Iată de ce, fostul redactor-șef al revistei defuncte, alături de mulțumirea preaplecătă, vrea să spună și o... poveste, adresată tuturor OAMENILOR, dar mai abiter celor care știu că *i grea cartea*, dar nu prea pun mâna pe ea ...

Se zice că era un împărat cam greoi la minte, gândea îndelung dar fără folos, că până rostea sau citea două vorbe puteai, între timp, trage și un pui de somn. În schimb avea un apetit grozav pentru odihnă în concedii ezoterice plătite de vasalii valahi liber(al)i și anonimi. Și a chemat el odată la el, în castelul așezat pe un deal de

capitală în curs de lichidare, pe toți paraziții aduși cu efort din niște obscure cabinete funcționărești euro-atlantice, dându-le indicații ferme, pas cu pas, ca, într-un termen strict, să-i bage „sub brazdă strămoșească”, la adâncimea rezonabilă de doi metri, pe toți bătrânii țării. Zis și făcut; mai puțin câțiva „transferați” la vreme în niște burguri cu mansarde...

Primind raportul cu privire la „misiunea integral îndeplinită”, împăratul și-a frecat palmele de satisfacție, și-a arătat gingiile și dinții lați națiunii „întinerite” și, fiindcă efortul i-o cerea, un exotism i-a venit ca o ... maiorcă, scuzați, mănușă. În acest timp o secetă cruntă a trecut la decimarea populației. Chemat în grabă, nu știa pe unde să-și scoată cămașa, fiindcă diaspora îl trimisese rapid numai în maiou. Vai, vai, vai! Moment în care se prezintă în fața lui un tânăr (nu știu dacă fusese în... Jugend sau nu!) și-i propune să-i accepte, fără plată, soluția pentru

ieșirea din disperata criză. „- la, să... să vedem, să... vedem! Ca...are-i oferta, măi *Jüngling!*” i s-a adresat împăratul. „- E toamnă, Sclipitorule! E herbst, Ewigitate! Dați ordin să fie arate toate drumurile”, a recitat perfect românul.

Așa s-a și făcut. În primăvară toate drumurile erau lanuri diverse, fiindcă toate semințele căzute când și când din carele țărănești au odrăslit acum...

S-a minunat nea... împăratul. A dat ordin să-i fie adus tânărul român. - „De .. de... unde... știi... so... so... soluția?” - „De la TATA”. - „Batrin?” - „Bătrân.” - „Nu mi-ai îndeplinit ordinul?” a zis El repede și negângăvit. - „Nu. Dar de la bătrânul meu TATĂ am știut soluția, pentru că n-am vrut să-l ucid...”

A rămas îngândurat împăratul, cu ochii ficși spre teutoni. Până la venirea răspunsului, l-a trimis pe tânărul român la Brașov, pentru judecare și la Pitești, pentru apel...

DE-ALE LUMII

 Vasile GHICA

CUGETĂRI

Surâsuri migdalate

- Am ieșit din peșteri cu tabieturi cu tot.
- Grăbește-te, Sisif! Te așteaptă sus Prometeu!
- Din prorocii de altădată supraviețuiesc doar meteorologii.
- Privite prin gaura cheii, toate biografiile sunt cenușii.
- Drumul omenirii a fost luminat, mai ales, de „incendiile” intelectuale.
- Zboară la timp! Altfel îți rămân aripile mici.
- Stelele autentice strălucesc și în oiștea dricului.
- Trebuie să fii prea bogat sufletește, pentru a râvni la desfrăul singurătății.
- Dorul este heraldul inefabilului românesc.
- A rămas cerul prea mic. Trebuie să ne agățăm mai mulți de aceeași stea.
- Poți să fii numărat de mai multe ori în viață. Important e să închei partida în picioare.
- Stropul de imperfecțiune potențează misterul frumuseții.
- Numai specia umană are exemplare de umbră și exemplare de arșiță.

Cristale de fum

- Haina îi face pe unii oameni. Iar pe alții, clovni.
- Între două eternități, suntem niște sezonieri ai Terrei.
- Iubirile mari fac depătările să cânte.
- Ce i-ar fi putut să-i spună, oare, Don Juan Julietei?
- Călimara oricărui scriitor este, în linii mari, copilăria.
- În om există, totuși, mai mulți nuferi decât nămol.
- Și patul lui Don Juan a contribuit la surparea Evului Mediu.
- Aroganța este, de regulă, soclul ignoranței.
- Când lupți împotriva tuturor, ajungi ori un geniu, ori în focarul tuturor furculițelor.
- Când sunt obosit, bârfesc puțin. Și nu-mi mai trebuie cafea.
- Contează ce cânti. Dar și la ce balcon.
- Nu rămâneau pasive celelalte animale, dacă ar fi simțit că maimuța duhnea a om.
- Veșnicia este împărăția morții. Și a capodoperelor.

ANECDOTICĂ SECULARĂ ÎNTR-UN OCEAN CU „PROȘTI, DA' MULȚI!”

Ni se amintește prea des că acum ceva peste un veac lua ființă la Bârlad, dintr-un „elan tineresc”, o societate literară care, zice-se, „nu din făloșie”, s-a numit, emfatic și cu intenție necontrolată, „Academia Bârlădeană”. Nimic rău în asta! Dar cum entuziasmul și elanul se tot prelungeau, ziua „dării de seamă” n-a venit niciodată. A sosit însă Războiul al Doilea, activitatea (!) s-a întrerupt, iar când a fost să se... reia, noul regim postbelic nu s-a arătat „înțelegător”. Târziu, cam după 1965, când părelnic se cristalizaseră niște direcții (acceptați! n-am găsit altă... rimă!), s-au încercat reanimări ale unor amintiri, dar care s-au dovedit, și prin timiditate lor, paliative. Cenaclul numit, provocator, „Alexandru Vlahuță” (el fusese doar mentorul defunctei societăți!) n-a putut nicio clipă trece peste cerințele „naționale în formă și socialiste în conținut” ale categoricelor indicații de... partid, așa că „scriitorii”, animați de fulminanta alianță muncitoresc-țăărănească, completată de intelectualii cu origine socială sănătoasă, nu puteau avea pe umăr decât tresele purtând marca internaționalismului proletar...

...Și a venit revoluția. Nici nu muriseră ecurile uralelor pline de speranțe, că la Bârlad, un grup, la fel de „entuziast” ca în 1915 într-o zi de arminden, „Unu Mai muncitoresc” (!), s-a și RE-înființat, ce credeți? Societatea literar-culturală „Academia Bârlădeană”! Reîntregitorii? Niște „revoluționari” și noii administratori ai urbei postrevoluționare. Republica de la Ploiești (cu „republicane” eliberate, în sfârșit !) învinsese și la Bârlad...

Au trecut de-atunci (suntem în 2016!) câțiva ani. Societatea? Ca la începutul noii ere. Rezultate? Astea ar fi trebuit să fie niște consecințe ale unei viziuni, gândiri și seriozități. Scopul nu acesta a fost însă. Nici nu și-au propus

„ctitorii” vreun scop. Ei au avut un obiectiv: înființarea, nașterea. Ca să prezidezi o asemenea „academie” trebuie s-o pricepi. Cei mai mulți au crezut că „alăptatul” vine de la sine! (Și în aceste condiții, de unde scriitori?!) Dorința lor, a acestor fanteziști, e de a construi o, vai, filială (sau măcar subfilială!) a U.S.R.! După știința mea, o construcție ca să se înalțe are nevoie imperioasă de materiale. O *asemenea* asociație scriitoricească are nevoie de... *scriitori*. Citiți repetat: *SCRIITORI*. De unde?!

Am crezut într-o vreme, c-o naivitate mistuitoare, că „Societatea” asta *nouă*, post `89, va reevalua, în sfârșit, rigoarea la care-ar obligat-o etimonul din numele gonflat de entuziasmul juneții începutului de secol 20, dar noua „Academie Bârlădeană” n-a marcat decât dorința înnodării unui fir de „capătul” rămas, undeva, prin anii de la-nceputul războiului al doilea, uitând să-și formuleze și un scop cât de mic, pentru justificarea... orgoliului. Dar, ca să nu batem câmpii aride, cu ce-ar fi fost normal să se ocupe o asemenea societate? Cu fapte simple, dar nobile: **1. declararea**, chiar și cu o tentă infatuantă, a intenției de a fi un centru de aglutinare a capacităților intelectuale ale târgului, printr-o selecție chiar riguroasă, academică, în vederea debarasării de sechele „muncitorești”, cunoscându-se prea bine unde ne-a dus proletariatul care, acum - ca și atunci - n-avea de pierdut decât... lanțurile, că seraliști și fărăfrecventiști erau destui; **2. afișarea exigenței**, ca eșarfă frontispicială, care să mențină vie ideea formării unei elite în stare de prefigurarea noului blazon cultural al orașului; **3. inițierea**, prin revista proprie, dar și prin „atacarea” atâtor publicații cu viitor imprevizibil, a unei campanii de folosire corectă și expresivă a LIMBII ROMÂNE, siluite prea mult în anii de subjugare moscovită prin limbajul de lemn impus, nedispărut încă; **4. organizarea**, lunară sau btrimestrială, a unor întâlniri cu cetățenii, invitați fiind personalități de sorginte bârlădeană, întotdeauna alții și evitându-se cultul unor *personalități anume* (conferințe pe teme de limbă, civilizație și cultură românească, limbă și poezie, de exemplu; dialoguri reale, practice, despre nevoia de învățatură în formarea individualităților; prezentări de opere - literare, muzicale, arte plastice -, odată cu combaterea superficialității și formalismului în

crearea „noilor” opere etc. etc.); 5. **legătura** cu tinerii elevi din liceele orașului, în acest mod stopându-se și cohorta de neaveniți, de „curtezani” ai ... literelor, de „neîmpliniții” de ieri, falși anticomuniști ștefangheorghieni și care cred că pot fi „promotorii” de azi, analfabeții și proștii, demoazele școlite prin tot felul de fabrici de diplome „universitare” semnate de rectori „postdecembriști”; 6. **concursuri** anuale cu premii... ș.a.m.d.

În felul acesta (poate și într-un mod îmbunătățit) ar fi blocați sfertodocții, veleitarii, impostura, bunul plac și, cine știe, s-ar descoperi gustul pentru cercetare, documentare, citit (mult și bine), ar dispărea etichetarea fără argumente, ieșind în față cei cu învățătura la vedere (adică au deprinderi), vocația nemaiaivând trebuință de demonstrație. Și, bineînțeles, toate acestea să nu se desfășoare în țarcul închis al Bârladului, ci ieșind în exterior, prin stabilirea unor relații de colaborare cu Bucureștiul și cu celelalte alte mari centre de cultură ale României. Dar asta-i

o boală veche a urbei!

Atât timp cât numita societate literar-culturală (sic!) se va ghida doar după hramurile din calendarul pe stil nou, iar veșmântul edilitar, oricum primenit, va accepta aceleași de demult flori la butonieră, moliile își vor vedea de tihna lor, mentalitățile vor rămâne înghețate ca **ieri**, **azi** fiind o speranță fără țință în haosul cultural ce ne-nconjoară, în timp ce **mâine** își consolidează carapacea de himeră!...

O cuminenie placidă, semn al unei neputințe prelungite, ne este prezentată drept înțelepciune pe care, dacă e a surugilor încremeniți ca-n pozele din albumele îngălbenite, zadarnic o mai socotim capabilă de vreo schimbare. E ca și când ai aștepta ca vaca neagră să devină măcar târcată!...

...Dar n-a plouat de mult și toată lumea așteaptă musonul... Atunci vor apărea și scriitorii!

20 iulie, 2016

de Sf. Ilie

PENTRU TREZIT

Vasile FILIP

JALOBĂ MEA

Înălțate voievoade, nu căta cruciș la mine -
La hogașul de pe frunte și la pletele puține.
Cată mai curând la duhul care-mi zboară din privire -
Pasăre ce umple cerul cu nădejde și uimire.
Cată dar la vorba-mi calmă, năpădită de durere,
Cea care se dă cu totul, fără ca nimic a cere.
Eu sunt veacul care trece și mai lasă câte-o urmă,
Tu nu ești mai sus ca veacul, nici ciobanul fără turmă.
Ai ajuns în capul țării, fă-te inima ei sfântă,
Iar cu zmeul din poveste să te iei cu el la trântă.
Dacă singur nu ești hidră, taie-i capetele toate,
Către cel fără putere te îndreaptă și socoate.
Bate țara cu piciorul, să o vezi direct în față;
Să auzi gemând poporul, scoală-te de dimineață!
Să ascuți la glasul țării, care încă se aude,
Și să vezi cum plouă lacrimi din privirile ei ude.
Mai scoboară de pe scaun, el te duce în ispită,
Mângâie dureri adânce care frig precum o plită.
Nu ograda ta o umple cu averi fără de seamăn!
Dacă ești și tu al țării, fă-te cu poporul geamăn!
Eu am dus în cârcă veacul, soarele îmi dă în scapăt,
Drumul meu prin lumea largă se apropie de capăt,
Dar mai simt că am puterea de-a rosti încă îndemnul:
Înfrățește-te cu țara, printre oameni lasă-ți semnul!
De nu ai această vrere sau puterea nu te lasă,
Fă-te omul din mulțime - îți ajunge doar o casă!...
Dacă nu a ta e vrerea, ci străine minți te poartă,
Lasă-ne pe noi în Domnul, să ne facem altă soartă.
Se cutremură hotarul când copii fără de țară
Rătăcesc prin lumea asta pentr-o soartă tot amară.
Ne apasă părăsirea, ni se pun pe creștet norii -

Vodă va să vadă toate, îl cuprind pe el florii?
Au văzut măcar o dată cum se bucură bătrânii,
Când găsesc un colț de pâine și-l împart duios cu câinii?
Au cunoaște-naltul vodă că românul bunăoară
laste sclav fără de vatră, chiriaș la el în țară?!
Au văzut cum plâng ciobanii pe acest picior de plai?
Cum se mistuie pădurea de pe gura cea de rai?
laste timpul mântuirii, al ieșirii de sub glugă,
laste vremea ca românul singur lui să-și fie slugă.
Ne deșală sărăcia, furii și pe ea ne-o fură,
Semănăm bună-voire și culegem numai ură.
Pe meleagurile sfinte umblă slobodă mânia,
Pe la sate umblă stafii și se stinge Veșnicia.
Voievoade, nu fă glia fără de stăpân să fie,
Tu să nu te faci stăpânul cel rămas fără de glie.
Din corn sună o chemare și-om sări în mare grabă,
Căci avem puțină vreme, dar avem destulă treabă.
E nevoie de lumină, înlăuntru și-n afară,
Dară nu lumina morții din feștile de ceară.
Noi suntem ai dăinuirii, nu ai clipei trecătoare,
Rădăcina ne e vie și ne tragem din izvoare.
Eu doar zic ce am a zice și nu dau, cum vezi, cu durda,
Dar nu-mi place, voievoade, s-arunc vorbele de-a surda.
Dacă ți-i urechea surdă, nu a noastră va fi drama,
Căci va fi un timp în care ai să dai tu singur sama...

MEMORIA POSTERITĂȚII

de Gruia NOVAC

Într-o Duminică a acestei veri, **7 August, 2016**, la ora 7:30 dimineața, dint-o rezervă a Spitalului de Urgență Floreasca-București, pleca liniștit, dar trist, spre Câmpiile Elizee (Elysium), sufletul scriitorului mângâietor și nemângâiat,

Ion MURGEANU. Se grăbea spre un loc menit *Lui* de mult, acolo unde, după periplul pământean, se adună doar spiritele celor virtuoși. „*Acestuia trebuie să-i fi spus: Tu Băiete, / să mai treci pe la mine: Tu. / Mai avem de vorbit încă multe / în taine / șoptit. // Dar eu cum am să mă numesc / și ce sunt eu până atunci Doamne? / Tu ești poet...*” Eu cred că **Domnul**, cu care convorbise în destule împrejurări în viața-i rânduită, l-a chemat **Acolo** să mai tăifăsuiască... Ce-a lăsat în urmă? Ne-o spune singur, în **Graal** (vol. „*Metafizica practică*”, 2005, pg. 194): „*Atâția însetați flămânzi de pâinea harului / îmi poartă potirul și vestea luminii în sân!*” Conștiință și conștiință!

Să notăm cu grijă FAPTE: volumele lirice *Repaose* (1969), *Confesiunea* (1971), *Datoria* (1972), *Confesiune patetică* (1976), *Poeme europene* (1980), *Tratatul despre spini și alte poeme* (1982), *Turnul onoarei* (1984), *Aur și flacără* (antologie), *Darul* (1977), *Confesorul* (1999), *Metafizica practică* (2005), *Poemele septuagenare* (2011); romanele *Edenul* (1980), *Via* (1984), *Carla în decembrie* (2002), ori cele două volume, în care a purtat un dialog epistolar cu scriitorul și prietenul său Ion Lazu, *Himera literaturii* (2007), apoi *Viața lui Iisus* (eseu, 2007).

Simplu: s-a născut în satul Zorleni, din coasta Bârladului. „*Era în zarea aceasta un sat pe șes. / I-a pus nume frumos un crescător de vite / ... / Acolo e un potop de lumini sub pământ / ... / Cât am fost copil numai aici îmi plăcea să trăiesc. / Mă scâldam somnoros într-o gărlă duioasă. / Va-*

cile mele pășteau iarba din os de strămoși. / Din lutul acesta se fac cele mai trainice case” (**Zoleni**, vol. „*Metafizica practică*” pg. 46). Anul nașterii? **1940**, într-o zi de **7 iunie**. Viața și-a

urmat cursul, iar în 1962, criticul de necontestat G. Călinescu scria, în **Cronica optimistului** din revista „*Contemporanul*”, că poetul tânăr Ion Murgeanu este „un temperament liric solar”. A colaborat la o mulțime de publicații din țară și din străinătate. „*Contemporanul*”, „*România literară*”, „*Viața Românească*”, „*Steaua*”, „*Tribuna României*”, „*Meridianul românesc*” (S.U.A.), sunt câteva dintre acestea. La revista „*Baaadul literar*”, în cei zece ani de existență (ștrangulată acum!) ai publicației cu apariție la Bârlad, a fost un colaborator

nobil, elegant, afectuos și permanent.

Ion Murgeanu, scriitorul, nu mai este printre noi. Disparația lui e o pierdere. Dar în inimile noastre, în sufletul meu, în memoria mea, **Ion Murgeanu va rămâne ca o lumină**. Citesc și recitesc cu emoție și infinită plăcere vorbele scrise de mâna Domniei Sale: „*Dragă Gruia lui Novac, / critic și prieten drag, / mentor în Academie / și prof. de bârlădenie, / te îmbrățișez de-o eră / pe-acest tom-lavalieră / ca un fel de Epitaf / de din fruntea unui vraf. / Al Matală, / și desculț și / în sandale, / Ion Murgeanu / București, / aug. 2011*”. Noblețea e simplitate!

Volumul era **Poemele septuagenare**! Și ca o premoniție... „*Domnul Meu și Dumnezeuul Meu! / Aș dori să ard din mine să rămână / Albă o cenușă cât o ții în mână / S-o adie vântul peste-o apă mare / Ori în cer sub talpa lui Matală!*” „Vai, vai, vai!

Minunați, și după Nemurire, sunt Poeții Mari!

2016

Barbarizarea letală și carte îmbietoare

Orice prezentare de carte este o provocare. Mă simt privilegiat de clipa întâlnirii aleatorii cu o provocare. Dar nefiind chiar o noutate, de la autorul *Cărții* de azi mai primind, prin vreme, teme pentru reflecții, volumul va fi un minunat pretext pentru eseu *fumuros* (fudul, adică!) pe care nu știu cât de bine l-am acordat cu titlul.

Nemaexistând războaie numite cu arhaicul „clasice”, lumea modernă a descoperit și folosește și alte mijloace, nesofisticate, care întrețin, printr-o escaladă greu de prevăzut, conflictele eterne dintre oameni, etnii, religii, idei, mofturi, idiosincrazii sau, precum americanii, din plictiseală. După un Brexit cețos nu poate nimeni tăgădui că ar putea veni și un Romexit carpato-danubiano-pontic, după cum nu există nicio deosebire între cuțitul folosit de un dezaxat la Londra, ori cel de la Sibiu, între geanta suspectă din gara Madrid și cea care a frisonat autorități și naivi la Festivalul Untold din orașul gazdă a lui Mathias Rex. Violența e la ea acasă, de aici rapida folosire a celor mai primitive și banale arme, demonstrându-se că

globalizarea a devenit enciclopedică, un fel de *all inclusive* al contemporaneității speriate, care are deja o preocupare: căutarea unei posibilități politice pentru musulmanii din occident, deveniți «obstacolul inedit», numit așa de politologul francez Pierre Manent. Și dacă el ne sugerează revenirea la vechiul (pentru unii învechitul) concept stat-națiune, singurul în stare să reinstitue binele în societate prin implicarea membrilor acelei națiuni, suverane pot crede, îmi permit să observ și eu că, în vacarmul globalist actual, în care parcă nimeni nu se mai cunoaște cu nimeni și incertitudinea e mai perenă decât pirul, se mai scriu și cărți: cărți diverse, cărți groase, cărți colorate, cărți cu poze, cărți amintiroase, cărți directive, cărți fudule, cărți ale cărților etc., ceea ce e o mare revelație.

Cartea¹⁾ care ne-a adunat azi, aici și acum, n-am citit-o pentru că n-am văzut-o încă. Pentru nedumeriții probabili, în viziunea mea, a vedea o carte înseamnă altceva decât gândește... mulțimea. Pun preț adesea, poate prea adesea,

pe intuiție. Și-mi cam iese mereu! Cred că asta mi se trage de la numele obiectului care, în clasa a IV-a când eram, *intuiție* se chema. Nu ne-a explicat domnul Apostolescu Traian, atunci în 1945, ce semnificație are numele, dar a intuit, probabil și el, că toți elevii, mai ales eu, ne vom dumiri cândva. Și, culmea, așa a fost! Pentru că îmi dau seama că această *Carte* are sămânța ei de orgoliu, pentru că orgoliu este să-ți alături identitatea părerii exprimate de cineva într-o conjunctură soră geamănă cu subiectivitatea și, uneori, cu superficialitatea.

Nu știu cine spunea odată: *cu trecutul și cu*

viitorul stăm foarte bine. Cine ne împiedică să trăim în prezent? Tocmai ifosele trecutului și infatuările viitorului.

Prima parte a aserțiunii - *ifosele trecutului* - este teribil de potrivită pentru mentalitatea

Bârladului și a bârlădeanului nevenetic. Noțiunea de viitor, în viziunea și preocupările acestora, nu există. **Trecutul** însă e seva hrănitore și adormitoare.

Eu însă bănuiesc că, dincolo de pertractările cu veșmânt de tâlcuire a valorii, această carte este un îndreptar socio-psihologic despre **autograf**, adică scrierea unui text olograf, urmat de semnătura proprie, pe volumul **dăruit** (mai cu seamă) de un ilustrisim creator, îndreptar-tratat a cărei latură teoretică este susținută inteligent și relativ complet de înscrisurile alese de posesor, selectiv sau vrac, scanate cu grija de a nu prejudicia lizibilitatea.

Un volum ca cel al autorului (Mihai Luca) scoate la vedere, în cele mai multe împrejurări, relația de colegialitate, prietenie ori colaborare cu binefăcătorul autografist, completând astfel personalitatea solicitantului, dar și crescându-i totodată responsabilitatea față de cei cărora le-a divulgat contingenta cu generoșii semnatori.

O carte asemănătoare oarecum și cu intenție similară este **Semne grafice de recunoștință** a lui Gheorghe Alupoaei, scrisă dintr-o făloșie răzășască, dar inferioară prin prezența inexactităților informaționale și a judecăților superficiale și amatoristice.

Ambițiile întocmitorilor unor asemenea cărți sunt întotdeauna mai mari decât nativitățile. Dar dacă n-ar dăinui aceste ambiții nu s-ar naște cărțile, așa cum sunt ele. Iar lumea ar fi mai săracă, chiar dacă nici cu acestea nu e mai bogată...

Drumul spre nemurire este infinit, iar noi ne aflăm pe șleahul lui, mai ales că posteritatea nu e o țintă, ci o călătorie. Poate că și din această străbună pricină, ca niște inconștienți ce suntem, ne permitem să ne rostim deschis, verde gândurile, fără înconjur, ca între amici. Exact ca-n schițișoara lui Brunetto Latini, **Crocodilul și Cocatrixul**, pe care v-o „spun” și eu, în traducerea scriitorului excentric Șerban Foarță: «Crocodilul este un șarpe sălbatic căruia spune-i-se îndeobște, Cocatrix. Iar firea lui aceasta este: de cum dă de un om, îl și mănâncă, iar după ce-l mănâncă, îl plânge toată viața, zi de zi.» (*Observatorul cultural*, nr.834, 4-10 august, 2016, pag. 24).

Post scriptum!

Cu toate că are un fler nativ de neignorant, până și Teodor Pracsiu pare a-și lua doza de precauție, în prefață, afirmând: „*Păstrând proporțiile, Mihai Luca procedează aidoma naratorului proustian care face o uimitoare și fascinantă călătorie în*

memorie” (pag.7). După prezentarea volumului ca pretext pentru eseu despre... **carte**, mi s-a deschis posibilitatea de a foileta generos cele 308 pagini ale... proustianului. Când n-am râs în hohot stins (ca să n-audă nevastă-mea care i-a fost subalternă într-un directorat pueril, de un an, la un gimnaziu cu trecut... liceal!), am zâmbit decent. Și am tot căutat „uimitoarea și fascinantă călătorie în memorie”. Am găsit-o cumva doar în albumul aglomerat cu poze de familie, album însoțitor al opului...

Dar o certitudine tot mi-am întărit: profesiunea de **dascăl** i-a fost naosul, în timp ce „retragerea” în cultură, pronaosul. Anii petrecuți printre diriguitorii culturii vasluiene, fie și ca însoțitor al „invitațiilor” de toate calibrele la felurite întâmplări județene, l-au ajutat, iată, să scrie o carte. Iar dacă, la pag.301, autorul ne face o CONFESIUNE DE UȘURARE (sic!), gestul are o semnificație magnanimă: autografele au devenit liantul unei narațiuni, prin care Mihai Luca ne șoptește, în felul lui propriu, cât de fericit este că după ani de „divorț mascat” de catedră, a reușit, în sfârșit, să revină la ea. Perioada „culturică” a fost doar o relaxare concentrată, din strânsoarea căreia se vroia mereu scăpat. Poate, vreodată, o să scrie și despre anii de... învățământ, cu școlarele și extrașcolarele lor!

Nu ne spune, chiar Mihai Luca, citându-l pe Montaigne, că, pentru cine înțelege, „*cărțile au multe însușiri pentru cei care știu să le aleagă?*”. Și Mihai Luca pare că știe ce cărți să aleagă... pentru scris.

Dacă și viitorii lui cititori vor ști să aleagă, e cert că textele oferite lor vor avea suficient timp să se odihnească pe vreun raft din penumbra primului, mai cu seamă că egocentrismul sau narcisismul sunt valabile în intimitatea de ermit, nu în arena olimpiadelor.

Ce bine a punctat prefațatorul! Cărțile își au soarta lor, doar că domnia-sa ne-a surprins cu forma latinească a zicerii... Nu în aceeași limbă scrie și „autografistul” Ștefan Durlai. Hai, amintiți-vă, nu vă faceți că nu-l cunoașteți!

Închei întrebându-mă: ce-ar fi lumea fără prieteni? O comedie tragică de la Radio Șanț. Publicitate.

9 August, 2016

(Text citit, alături de-al lui
Teodor Pracsiu, la prezentarea
insolitei cărți, în sala „Al. I. Cuza”
de la C.A.R.P. Bârlad)

Notă:

*) Mihai Luca, *Fascinația și mirajul autografului*, Edit. Sfera, 2016, Bârlad, 308 pagini

O ULTIMĂ PREFAȚĂ ȘI UN URLET FINAL!

Fiindcă nu i-am suportat și nici acceptat pe superficiali și puturoși, am deschis întotdeauna cu bucurie paginile scrise de cei pe care i-am simțit născuți în leagănul hărniciei, seriozității și avântului.

Eu știu că lucrul mare se face cu trudă multă; eu știu că lucrul frumos se face cu pasiune; eu știu că lucrul trainic se face cu pricepere. Nimeni n-a reușit, până azi, să facă din căcat bici, vorbă adevărată și veche care potențează sensul înțelept popular rostit direct, ca în proverbul dat exemplu (1900) de paremiologul din veac Iuliu A. Zanne, care amintește aparent frust (rudimentar): „Nu se fac plăcinte cu beșină de fată mare!” Aceluia căruia-i scapă tâlcul, deloc ascuns, al proverbului, e bine să nu cate lămuriri la alții. Intenția i-ar fi fără vreun folos, mai cu seamă dacă n-a aflat că fântâna devine puț abia după ce-i săpată și sleită de-un suiulgiu cu puteri solomonești.

Poate și din aceste pricini, la început solicitat, apoi prins de mrejele bucuriei, m-am aplecat asupra volumelor de poezii ale poetului **George IRAVA**, acesta, *Cântece de acasă* (2016), fiind al unsprezecelea căruia-i scriu prefața. Poate anii mei, poate oboseala, poate secătuirea, dar poate, cine știe, și alte motive mă îndeamnă la mărturisirea că aceasta-i *ultima* prefață pe care i-o mai scriu Poetului și care, ce ciudățenie, nu va mai fi publicată, ca de obicei, în revista *Baaadul literar*, pentru că scrierea acestei prefețe coincide fatal cu încetarea publicației pe care am croit-o, număr de număr, timp de 10 ani. Priorități mult mai importante are Primarul și informatorii lui decât *CULTURA*... Ș-apăi, cine să mai susțină cultura mare azi? Niște „diriguitori” care, dacă au intrat vreodată în sala Teatrului, au avut invitații, nu bilet? Că Biblioteca Centrală întocmește și fișe de lectură? De unde să știe nevolnicii consilieri care n-au citit, în întregime, nici manualele din liceu, dacă l-or fi ... absolvit la zi!? Dividendele curente, indemnizațiile, ciubucurile întâmplătoare dacă se plătesc

la timp sunt admirabile. Cultura? Revistele? Cărțile? Spectacolele? Exponatele muzeale? Să mai aștepte. *Poate ne facem timp mâine!*... Că doar subcultura nu se discută, *se manifestă*. Și când le-o zici, se burzuluiesc!

Așa că, prefer să rămân cu amintirile. Unele-s plăcute...

Dar, întorcându-mă la volumul lui George Irava, am căutat cu asiduitate, precum caută fântănarul, după semne numai de el știute, locul

de unde, săpând, va țâșni apa rece și binefăcătoare pentru viață. Am alergat, deci, după strofa care, singură, adună toate înțelesurile într-un unic crez care să dea o noimă întregii cărți, dar și să explice rațiunea pentru care *Omul acesta* se dă de ceasul morții pentru a prinde măcar un fir din țesătura tainică a lumii. Am țipat în mine, prelung și înfundat, căci am găsit-o. La pagina 34. Doamne, fără să fiu ocult și nici obsecvios față de necunoscut, ori cabalistic, observ că 3+4=7, șapte fiind o cifră pronunțată biblică. Ce spune Poetul? „La sfârșit de anotimp fierbinte,/Bobul de grâu coboară în pământ,/Îmbrățișat de-o ținere de

minte,/Ca să se-ntoarcă-n pâine și cuvânt.” (*La semănat*)

Citesc înfiorat și-ngândurat această strofă, apoi întreaga poezie, apoi volumul tot, nu mă mulțumesc și-l iau de la capăt. E ceea ce-am gândit și eu toată viața, cu deosebirea că niciodată n-am fost și nu voi fi în stare să mă exprim, poetic, atât de clar. De fapt, una din marile virtuți ale poeziei lui George Irava este claritatea. Din ea curge armonia care face versul cantabil și de neuitat. Stăpân pe mijloacele expresive ale limbii române, George Irava își permite să cugete cu curajul pe care l-au dobândit în timp numai cei care se-ncredeau în armele lor; adică temerarii. Ascultați-l! „Oriunde stă un om și neamul lui,/Ai să găsești și-o lumânare-aprinsă,/Care nu-ngăduie în ochiul nimănui/Umbra lacrimii, încă, neplânsă.//Că, oricine calcă prin țărână,/Să-nngenuncheze-n ea ca-ntr-o lumină,/Până

o prefăce în fântână,/Că să-și astâmpere o omenească vină,// Și să arate turmele de miei,/ Cu nesfârșita curgere de ape,/Până când le intră-n obicei,/Sfințirea lacrimilor de sub pleoape.//Să poată, apoi, trece-n priveghere,/ Neamul tot, născut dintr-o iubire,/ Precum o primenire de putere,/Trece cu tot veacu-n nemurire.” (*Privegherea neamului*, 21)

Vă mai amintiți, dragi prieteni, că pe vremuri, „când România era încă România”, un tânăr cu negre plete din Ipotești ne spunea nouă, celor care-l credeam, că întreaga noastră existență istorică este plină „cu izvoare-ale gândirii și cu râuri de cântări.” Căutați-le și le veți găsi și-n volumele de versuri ale lui George Irava, cel care, cu *Cântece de acasă*, ne îndeamnă să ne trezim, cât nu-i prea târziu să ne dăm seama că, deocamdată, mai avem o țară a noastră, iar dacă vom accepta cu inconștiență s-o aglomerăm cu „Devesele”, s-ar putea să

avem soarta celor din *Planeta maimuțelor* (dacă vă mai amintiți pelicula).

Versurile lui George Irava sunt îmbrăcate în hainele cele mai curate ale Sincerității, el folosind încă limba aceea nesluită de facebook-urile care strică minți și rostiri. Vorba savantului Virgil Nemoianu: „De aici începe întristarea. Europa se sinucide”.

În volumele sale de poezii, ca și-n cel despre care vorbim acum, LIMBA ROMÂNĂ e la ea acasă, iar expresia artistică este privilegiată. După cum privilegiat mă socotesc și eu acum, când, încheindu-mi definitiv misiunea în așa zisa cultură bârlădeană, vorbesc azi, pentru ultima oară, despre Poetul *George IRAVA*. Vă mulțumesc, Maestre, ca și dumneavoastră, Doamnelor și Domnilor.

19 August, 2016, Bârlad

MUNCĂ DE CERCETARE TITANICĂ, VOLUME TIPĂRITE PE MĂSURA EFORTULUI

Mă aflu într-o situație, dacă nu inedită, cel puțin incomparabilă. Las la o parte orice susceptibilități care ar putea fi chemate la apel, dând frâu liber unor flatări care - ca la români - niciodată nu sunt primite cu unanimitate, strâmbatul din nas și scrâșnitul dinților devenind ticuri naționale. Chiar așa stând faptele, eu, ca mai țănoș și neobrazat peste măsura admisă de Radio Șanț, voi lăuda în gura mare *osârdia* Primăriei Vaslui și a Consiliului Local, mai cu seamă pentru că au acceptat *osândirea* lui Paul Zahariuc la Posteritatea veșnică. Scriam undeva, chiar de curând, că posteritatea nu e o țintă, ci o călătorie. Pe calea acesteia, Paul Zahariuc este un voiajor neobosit, care nu se odihnește nici măcar în răstimpul dintre tipărirea unei cărți și prezentarea ei într-un conclav ca cel de azi. Miile lui de pagini sunt scrise și tipărite în tăcere, neapelând la osanalele pe care destui le cerșesc canalelor TV celebre în cartierele lor sau unor gazete sublime care se cumpără pentru programele televiziunilor (încă) românești.

Am în față două volume care fac parte dintr-un ciclu cu apariții imposibil de stabilit acum, volume - partea I și partea a II-a - intitulate *Vaslui. Împroprietărire și învățământ*. 1472 (una mie patru sute șaptezeci și două) de pagini, o parte a *Istoriei Vasluiului*, asupra

căreia autorul a zăbovit negrăbit, pentru a evidenția faptul că istoria, ca șir de succedanee din existența unei așezări sau zone, n-ar fi, dar mai abitur să le interpreteze, după o judecată proprie, în evoluția lor de la Primul Război Mondial (28 iulie 1914 - 11 noiembrie 1918) și până către zilele noastre.

Porniri prohibite poți încerca, în fața acestor tomuri, înainte de lectură. Ești parcă înfricoșat, dar curiozitatea depășește starea, dorința de a afla învinge, ba chiar cauți să-l completezi pe autor cu alte informații...

Așa de pildă, acest al II-lea volum din *Istoria Vasluiului*, cu cele două tomuri ale lui Paul Zahariuc, se ocupă strict de două mari aspecte ale existenței Vasluiului, plasate într-un spațiu istoric mai vast. Și rememorezi că începuturile merg mult înapoi, peste pragul descălecatului Moldovei, numele lui trebuind cules, cu atenție mare, din noianul sensurilor apelative ale atâtor cuvinte care au dat nume satelor, târgurilor, dealurilor și apelor. N-am să insist pe-o dezvoltare filologică a numelui, deși mi-ar fi la îndemână, dar voi spune totuși că Vasluiul, care vorba lui D. Cantemir „era câte o dată și scaun domnesc”, a făcut obiectul preocupării multor cercetători români și străini, patriarhul Macarie și diaconul său Paul de Alepp, Const.

Diculescu, Gheorghe Șincai sau cronicarul polon Strycowski (1575), cronicarul Brzesky (1566), ori atâția alții interesați de limpeziri.

Revenind la vol. al II-lea din *Istoria Vasluiului*, observăm că autorul insistă într-un preambul pe necesitatea prefigurării imaginii orașului și satelor riverane imediat după Primul Măcel Mondial, evidențiind privațiunile apărute, dar mai cu seamă subliniindu-se numărul mare de eroi vasluieni, cifra de 102 fiind, probabil, incertă.

Jertfele din războiul întâi l-au determinat pe Regele Ferdinand I Întregitorul să urgenteze câte o lege pentru fiecare din provinciile țării, care prevedeau exproprieri de terenuri arabile din moșiile mai mari de 100 ha, în vederea împrumutării țăranilor. Așa că, aceștia au primit pământ, numărul hectarelor variind de la 0,50 până la 5. Beneficiarii au fost, în majoritate, țărani, dar și 2 învățători, 2 preoți, un cantonier și 6 agronomi (toți din Vaslui). E util de știut numărul împrumutărilor: 91 în Bahnarii de Jos, 60 în Bahnarii de Sus (Brăzdani), 98 în Brodoc, 156 în Moara Grecilor, 71 în Rădăuți, 365 în orașul Vaslui, însemnând 1825,26 ha, suprafață la care trebuie adăugată și cea a celor 126 împrumutări din Moara Grecilor care au reclamat și o nemulțumire, mai ales administrativă și mai puțin cadastrală.

Ceea ce orice cititor valid poate ușor aprecia este stilul determinat de date exacte, intervențiile autorului dând o ordine ușor personală exprimării. Vorbind despre Legea Agrară a lui Ferdinand, Paul Zahariuc - subtil și cu bătaie lungă, lungă - adaugă sec: „*Totuși, ca și cea a lui Cuza de la 1864-1865, a avut un numitor comun: cei care au vrut să păcălească sau să înșele vigilența autorităților, nu au reușit să o facă*” (pag.35).

Adaug eu o vorbă, de data asta despre Moșia Vasluiului, luată din revista *Vasluiul. Studiu și documente*, scoasă de profesorul și academicianul Gh. Ghibănescu în 1926, la Iași, „*Publicațiune făcută sub auspiciile Primăriei Comunei Vaslui*”. Spune, la pag.XIII din prefață profesorul Ghibănescu: «Vasluiul se mărise, mai ales că fiind un centru de viață politică a țării de jos, și chiar centru de domnie în vremi tulburi, marele voevod a ținut să-și lege numele de marea sa ctitorie, biserica Sf. Ioan Prediteci și anume Tăierea Capului Sf. Ioan, cu hramul 29 August. Începută biserica în Aprilie 27 o isprăvi în Sept. 20. Se lucrase dar la zidirea acestei biserici *exact 5 luni de zile*.

Cu acest prilej el schimbă întocmirea vechii biserici din lemn, în care se afla mormântul lui

lurg Coriatovici din 1375, și cum răsăritul de vară vine mai spre nord cu 44 grade paralele, păstră poziția mormântului domnesc, și rădica biserica așa cum este azi în refacerea ei totală.

Cu prilejul târnosirii bisericii, se prezentară obștea târgoveților și cerură de la domn lărgirea moșiei târgului și pe ziua de 15 octombrie 1490, dă Vasluienilor marele uric, în care arată că a cumpărat *El, Domnul*, cu 1490 zloți tătarăști, 16 sate și seliști de la proprietarii din loc, și le afierosește târgului „târgul nostru al Vasluiului”. (...) Moșia târgului Vasluiului o împrejmuie cu 29 movile săpate».

În partea I a vol. al II-lea, pentru capitolul „Împrumutări” s-au înregistrat 64 de pagini. De la pagina 65 înainte, până la 736, apoi întreaga parte a II-a, de 736 pagini, în total 1407 pagini, sunt dedicate „Învățămintului”. Zonă bogată, probleme numeroase, evoluții diverse în timpuri diferite, toate i-au dat autorului prilejul de a-și face cunoscute rezultatele cercetărilor în ani, dar și în a-și etala talentul când și de reporter, când și de literator. Nu-i mai puțin adevărat că și materialul arhivistic, publicistic, din colecții particulare, iconografic, epistolar, toate i s-au etalat cu generozitate. Învățămintul vasluian a cunoscut avataruri spectaculoase, uneori rezultate uluitoare, alteori îmbrăcate în haina formalismului dictat de caracterul orânduirii pe care o traversăm.

Întreaga perioadă interbelică și cea imediat următoare fac obiectul de studiu al domeniului adus până în 1955. Documentele, cele mai multe inedite, statistici, fotografii, facsimile se află într-o înșiruire cronologică, intervențiile, adesea pline de umor de bună factură, dând o notă de originalitate aparte lucrării, care în destule părți ale ei, e de folos nu numai cercetătorului autentic, ci și amatorului de lecturi savuroase. Se întâmplă așa și pentru că domnul Paul Zahariuc deține știința selectării documentelor pentru tipar.

Pot face o asemenea apreciere, eu fiind martor și cunoscător direct al efectelor Reformei Învățămintului din august 1948, procedeul cel mai la îndemână pentru analiză rămânând comparația cu ce-a fost și cu ce-ar fi trebuit să fie. Chiar dacă n-o rostește explicit, autorul insinuează cu abilitate în conștiința cititorului ideea că 1948 a fost anul de recul pentru întreg sistemul școlii românești, renunțarea la preceptele devenite deprinderi procedurale și comportamentale ale spiritului haretian și calchierea fără discernământ și expertiză a sistemului moscovit au devenit mijloacele ghilotinare prin care a fost devalizată,

dezonorată și înfrântă însăși personalitatea umană.

Mă apropii de final cu gândul la un moment semnificativ din Vasluiul anterior anului 1944. La 15 februarie 1932, se împlinea un secol de la înființarea Școlii de băieți nr.1. Se pregătea o sărbătorire pe măsura evenimentului. Primarul de atunci, din anii '30, generalul Ion Rășcanu, dă un Comunicat, legat de evenimentul școlii vasluiene, în finalul căruia, eu, citesc, aproape siderat, următorul text: „*Rog în același timp ca, din când în când, între 3-14 februarie a.c. (1932 - n.m.) să fiu și eu chemat la repetițiile producțiilor artistice*”. Și generalul semnează în calitate de Primar, dar și de „*Președinte al Comitetului de organizare al sărbătoririi centenarului*”.

Ce frumos! Ce splendoare! Ce raritate! Cine nu învață din trecut riscă să-și piardă viitorul!

Dar cine mai este astăzi atent la înțelepciunile bătrânilor? Un segment **expirat** al populației care și-așa se află în cădere demografică liberă!

Ce face cu Comunicatul dl. Paul Zahariuc? Spre cinstea lui, nu-l comentează. Îl publică (la pag.557, p. a II-a) pur și simplu! Cine are ochi de citit, s-o facă! Cine mai și gândește, să nu întârzie!

Două tomuri grele, nu numai la propriu. Două tomuri necesare, care vor face să crească numărul caratelor culturii vasluiene. Efortul e a lui Paul Zahariuc. Efortul e al Primăriei Vaslui și Primarului de azi, dl. ing. Vasile Pavăl.

Vreau să închei aproape ca la început. Laud **osârdia** Primăriei Vaslui și a Consiliului Local, pentru că au acceptat **osândirea** dlui **Paul Zahariuc** la Posteritate veșnică.

Felicitări, Domnule Primar, succes, d-le Zahariuc!

Meandrele unui drum nu lungesc călătoria, ci oboseala! (EU, MAI ALES, DESPRE... EL)

(Note la cartea lui D.V. Apostolache, **Ei, Ele și mai ales.. EU**, Edit. PIM, 2016, Iași, 189 pg., pref. T. Pracsiu)

Sunt oameni care râd, așa ca să râdă; unii râd degeaba, unii se trezesc râzând, alții râd că nu vor să fie în minoritate. Eu râd din solidaritate, nu vreau, fără mine, să fie, cu **unu**, mai puțini oamenii care râd. Nu știu de unde a împrumutat afurisenia, am aflat și eu că orice anatema începe cu „dacă”, dar D.V.A. a vrut măcar să se asigure că vreo câțiva proști vor râde după cum sunt, putând noi deci trage o concluzie... internaționalistă, conform regulilor globaliste, adică „anatomia” păstrându-se, se schimbă doar baticul ori pălăria, în funcție de... vremuri.

D.V. Apostolache este „un autor polivalent”, ne asigură șagalnic, în **Cuvântul înainte**, domnul Teodor Pracsiu, dar sesizând exagerarea encomiastică ne îndeamnă la remăsurarea proporțiilor. Sunt și în continuare consensualul prefăcătorului, acceptând că D.V.A. e un „autor cu spirit umoristic”, dar și un „colecționar infatigabil de glume din izvoarele inepuizabile ale paremiologiei românești”, care „ne oferă, cu generozitatea-i caracteristică, o amplă colecție de mostre vesele, de producții hazoase, de pilule ce descrețesc frunțile și înseninează sufletul. Nu este puțin!” - își conturează frenetic concluzia dl. Teodor Pracsiu, zâmbind până și cu ochii. De ce doar zâmbește? Mă așteptam să râdă. M-am

liniștit însă, amintindu-mi: a) și eu am zâmbit, fără să râd; și b) mai toate „mostrele vesele” le-am mai citit, în timp, pe o pagină specială a ziarului „Libertatea” (de duminică), pe care cu regularitate îl parcurg, alături de alte publicații serioase și geniale din țară... Ce-ar fi talentul de colecționar, fără izvoare! Un asemenea izvor e chiar „libertatea” de a culege din cotidiane, din arhive, din întâlnirile boeme, din călătoriile cu trenul, de la televiziunile „intelectuale” de aiurea, din presa liberă de reguli, din ședințele parlamentului odihnit, din hăhăiturile unuia, din gândirea anamorfotică a președinților diasporeici, poate chiar din conclavul unor întâlniri ca acestea etc., etc. continuu.

Știu că sunt un „gafeur”. De aceea, cu gravitate mă gândesc la câștigul pe care mi l-a adus citirea/recitirea acestei colecții! „Vreau să-l pipăi și să urlu: Este!” Și-l găsesc în „dintele” de pe copertă, tratat cum nu se putea altfel de Ștefan Popa Popa's. Unde-i personalitatea? Evrika! D.V. Apostolache și-a însușit tot ce a „colecționat”. Glumele acelea aparent nevinovate țâșnesc din mâhnirea, din supărarea, din enervarea **Omului**. Cum adică? Adică Tu, Românule, poți îngurgita, ca pe pilule albastre, roz sau căcăunii dintr-un borcănaș farmaceutic, atâtea mostre

de prostie, de mândrie, de naivitate analfabetă, de necivilizație, de subcultură, de sfertodoctism și de cerșeală țigănească, toate, din nefericire, pavoazănd parcă pieptul unui maieu cândva alb, dar de model modern-american, în mijloc lafăindu-se inscripția cu majuscule „mess merdre”?

Facem haz de propriile neputințe. D.V. Apostolache se face că râde. Se face că ne îndeamnă la răs. Noi ne facem că nu înțelegem și hohotim la nesfârșit crezând că-i vorba de alții. O naivitate națională, care vine din ancestral, ne-o etalăm nonșalant și inconștient, crezându-ne spirituali, când, de fapt, în realitate, „noi, copii ai lumii mici, / Facem pe pământul nostru mușunoaie de furnici / ... / Ne succedem generații și ne credem minunați; / Muști de-o zi pe-o lume mică de se măsură cu cotul...”

Citim toate acestea, ne încrețim fruntea cum că adică pricepem, apoi, ca pe o revenire la normal, ne hlizim copios, că viața-i doar una și, culmea, scurtă!

De aceea, dragi prieteni, cartea domnului D.V. Apostolache nu-i scrisă fără rost. Doar că ea nu e ceea ce, formal, vrea să pară. E, domnilor și doamnelor, altceva! E un fel de a gândi profund, dând cu tifla proștilor pe care-i evocă, odată, boierul născut Alecu Paleologu: „N-ar fi bine să moară toți proștii, fiindcă am fi uimiți de cât de puțini am rămas!”

Admir talentul zeflemitor genial al d-lui

D.V. Apostolache. Admir sânguința domniei-sale de-a urmări banalul stradal, banalul cotidian și de-a-l pune în insectar. Admir discreția cu care tănuiește tâlcul adevărat al cărților sale de umor, lăsând latitudinilor multiple omeniești descifra-

rea rosturilor practice. Admir aticismul comportamental al acestui „colecționar” atipic, care, alături de cel al limbii folosite, ne dă, din când în când, și nu rar, câte o lecție de civism, câte o mostră de intelectualitate. Admir îndeletnicirea insolită a domniei-sale, care e mult mai serioasă de cât se arată și mult mai eficientă decât pare. Cândva, Victor Eftimiu zicea că „la noi, și ceea ce se publică rămâne inedit”. Punând-o în rândul butadelor inteligent-paradoxe, voi adăuga și eu că întregul conținut al cărții profesorului matematician-scriitor este... INEDIT. Dar, dă Doamne, să fie și... citit!

Admirație pentru profesorul D.V. Apostolache, dar scuze pentru ideile din cartea dumnealui adunate și iarăși domniei-sale înapoi date...

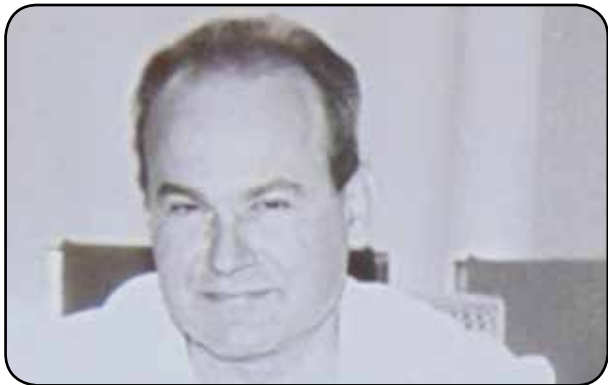
Succes, felicitări și o cămăruță din inima mea!

Semnez fără să-mi tremure mâna,
prof. Gruia Novac

14 August, 2016
Bârlad - Vaslui

Cărți primite

1. Constantin Adam, *Teatrul „Mihai Eminescu” Botoșani. La cumpăna dintre milenii*, ediție revăzută și adăugită, Editura Quadrata, 2016, Botoșani, 271 pagini.
2. Valeriu Stancu, *erezie pentru anonimul Borges*, Editura CRONEDIT, COL. PoeMondia, 2016, Iași, 188 pagini.
3. Ștefan Amariței, *eșarfele somnului*, Editura TIMPUL, 2016, Iași, 69 pagini, cu o postfață de Ioan Holban.
4. Vasile Filip, *Sporesc vechile dureri*, vol. 15, Editura PIM, 2016, Iași, 212 pagini.
5. Bogdan C.S. Pârvu, *Mihai Eminescu. Anii 1883-1889*, sub egida Academiei Bârlădene, Editura SFERA, 2016, Bârlad, 58 pagini.
6. Mircea Coloșenco, *Realism, pornografie și moralitate în artă*, Editura TIMPUL, 2008, Iași, 509 pagini.
7. Ion Luca Caragiale, *Plagiatorul plagiat. 110 ani de la Proces*, antologie și prefață de Mircea Coloșenco, Editura Karta-Graphic, 2012, Ploiești, 185 pagini.
8. Constantin P. Popescu, *Douăsprezece nopți*, proză, Editura ZIP, 2016, București, 136 pagini.

Titlul cărții lui Theodor Codreanu (**Eminescu - incorect politic**, Editura Scara Print, București, 2014, 385 p.) nu conține un semn de întrebare dubitativ, ceea ce ne demonstrează că autorul a dorit în chip explicit să ajungă la cititorul virtual sensul propriu al termenilor. Ne-am luat noi mica libertate de a introduce între cuvintele titlului o linie de pauză, cu speranța că semnatarul volumului nu va vedea aici o lezare a dreptului de proprietate intelectuală. După propria-i mărturisire, criticul este la a zecea carte consacrată poetului național, ceea ce îl așază indubitabil - din perspectivă cantitativă și calitativă - între eminescologii reputați și prolifici.

În viziunea lui Theodor Codreanu, corectitudinea politică (political correctness) este - schematizând demonstrația - expresia unei ideologii de dreapta, care se pronunță ritos în favoarea globalizării, a ștergerii treptate a diferențierii naționale. Altfel spus, ținta este aceea a „uciderei” naționalului, ceea ce semnifică, în epilog, a veșteji patriotismul și a face anacronică iubirea de patrie. Propozițiile comentariului sunt peremptorii și atestă faptul că autorul nu mai are îndoieli în privința obiectivului final. Justițiar intransigent și inflexibil, Theodor Codreanu se luptă cu „globalizantii” de la noi, cu adepții fervenți ai corectitudinii politice, cei care - stranie coincidență! - fac valuri și din postura de detractori ai lui Eminescu: Horia Roman Patapievici, Ion Bogdan Lefter, Nicolae Manolescu, Zigu Ornea, Ioan Petru Culianu, Ioan Stanomir, Ioana Bot, Mihai Zamfir ș.a. De reținut o propoziție netedă cu valențe generalizatoare: „... Fanaticii corectitudinii politice domină azi construcția unității europene” (p.17), care intră în rezonanță cu o frază la fel de categorică: „... tot ce este național le stă în gât autorilor de utopii globaliste” (p.6). De la primele pagini lectorul atent va fi frapat de dimensiunea polemică a cărții, coordonată definitorie a personalității criticului.

De ce este Eminescu incorect politic? Theodor

Codreanu știe să fie sarcastic atunci când fixează bornele acestei teme de o importanță crucială pentru cultura națională. Dacă poetul demască fărădelegile clasei superpuse este incorect politic; Dacă avertizează asupra pericolelor multiple ce pasc neamul nostru și cheamă spiritul lui Ștefan să ne apere (**Doina**) este incorect politic; Dacă elogiază trecutul și pe înaintași (voievozi și răzeși) este paseist, deci retrograd, deci incorect politic; Dacă semnalează în publicistica-i incendiară abuzurile unor exponenți ai minorităților, este antisemit și xenofob, deci incorect politic; Dacă demască impostura, minciuna, fariseismul, spiritul tranzacțional al funcționarilor statului este incorect politic; Dacă ne avertizează asupra pericolelor ce ne pasc din partea imperiilor vecine (austro-ungar sau ruses) este incorect politic; Dacă deplânge soarta Basarabiei și a României Mari - deci visează redesenarea granițelor naționale - este incorect politic.

După părerea lui Theodor Codreanu „există două proiecte de construire a Uniunii Europene: unul al națiunilor, în care să funcționeze calea naturală a logicii dinamice a contradictoriului (vezi Ștefan Lupașcu), unde **omogenul** și **eterogenul** să se afle în plină **stare T**, în semiactualizare și semipotențializare, iar al doilea este fundat pe ideologia **corectitudinii politice** în care, paradoxal, eterogenul (ca multiculturalism artificial) ar „omogeniza” Europa prin suprimarea diversităților naționale” (p.17).

O bună parte a studiilor cuprinse în acest volum radiografiază atent starea și evoluția eminescologiei și înregistrează contribuțiile cu adevărat semnificative. „Un veritabil eveniment în eminescologie - scrie cu satisfacție Theodor Codreanu - l-a constituit, în anul centenar, apariția în seria „Români în istoria universală” (datorată Universității „Al.I. Cuza” din Iași) a volumului **Eminescu: Sens, timp și devenire istorică**, îngrijit de Gh. Buzatu, Ștefan Lemny și I. Saizu (Iași, 1988 - anul de pe copertă, dar cartea s-a difuzat în 1989). În cele 1076 de pagini, se cuprind două secțiuni masive: o antologie a textelor eminesciene privind istoria și studii eminescologice, parte dintre ele retipăriri ale unor texte clasice, parte contribuții inedite, majoritatea remarcabile și ilustrând nivelul actual la care a ajuns exegeza operei acestui „uomo universale” al culturii românești” (p.47).

Era inevitabil ca Theodor Codreanu să evidențieze contribuția eminescologică a lui Edgar Papu, socotit - în sens simbolic - un magistru al său, susținut cu o consecvență exemplară atât în viață cât

și în posteritate. Este așezat la locul cuvenit - eminent - Petru Creția, nu fără unele rezerve legitime. Un spațiu generos este acordat lui A.C. Cuza și studiului său consacrat romantismului eminescian. Theodor Codreanu socotește extraordinare două evenimente semnificative: publicarea celor 93 de scrisori inedite ale lui Eminescu adresate Veronicăi Micle (*Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit*, Editura Polirom, Iași, 2000) și cele două volume datorate lui A.C. Cuza (*Mihai Eminescu ca reprezentant al romantismului*, Editura Saeculum I.O., București, 2010). Exegeza, excepțională, a trecut aproape neobservată și autorul nostru constată cu amărăciune că două sunt cauzele tăcerii: pe de o parte, tirajul mic și fatalmente slaba circulație a cărții, pe de alta, prestigiul incomod al lui A.C. Cuza în fața „corectitudinii politice”. Romantismul eminescian este socotit „o culme a europenității și a românității ca biruință împotriva cadrului raționalist, cartezian al modernismului” (p.138).

Theodor Codreanu are știința conexiunilor inter și pluridisciplinare, știe să fie asociativ și disociativ, găsește mai întotdeauna formulările fericite și se mișcă dezinvolt printre concepte: **modernism**, **transmodernism**, **postmodernism**, **naționalism**, **internaționalism**, **cosmopolitism**, **transnaționalism** ș.a. Sunt puse în lumină coordonatele unei personalități irepetabile: Eminescu-gânditorul politic, Eminescu-filosoful, Eminescu și gândirea indiană, Eminescu și canonul occidental; o paralelă Eminescu și Brâncuși oferă sugestii fertile privind interferența inefabilă a poeziei cu sculptura. Punând în relație poetul național cu I.L. Caragiale, observă paradoxal: „Miracolul e că I.L. Caragiale este cea dintâi creație majoră a eminescianismului” (p.23). Trebuie urmărite cu grijă firele acestei insolite ipoteze critice pentru a înțelege mai bine sistemul de gândire al autorului, întemeiat pe o asimilare riguroasă a surselor și a ideilor-cheie, spre a ajunge firesc, fără nicio crispă ostentativă ori tentativă de epatare, la adevărul vizat. Fidel unei perspective diacronice judicioase asupra eminescologiei, Theodor Codreanu schițează portretele spirituale ale unor cărturari de un devotament exemplar față de opera Luceafărului: George Munteanu, Aurelia Rusu, apreciată superlativ, formată la excepționala școală editologică a lui Perpessicius, Augustin Z.N. Pop, Dimitrie Vatamaniuc, Mihai Cimpoi, Rosa del Conte, N. Georgescu, Adrian Dinu Rachieru. Fiecare a venit în câmpul eminescologic cu „partituri” personalizate, expresie a spiritului creativ și a unui devotament împins la limitele omenescului (exemplul suprem de devoțiune și rigoare fiind Perpessicius). Iată o judecată critică sintetică edificatoare: „Intuițiile critice ale lui George Munteanu privitoare la **gnoseologia poetică** eminesciană se confirmă și în planul ontologiei poetice, lucru evidențiat de cercetări semnate de

Constantin Noica, Ioana Em. Petrescu, Svetlana Paleologu-Matta, Mihai Cimpoi ș.a. Sunt, cred, suficiente probe pentru trăinicia și actualitatea scrierilor lui George Munteanu” (p.246). Ori această tușă a portretului interior al Aureliei Rusu: „Într-o perioadă de diletantism, de confuzie a valorilor, de batjocură culturală, Aurelia Rusu vine cu rigoarea, finețea și justa cumpănă a judecăților, luminând calea adevăratei integrări spirituale europene a românilor. Eminescu avea suprema considerație pentru caractere. Aurelia Rusu este un mare caracter, în sens eminescian” (p.252).

O paralelă fericită, Eminescu-Victor Teleucă (1932-2002), scriitor din Basarabia atât de dragă poetului nostru, odiseea editării lui Eminescu începând cu ediția **Maiorescu**, din 1883-1884 (cine și-ar fi închipuit că din aceasta lipsește o coală editorială, adică mai multe pagini tipărite, așa cum a demonstrat editologul N. Georgescu?), **Mihai** sau **Mihail** Eminescu, nebunia poetului și numeroase alte idei și ipoteze îndrăznețe întregesc armonios arhitectura cărții.

Theodor Codreanu este indiscutabil un eminescolog eminent și dacă ar fi să concentrăm aici, în enunțuri aforistice, esența cărții am spune că ies în relief dimensiunea culturală, integratoare, dimensiunea pluridisciplinară și deopotrivă aceea polemică. Subliniez modernitatea discursului critic și civilitatea tonului, bogăția conexiunilor livrești și a referințelor, structura unitară a volumului - în pofida diversității tematică - componenta istorico-literară, rigoarea și acuratețea stilistică, înclinația către ironia subtilă, câteodată acidă, vocația creației critice, în sens călinescian, temeritatea unor ipoteze ce n-ar tenta niciodată spiritele prudente și retractile (Eminescu ar fi creat în ultimii ani de viață, crede Theodor Codreanu, care a reiterat această idee, semn că nu apare drept o speculație spontană; apoi, conspirația antieminesciană care ar fi dus la asasinatul civil al poetului național, devenit incomod și periculos pentru unii contemporani, rolul mai degrabă nefast al lui Maiorescu după îmbolnăvirea iremediabilă din iunie 1883, ori ipoteza morții lui Ioan Petru Culianu în Statele Unite). Theodor Codreanu refuză cu obstinație improvizația facilă și seducătoare în favoarea argumentului riguros, sobru și convingător. Spectacolul discret al unei personalități critice se coroborează cu seriozitatea constantă a intelectualului polivalent.

Dacă - păstrând proporțiile - ar fi să-l așezăm în tradiția critică românească, am spune cu seninătatea pe care o dau certitudinile că Theodor Codreanu se află într-un câmp axiologic prestigios delimitat de trei mari spirite: G. Ibrăileanu - Mihai Ralea - G. Călinescu. Q.e.d.!

4 iunie 2016

PĂCAT CĂ N-AM FACEBOOK...

Am avut odată sumeția să spun (nu știu dacă chiar și credeam sau mai cred) că sunt *critic literar*. Zâmbetele pot fi de mirare sau ironice. Și unele și altele mă avantajează în măsura în care, am certitudinea, nu am uzurpat scaunul sau postul nimănui și, mai cu seamă, n-am jinduit la onoruri ori recunoașteri „pe această chestie”.

Mărturisesc însă că m-am străduit - dar, să știți, am reușit - să mă aplec cu grijă și respect asupra unor cărți atât de variate și de... necunoscute adesea, încât chiar apropiatii mi-au reproșat că nu agreez (nu agreez!) operele consacrate. Care sunt acelea, domnilor și doamnelor? E derutantă politica răspândirii tipăriturilor, poate așa explicându-se valoarea, scuzați, lipsită de... valoare (sic!) a poate celor mai multe cărți tipărite în sute de zone și în cine mai știe ce tipografii (mai toate numindu-se și edituri cu nume sonore!) aflate la fiecare colț de... țară. În ce mă privește, sunt un norocos, fiindcă, în calitatea mea de (oho!) redactor șef al revistei, deloc local(ist)e, *Baaadul literar*, care apărea trimestrial la Bârlad, am oarece relații și mai primesc „destule”...

Așa că, întreaga mea publicistică (o câtime serioasă e *chiar* critică literară) e variată în ceea ce privește notorietatea sau cvasianonimatul numelor de pe coperte, dar eu știu că nu e imposibil ca din lipsa de sonoritate, acum, a numelor, să apară, bing-bang-ul care să fi avut „explozibilul” chiar în... fișele mele. Multe, recunosc, din paginile revistei literare Baaadul literar (pe care, repet, o păstoresc) sunt umplute cu observațiile mele, da, critice, și nu mă feresc a aminti nume de creatori pentru care prestația mea contează: *Cristian Simionescu, Coriolan Păunescu, Marian Constandache, Ancelin Roseti, Ion Alexandru Angheluș, Ioan Maftעי-Flavus, Cezar Ivănescu, George Bacovia, Petruș Andrei, George Irava, Iancu Grama, Elena Buznă, Iorgu Gălățeanu, Viorel Savin, Vasile Voiculescu, Octavian Stoica, Florin Iordache, Val Butnaru (Chișinău), Sergiu Brandea (Israel), Const. Hușanu (Israel), Teodor Pracsiu, Ion Iacob-Bencei, Maria Mănuță, Sonia Elvireanu, Emilian Marcu, Dumitru Vacariu, Ion Murgeanu, G. Topîrceanu, Ion*

Popescu-Sireteanu, Lisandru Neamțu, Bogdan Ulmu, A.G. Forester (Canada), Marian Staș, Gheorghe Bâlici (Chișinău), Serghei Coloșenco, Traian Vasilcău (Chișinău), Ioan Minulescu, Grigore Vieru (Chișinău), Constantin Chiriță, Ion Hobana, Virgil Chiriac, Toma Michinici, Marcel Cuperman (S.U.A), Horia Roman-Patapievici, Cătălin Mihuleac, Paula Adriana Cozian, Mihai Sultana Vicol, precum și alți „necunoscuți”.

Deși poate părea un opis orgolios înșiruirea aproape pedant oferită, gestul meu este al omului care, nevrând să iasă în evidență cu orice preț (pentru că, nu știți, dar am lăsat pe margine prefete destule scrise unor cărți...), nu mă sfiesc a zice că n-oi fi inventat eu critica literară, dar nici departe de ea nu-s. Mai pot crede în mine și asta se va perpetua până la împlinirea vârstei pe care mi-am hărăzit-o (dar n-o divulg, sic!).

Scriitorul care se crede epolat în chiar clipa în care și-a finalizat textul al zecelea dintr-un grupaj care, imediat și fără girul unui mentor, se vrea *volum* - de versuri, firește - are șansa adunării doar a membrilor familiei sau poate a bisericuței cu preot interimar fără știința didascalilor.

Când un asemenea scriitor, dar și ciracii care se cred susținătorii clipei, nu vor înțelege că *generația* nu este doar o vorbă, ci o treaptă certă într-o evoluție axiologică de la care nimeni nu se poate sustrage, e mai mult ca sigur că viitorul lui nu va începe niciodată. O literatură, oricât de mică și neînsemnată, dacă nu are un trecut cât de firav, nu va avea picioare cu care să înainteze, ci doar un vis searbăd care moare chiar când soarele-și deschide geana.

Poetul adevărat, cum mai scriam și altădată, nu are nevoie de laude, ci de sfaturi. Cameleonismul în literatură e moartea sigură a acesteia. Asta-i. Destui asemenea scriitori, fără un autocontrol serios, fără discernământ, dar într-o confuzie inconștientă, sunt, fără să știe de ce, în situația de *être de mise*, voind adică să fie la modă, de a avea (ha, ha!) trecere.

Optimist sunt, în putere mă aflu, creionul îl știu mânuși, ce-mi mai trebuie!!

25 mai, 2016

Tata a fost educator, asta se știe,
Iar noi, copiii, ne-am mândrit cu asta.
Copilăria noastră a fost, cumva militărie,
Căci tata s-a impus mereu și: „Basta!”

-„Fetițo, masă, somn și școală” erau vorbe
Pe care tata le rostea cu ochii scânteind,
Și noi le asumam ca niște norme.
Le respectam trăind, crescând, iubind.

N-ar fi făcut nimic de n-ar fi fost
Alături, zi de zi cu mama, Înger bun.
Ea ne-a știut la fiecare ce-are rost
Să ai, să faci, pe-al vieții drum.

Mi-o amintesc frumoasă, păr de soare,
Cu mâini de trandafir, petale moi.
Ani au trecut, pe toți ne doare,
Căci nu mai au prea mult timp pentru noi.

Sunt azi bătrâni, cu pasul greu, mai uită,
Se-ntorc de câte două ori în loc.
Schimbă priviri severe, le e jenă
Și pomenesc mereu de nenoroc.

La poartă ies când îi răzbește dorul
Cu mâna streășină la ochi spre zarea răvășită
Și nu mai au, ca altădată zorul,
Oftează și se-ntorc în curtea părăsită.

Tot ce lucrează și orice adună
E pentru când s-ar întâmpla cu toții,
Căci azi, la masă când s-așază,
Ei numără în primul rând nepoții.

Au părul alb și fața mai blajină,
Iar glasul s-a făcut domol ca pasul.
În ochi privirea e senină. Nu au dușmani,
Căci nu știu când vine ceasul.

Tata-i tăcut, nu-ți cere mai nimica...
Mereu s-a mulțumit cu prea puțin,
Iar mama-și drămuiește des risipa
De dragoste, de sfat, răbdare... Toți o știm!

Ei sunt părinții noștri -Învățătorii
La școală și acasă... Nu-i puțin!
Au fost pentru întregul sat: Educatorii
Cu calificativ de: „Bun creștin!”

Drumul vieții, de Dionisie Gradu

„Pe propriile picioare...”

Sub aceeași mască

Plouă. Pune-ți masca tămăduitoare
Să-ți faci spre rândul din față cărare
Cu mâinile toamnei mă-mpletești duos
O frunză pe față,o lacrimă pe dos...

Vin și pleacă măști în gara lumii
Îndulcind ferestre unde zborul nu mi-i...
De-află printre îngeri ce măști te-au trădat
De ce să-ți mai cauți chipu-adevărat?

Plouă. Numai **Versul cel Rău** stă de pază
La intrarea-n mască peste altă mască
Ne-apără de cortina netrasă la timp
De roluri prea strâmte,de masca de schimb...

Eliberare

De când ai plecat
te-a vizitat alt timp
nimic nu mai e la locul lui
nici trupul, nici aerul,casa
cum tropăie pe scări prima rază
nu mă recunoaște
și se-ndepărtează
cum mușcă singurătatea din prag
cât te-a înălțat,cât te-a durut
că versul cel rău te-a făcut
încolăcit stă la masă
-nu fii în transă-
e un fel de șarpe de casă
așa că fă-ți curaj
descalță-te de tine
și intră

La nunta primăverii

La nunta primăverii-ți scriu
Cu petale de chiparos
Când zarzării ne împrumută
Viața lor roz...

Știai c-a-nflorit peste noapte
În vitrina din colț
Jumătate de eternitate ?...
Te-ascunzi în petale să te miros...

La nunta primăverii
Ne-adunăm, apoi ,fiecare să vedem
Cine prinde ca pe buchetul miresei
Luna căzătoare...

Pe propriile picioare înaripat te miri:
Numai spinii-nving sub măști de trandafiri...
Și ce dacă plouă? Ce-o să ne zâmbească
Cerul și pământul sub aceeași mască!...

Sinceritate

Când se-ntinde somnoros răsăritul
până vis-a vis de-această viață
înrouându-ne mâinile iertătoare,
Când fug portretele din ramă
Cine-mpacă străzile certate
Și le-adună-n Babilon pe toate?
Versul meu cel Rău - de bună seamă...

Stă în umbra drumului să ne-aprindă urmele
Când glumește moartea cu vecinul de la parter
Doamne,singură între patru planete recunosc
Și eu m-am uitat înspre Sodoma și Gomora
asemenea femeii lui Lot
Deci,Doamne,sunt gata să mă lepăd de mine însămi,da'
Doamne, de **Versul cel Rău** nu mă lepăda!

Rod, de Dionisie Gradu

El e lumea ce foșnește amețitor în mintea mea,
 taina dintr-un colț umbros de suflet,
 mireasma revărsată dintre ramuri de măr înflorite
 în trupul-amintire, ca o tămâiere dintr-o țară îndepărtată
 despre care nu știi nimic, dar o simt, tandră mângâiere
 a îngerului ce-mi șoptește despre cel viu,

nu plânge, mai bine surâde să se înalțe surâsul la cer,
 va ști că n-ai uitat, o să-ți trimită porumbei albi
 pe acoperiș, două turturele pe un rămuriș,
 ploaia ca o apă vie în grădina ta,

iubirea și uimirea lui în umbra ei verde.

30.05.2016

Întinse sunt zilele peste tulburi cuvinte,
 în ape neclare nu se mai ivesc pești,
 nu se mai limpezesc privirile în amurg,
 se frâng răsărit și apus în mâinile goale
 și doare albastrul întors spre Apus.

31.05.2016

În grădina cea mare e una mai mică,
 în care cântă sau se întunecă primăveri,
 după cum bate vântul destinului,
 învăluită-n nori negri, cenușii, alburii,
 cu secetă și foame printre bălării de tot soiul,
 cu aripi albe desfăcându-se în zboruri
 copleșitoare peste orice fir răsădit
 ori crescut de aiurea pe pământul arid,
 chipul tău, Doamne, se aprinde-n culorile serii,
 curăță-mi grădina de aripi negre și buruieni,
 să strălucească în frunzișul din mine
 trandafirul galben din prag,
 fața ta, Doamne, n-o întoarce de la mine,
 binecuvântată să-mi fie grădina
 înmiresmată de surâsul tău.

31.05.2016

Euridice stăruie în lumină,
 umbrele nu se fac trup,
 nu se lasă strânse în brațe,

Orfeu s-a strecurat
 în Hades să dezlege misterul,

uneori i se arată în vis,
 ea îl mai caută încă,
 îi murmură vorbe uitate,

surâde, coborând
 printre viile verzi,

ea nu-l urmează,
 așteaptă clipa când
 pleoapele se ating:

lumina cântă, Orfeu
 se frânge în psalm.

25.05.2016

Singurătatea
își plimbă melancolia
pe străzile goale,

arborii din margini de drum
crengile-și lasă
și lin o ating;

în noaptea asta cerșesc adăpost,
amintirile să nu mă atingă la noapte,
până la ziuă să nu mai doară,
blânde, cumiți,

și-n noaptea asta înstelată,
prin aer diafan să ascult senin
singurătatea cu pașii ei goi,
târându-se ca un milog
pe străzile și trotuarele goale.

12.07.2016

În tăcerea frunzelor n-am găsit împăcare,
în galbenul trandafirului proptit în prag
doar durerea unei topiri tăcute,
tristețea o clipă în ochii tăi
întorși în tăcere să nu văd,

poate-ai știut
ce eu nu trebuia să aflu
și ai tăcut până s-a făcut prea târziu,

tăcerea ta doare,
un pumn de cenușă legănată pe drum,
și liniștea cu degete moi în fereastră,
tristețea ochilor tăi,
tăcerea ce doare.

13.07.2016

Pașii tăi tăcuți se pierd pe sub luna plină,
în mișcarea lor atât de ușoară
doar lumina,
spre ziuă se risipește alba lor urmă,
se lasă încet pe pământ,
îmi atinge lin tâmpla
și tresar în somn sub tăcerea lor.

26.07.2016

leri nu scotoceam
prin asfințituri
să-ți aflu urma,

pluteam
în culorile serii,
sus, pe colină,
deasupra mormintelor,

asfințește soarele peste deal
și-o rază răzleață
stă țeapănă-n aer
între noi și Apus,

trecem pe lângă morți
cum trece soarele dealul
să răsară spre ziuă,

suntem ziua fără apus
deasupra mormintelor,

sus,
pe colină,
fără tine,

soarele asfințește,
în raza răzleață,
ziua apune
singură pe deal,

apusul
se năruie la picioarele tale
dincolo de deal.

5.08.2016

Taifun

asalt la baionetă,
sângerează creier și trup,
inima se răsuțește arsă
în somn, fără casă,

trup despicat
de tășuri străine,
arsura,
plumbul în frunte,

un samurai îngenunchiat
de vârf de sabie,
tresărind în cădere
sub arsura atât de aproape.

25.07.2016

Rugăciune

Doamne,
dă seninătate gândului meu
ca nicăieri limpezimea lui
să nu cadă în drum,
să se deschidă lin sub atingerea ta
petale înrourate
în palma albastră,
irisul cu zvâcnet de curcubeu
izvorând lumea,
și peste lume, Doamne,
surâsul tău.

30.07.2016

la pescuit

tata a uitat să mai vină,
îl aștept de o viață,

a coborât într-o zi de-a lungul râului
să caute pești
și-a uitat să se întoarcă acasă,

nu mai știe
decât de balta cu pești,

ziua și noaptea aruncă năvodul
doar se va ivi raza aurie din mâl,

într-o zi adormise,
tocmai atunci peștele se urcase în luntre,

adormise de-a binelea
în singura lui casă,
balta cu mâl.

5.08. 2016

mărul

cad merele
precum frunzele toamna,
se scutură rodul de vară,
mărul miraculos în care
a pătruns viermele
să-i grăbească căderea,

se risipește rodul viermuit
pe pământul tăcut,

doar unul singur sus,
pe un ram,
să nu-l poți atinge,
strălucește ca un rubin în soare,
nici toamna, nici iarna nu-l ating,
e tot pe ram, mai ofilit,
dar nu cade,

nu putrezește, tot mai stingher
și mai singur în noapte.

vântul rece din Nord
prin ramurile goale,
ploile toamnei
și zăpezile iernii,

singur, tot mai stingher
sub îngheț,
un roșu limpezit
în suflul dezghețului,

e tot pe ram,
ceva mai bătrân,
dar nu cade.

14.08.2016

Econ

Stimate domnule Gruia Novac,

Regret că mulțumirile mele pline de uimire în urma surprizei pe care mi-ați făcut-o se întorc atât de târziu spre dumneavoastră. Regret, de asemenea, că mesajul meu spontan s-a pierdut în neant din cauza calculatorului ce s-a blocat, iar acum, revenind în oraș, vă scriu altul, ce nu mai e la fel.

Am primit plicul chiar în ziua plecării, de ziua mea. L-am găsit pe hol, înainte de plecare. Nici nu vă puteți imagina uimirea, surpriza, prima urare venea de foarte departe, de la dumneavoastră, deși nu ne cunoaștem decât din textele publicate în revistă, mai ales că prieteni foarte buni m-au sunat a doua zi, uitând. Nu știu cum ați aflat data nașterii, însă gestul dumneavoastră mi se părea că vine dintr-o lume uitată, avea ceva din frumusețea gesturilor unei persoane distincte, cum rar mai întâlnim în acest veac prin care gonim. Am și uitat cum arată o urare scrisă de mână, într-o lume a urărilor virtuale. Ziua căpatase astfel o strălucire aparte printr-un gest și a continuat blând, senin până seara când totul s-a inversat. Pentru acest gând senin și bucurie vă mulțumesc din tot sufletul. Poate că e nevoie să reînvățăm prin alții gesturi firești, ce au sens, să nu ne lăsăm copleșiți de lucruri nesemnificative și să uităm ceea ce contează în viață.

Mulțumiri calde, prietenești, din Ardeal.
Cu prețuire și simpatie
Sonia Elvireanu

Pe Cezar IVĂNESCU?

Omul? Nu l-am iubit, l-am respectat întotdeauna. Fire voluntară și recalcitrant notoriu (mai cu seamă în momentele de alcoolizare, care nu erau rare!), C.I. nu-i agrea decât pe lingușitorii cărora le accepta Țoiul, pe cei socotiți de departe inferiori lui, lustruitorii de bombeuri cotidieni. De aceea nu l-a agreat pe Lucian Vasiliu, chiar dacă azi nu recunoaște!...

Eu nu am făcut parte din alaiul lui, cunoscându-i... idiosincraziile. Pentru profesori - mai ales ai lui - avea o inconsolabilă aversiune. Absolut toți, fără ordine și asemuiți cu o tălăbă, erau tâmpiți. Iar eu am fost profesor...

Poetul Cezar Ivănescu? Probabil o eroare. O prihană acceptată și, mai apoi, tolerată, fiindcă adeseori părea spectaculos; asemenea soitarului drăgaicelor din veac sau nebunului satului.

Așa se și explică amenitatea bengală pentru scriitura lui, parcă mai altfel dar nicidecum diferită, aplecare stărnită de un sentiment de târșală (in)explicabilă cumva

și nemărturisită de aceea nicidecum; sentiment care nu te obligă la nimic, pricină pentru care, din rar în mai rar, îl lași să se manifeste. Nu strică, nu ajută, bâlciul tot are loc, cu lanțurile lui învârtitoare și cu gardurile vopsite ... „Și-atunci simțim în felul nostru / că suntem de prisos” (Agamemnon).

„Interesul” câtorva mai încearcă să aprindă interesul pentru el: pentru un *Agamemnon* multiplicat obositor, pentru *Doine* improvizate, pentru câte un *Rosarium* inventat sau pentru niște discipoli inexistenți (din fericire)... Lui i s-a părut că „a biruit, cu vocea lui înspăimântată, spaimele”. Dar e părerea, singulară în 1985, doar a lui Artur Silvestri!

Gruia NOVAC

August, 2016, Bârlad

Cărți tipărite de bârlădeni

1. Const. Chiper, Nicolaie Mihai, Mircea Fitcal, *Omagiu eroilor județului Vaslui*, Editura SFERA, 2016, Bârlad, 365 pagini, prefață de Grigore Buciu.
2. George Irava, *Cântece de acasă*, versuri, Editura SFERA, 2016, Bârlad, 90 pagini, cu o prefață de Gruia NOVAC.
3. Ștefan Durlai, *Lumini și umbre*, versuri, Editura Sfera, 2016, Bârlad, 208 pg.
4. Mihai Luca, *Fascinația și mirajul autografului, cu interferențe autobiografice*, Editura Sfera, 2016, Bârlad, Colecția revistei „Viața noastră”, 308 pagini, cu un *Cuvânt înainte* de Teodor Pracsiu.
5. Petruș Andrei, *Un dor nestins de nemurire*, versuri, Editura Rafet, 2016, Râmnicu Sărat, 126 pagini, Premiul „Fănuș Neagu” pe 2016.
6. Silvia Budescu, *Fugara*, roman, f.a. (probabil 2016), nu se menționează editura, 400 pagini, prefață („Romanul unui destin”) de Geo Călugăru.

Stau la același geam de patru ani, cu mici pauze, extrem de scurte, ca să nu ratez trecerea ei pe sub fereastră. Da, cred ce mi-a spus ghicitorul, că e sigur, absolut sigur, că în bucla asta de timp pașii ei se vor rătăci aici, în curtea umbroasă a imobilului pestriț. Cum mă dor ochii de-atâta privit, un prieten doctor mi-a adus soluție de argint coloidal, să-mi pun seara comprese pe ochi.

Pe Iulia am cunoscut-o cu ani în urmă, la un concert. Doi ani de zile am fost fericiți împreună, după care a evadat fără să lase vreun

semn. Sunt hotărât să procedez ca personajul lui Fowles și s-o răpesc pe Iulia. Măcar să știu motivul. Urăsc plecările neclare, fără explicații. Să înțeleg care mi-e vina. Poate m-aș fi corectat sau... Gata! Minunea s-a produs. Iulia a apărut sub bolta cafenie a clădirii. Intră la amanetul din curte ori la xerox, nu-mi dau încă bine seama. Poartă o rochie roșie scurtă și ochelari de soare fumurii. Cobor. Aștept cuprins de un soi de teamă cleioasă. Acum e în fața mea.

- Dacă nu urci la mine, folosesc sprayul paralizant - o ameninț.

- Biet nebun...dă-te la o parte să trec!

- Măcar să-mi spui adevărul, cred că merit!

- Despre ce vorbești? Nici măcar nu te cunosc.

- Sigur...trucurile tale ieftine. Hai, Iulia, zi!

- Mă cheamă Eva.

- Te cheamă Iulia!

- Vrei să chem poliția?

- La ce bun? Nu mai ai vreo șansă.

- Omule, pricepe că nu te cunosc, nu te-am văzut vreodată !

Cine mă prinde de braț? E nenorocita de asistentă ce mă supraveghează mereu, cu toate că n-o doresc, doar i-am spus prietenului doctor că n-o suport... iar acum îmi dă din nou injecția aceea grețosă... Dumnezeu să nu-i dea...

Econ

Stimate domnule Gruia Novac,

Sper că sunteți bine, așa cum vă știu de departe, neobosit publicist, spirit exigent, dar generos, iubitor de frumos. A trecut vara pe lângă noi toți și iată că ne-am trezit în toamnă, dar una frumoasă. Vă trimit pentru revistă o cronică și câteva poezii, mă bucur mereu când sosește plicul de la Bârlad cu un nou număr din „Baaadul literar”, pe care-l citesc cu plăcere. Vă mulțumesc din suflet pentru generozitate și colaborare. Aș dori să vă trimit primul meu roman, „Metamorfoză”, mi-aș dori mult să aflu impresia dumneavoastră, să merg pe această cale sau nu. Aș putea să vă trimit romanul pe adresa personală? Vă doresc sănătate, colaboratori deosebiți și evenimente culturale agreabile.

Cu deosebită considerație,
Sonia Elvireanu

Autor consacrat de SF, gen literar prin care își invită lectorul să descopere spații și lumi paralele, în perpetuă confruntare, inteligent construite, Lucian Dragoș Bogdan explorează cu talent narativ autentic diverse forme de SF, însă nu se limitează doar la pasiunea sa pentru literatura SF, ci se lasă tentat și antrenat, la sugestia editurii Tritonic, de aventura romanului polițist: *Pânza de păianjen* (2014), *Vânătorii de capete* (2016). În 2015, incitat probabil de nostalgia iubirii, publică *Uneori când visez*. E surprinzător să constați cu câtă ușurință se mișcă autorul dintr-o lume în alta, de la un gen la altul, modificându-și perspectiva naratorială și tehnica romanescă.

Uneori când visez (Tritonic, 2015) e un roman aparte în creația scriitorului. În primul rând, fiindcă se încadrează în beletristică, nu în literatura de frontieră cum e considerat SF-ul, fiind un roman contemporan de iubire. Surprinzătoare e perspectiva din care își construiește romanul, autorul se transpune în ipostaza unei naratoare implicate în diegeză, deci a unui personaj-narator feminin. Narațiunea homodiegetică, scrisă cu nerv, își păstrează ritmul alert printr-o înlănțuire de fapte contradictorii, într-o suită cronologică de aventuri, pornind de la o intrigă specifică mediului studentesc de pretutindeni: o frumoasă poveste de dragoste aneantizată de lășitatea și iresponsabilitatea bărbatului, prea tânăr și speriat de perspectiva pierderii libertății pentru a-și asuma statutul de tată și responsabilitatea creșterii unui copil.

Povestea e plasată într-un spațiu exotic, Indonezia, pentru un plus de pitoresc și diferență culturală, deși în prim plan rămâne acțiunea, nu geografia locului ori tradițiile culturale. Personajul reflectează însă deseori la diferența între mentalitatea orientală și cea occidentală prin relațiile profesionale/interumane cu profesorul olandez Vincent van Rijn și managerul american. Numele exotice ale personajelor (Melati, Utari, Ni Luh, Laami, Faisyal) ne transpun prin ele însele într-un univers tainic, necunoscut, dar nu total, discrepanțele din mediul studentesc indonezian fiind estompate de fenomenul mondializării, emancipării economice, culturale, educative, chiar și lente, de prezența firmelor occidentale, așa că nu este prea greu de evitat riscul denaturării culorii locale prin introducerea câtorva elemente de decor, sugestii gastronomice și vestimentare pentru a face lectorul să viseze la lumi îndepărtate geografic.

Lucian Dragoș Bogdan își alege ca personaj principal o studentă indoneziană eminentă de la Facultatea de fizică și cibernetică, o minte strălucită, un caracter puternic, bătaios, în ciuda emotivității feminine ce dezechilibrează

deseori, o fată pasionată de fizică, îndrăgostită, visătoare, sociabilă, cu șansa unei burse în Anglia, dintr-o familie modestă. Prin destinul eroinei, autorul demonstrează că tăria de caracter, voința, educația înving în situații limită, că dificultățile ce bulversează destinul uman trebuie înfruntate, rezolvate rațional, că maturitatea înseamnă experiență de viață, responsabilitate, șanse, oportunități și alegeri, eșecuri asumate, dar nu renunțare la vis, în ciuda spulberării și nostalgiei primei iubiri.

Melati, eroina romanului, e o fire pozitivă, povestea ei poate fi povestea oricărei tinere, de oriunde, o tânără dezamăgită de bărbatul iubit, indonezianul Faisyal, care o abandonează în loc să-și asume paternitatea copilului, obligată de circumstanțe să înfrunte singură realitatea prea dură, necruțătoare: exmatricularea din cauza sarcinii, pierderea statutului de studentă eminentă, a bursei și locului în campus, căutarea unui serviciu și a unei locuințe, modificările fiziologice produse de sarcină etc. Cu toate dificultățile aruncării bruște în lumea reală, în ciuda renunțărilor și umilințelor, norocul îi surâde deseori, i se deschid și închid perspective, dar singura certitudine care o motivează e copilul și viitorul lui. Tânăra inocentă, dedicată studiului și iubirii, învață să supraviețuiască mizeriilor vieții cotidiene și frustrărilor, să lupte pentru viața ei și a copilului său. Șansa sa reală, benefică, salvatoare, care o împlinește afectiv și spiritual e profesorul de fizică, inițial cauza involuntară a divulgării secretului sarcinii ce îi aduce năpasta exmatriculării, apoi persoana care o ajută, oferindu-i drept adăpost provizoriu propria casă, în final bărbatul îndrăgostit, gata să-i împlinească visul unei familii adevărate.

Povestea Melatei este o poveste cu happy end, tonică, ce urmează un fir narativ cronologic, fără discontinuitate temporală, structurată în capitole echilibrate ca amplitudine și substanță epică, în sensul alternării scenelor fericite/nefericite, ce mențin echilibrul psihic al eroinei și ritmul alert al narațiunii, integrând dialogul, descrierea și monologul interior al personajului ce-și judecă faptele, act de descoperire și autocunoaștere.

Uneori când visez reliefează capacitatea romancierului de-a explora mentalul și psihologia femeii și perseverența în a-și ilustra ideile, fiindcă orice acțiune are un sens la Lucian Dragoș Bogdan, personajul fiind un alter ego al autorului. Romanul său demonstrează o dată în plus magia poveștii narate cu talent, ce nu are nevoie de ingrediente rafinate și construcții sofisticate pentru a spune ceva, pur și simplu spune, iar povestea în sine despre tinerețe și nostalgia ei e reconfortantă.

Reviste primite

- **ARGEȘ**, nr. 6 (408) și 7 (409), respectiv iunie și iulie, 2016, redactor-șef: Dumitru Augustin Doman. „Pentru literele românești, *Argeș*-ul și-a făcut datoria cu vârf și îndesat: *O jumătate de secol i-a ținut omului de urât și românului i-a trecut urâtul*” (Mihai Barbu, *Argeș 50. La aniversară*, nr. 6 - iunie 2016, pg.18). Și: „Scriitor cunoscut, Gellu Dorian este prodigios poet, romancier, eseist, critic literar, dar și neobosit animator cultural de anvergură, organizând de două ori pe an Zilele Eminescu la Botoșani, cu Premiul Național Eminescu în iarnă (15 ianuarie), cel mai important de la noi, și cu premii pentru debutanți în vară (la 15 iunie). Nimic nu-i străin din ce ține de literatura română și chiar de viața literară românească”. (Dumitru Augustin Doman, *Gellu Dorian și suta lui de maestri*, nr. 7 - iulie 2016, pg. 11).
- **NOUL LITERATOR**, an VI, nr. 23, iunie, 2016, director fondator: Nicolae Petre Vrâncău, redactor-șef: Mihai Duțescu, Craiova. „O astfel de cercetare consacră afirmația că limbajul poetic sorescian este limba română în frumusețea simplității sale. O adevărată monografie stilistică a poeziei soresciene, volumul *Marin Sorescu - starea poetică a limbii române de Ada Stuparu este o mărturie în acest sens*”. (Ovidiu Ghidirmic, *O monografie stilistică a poeziei soresciene*, pg. 19).
- **POLEMICI**, revistă lunară de literatură, serie nouă, director: Alexandru Buican.
 - nr. 1-2, ianuarie-februarie, 2016. „*Lată* exemplul cel mai spectaculos de dispariție. (...) După un sfert de secol de silă de sine însuși, această populație ce pare sinucigașă, s-a aruncat, pur și simplu, în brațele „neamțului” Iohannis. Se poate imagina o situație mai jenantă de milogeală?” (Editorial, pg. 2).
 - nr. 3-4, martie-aprilie, 2016. „A zice «*nu mai interesează pe nimeni*» mi se pare o lipsă de modestie, o exacerbare a autorității personale, un gest sumăr de negativism, cinic și disprețuitor; o șicană la adresa anumitor contemporani, un „moft” critic” (Constantin Călin, *Vorbe, vorbe, vorbe*, pg. 20).
 - nr. 5-6 mai-iunie, 2016. „Era să uit că în titlu, l-am amintit și pe Lucian Boia, istoriograful comercial al ultimului deceniu. Oricum, el nu schimbă nici o paradigmă, aplecându-se, cu grație, spre zona ignoranței marelui public.” (Grigore Traian Pop, *De la Oswald Spengler la Emil Cioran*, Lucian Boia și Paul Ghițiu, pg.7).
- N.B. Mulțumim redacției, cu precădere d-lui redactor-șef Alexandru Buican, dar și, prin reul, d-lui Constantin Călin din Bacău, domnia sa recomandându-ne. Revista **Polemici** e o prezență care, fără să fie „înțepătoare” și „rea”, este necesară și obiectiv-informativă. **Baaadul literar** salută, astfel, **Polemici**(le) Băii Mari!
- **ARGEȘ**, an. XV (L), nr. 8 (840), august, 2016, Pitești, redactor-șef: Dumitru Augustin Doman. „Până când se va demonstra (științific?) că tendința indivizilor de a scrie poezie e, totuși, o boală, cred că e bine să ne bucurăm de această anomalie.” (Adrian Alui Gheorghe în dialog cu Angela Baci, rubrica „Dialoguri neconvenționale” pg. 12)

Crochiuri
de
Dionisie Gradu

Aniversare cu sfârșit continuu

Scriitorul român **Dumitru VACARIU** a adunat **85** de ani la vârsta Domniei-Sale.

Trăitor în Iași atâtor Măreții, Dumitru Vacariu, coborâtor, prin mamă, din familia lui David Creangă din Pipirig, s-a născut la **21 Septembrie**, 1931, în satul Dolia, comuna Pipirig, jud. Neamț, la poalele muntelui Hălăuca, acolo unde-s izvoarele Ozanei „cea frumos curgătoare și limpede ca cristalul”.

Este autorul unui șir de volume: 13 romane, 3 de povestiri, 5 de versuri, 3 piese de teatru pentru copii și tineret, 8 de cercetare, 9 ediții îngrijite, albume, antologii, colaborări la peste 20 de publicații, dar și „posesorul” a 3.222 zile de pușcărie, executate „creștinește” între 1958 și 1964, când clonț de sturz i-a mursecat boabele viței...

O lume de prieteni și un neam de admiratori îi trimit lui **Dumitru VACARIU** o zare întreagă de zâmbete, fiindcă nu altceva a risipit în jurul Lui.

Revista „Baaadul literar” (o umbră!) și redactorul ei șef (un semn!) îi pregătesc treptele următoare, pentru că Truț mai are multe de urcat!

La Mulți Ani, Maestre!

Să trăiești la fel, adică frumos, Bunule!

Te așteptăm la Aniversările de peste ani!

Cu plecăciune,
Baaadul literar

21 Septembrie, 2016

Prof. univ. dr. Sorin Bocancea, Țuțu Spiru, **Dumitru Vacariu**, Romulus Rusan (7 noiembrie 2014)

VERNISAJ

Expoziția de artă
«Oglinda»
(16 lucrări)

Autor: **Dionisie GRADU**
(născut în 28 iulie 1951,
Bârlad, județul Vaslui)

Profesia: profesor desen, pictor.
Studii: Facultatea de Arte Plastice Iași.
Membru al U.A.P. din România

Artistul bârlădean **Dionisie Gradu** trăiește cu sentimentul împlinirii datoriei față de tinerele talente pe care le-a modelat în ale frumosului de-a lungul vremii, așa că cel mai important lucru pentru el a fost că a putut cu seninătate să arate lumii că încă mai creează și nu o face oricum, ci explorând tumultoasa lume a valențelor plastice. Profesorul Dionisie Gradu a străbătut o întreagă „Metamorfoză” plastică, pe care a știut să o porționeze „gradu(al)” în fante de lumină și culoare, specifice etapelor sale de evoluție artistică, oferind vasluienilor apariții de vis ale unor lumi uitate de demult, compoziții luxuriante și diafane, dar - mai ales - șoaptele ciudate ale sufletului său, nu fără a lăsa în urma sa iubirea și admirația noastră.

Prof. dr. Laurențiu CHIRIAC

Trecere

Aproape nud

Lunatecul

Mirare

Compoziție

Icar

Triton

În arenă

Nud perfect

Contorsiuni

Oratorie

Gheme

Ut pictura poesis

Metamorphoză

Paiața

Furtună

Omida

Maree

IULIE

- 2/1914 — A murit scriitorul **Emil GÂRLEANU**
- 11/1855 — S-a născut folcloristul **Iuliu ZANNE**
- 15/2014 — A murit poetul și actorul **Gruia NOVAC jr.**
- 19/1980 — A murit scriitorul **Grigore SĂLCEANU**
- 21/1939 — S-a născut poetul **Cristian SIMIONESCU**
- 24/1911 — S-a născut criticul literar **George IVAȘCU**
- 24/1909 — S-a născut filosoful **Constantin NOICA**
- 28/1951 — S-a născut profesorul pictor **Dionisie GRADU**
- 29/1885 — S-a născut **Victor Ion POPA**

AUGUST

- 1/1861 — S-a născut folcloristul **Mihai LUPESCU**
- 1/1895 — S-a născut scriitorul **Ion VALERIAN**
- 1/1933 — S-a născut prozatorul **Sergiu BRANDEA** (Israel), originar din Bârlad
- 5/1922 — S-a născut prozatorul **Marin PREDA**
- 6/1941 — S-a născut poetul **Cezar IVĂNESCU**
- 12/1933 — A murit lingvistul **Alex. PHILIPPIDE**
- 13/1917 — A murit poetul **Alexei MATEEVICI**
- 15/1883 — S-a născut prozatorul **Corneliu MOLDOVANU**
- 18/1957 — A murit poetul **George TUTOVEANU**
- 21/1723 — A murit savantul acad. **Dimitrie CANTEMIR**
- 26/1938 — S-a născut prof. univ. dr. **Adrian VOICA**, scriitor
- 31/1933 — S-a născut scriitorul **George GENOIU**

SEPTEMBRIE

- 1/1944 — A murit scriitorul **Liviu REBREANU**
- 5/1858 — S-a născut scriitorul **Alexandru VLAHUȚĂ**
- 6/1817 — S-a născut **Mihail KOGĂLNICEANU**
- 13/1908 — S-a născut eruditul comparatist **Edgar PAPU**
- 17/1881 — S-a născut poetul **George BACOVIA**
- 18/1942 — S-a născut medicul-publicist **Nicolae BOTEZATU**
- 20/1940 — S-a născut poetul **Ion Iancu LEFTER**
- 21/1931 — S-a născut poetul **Dumitru VACARIU**
- 24/1960 — S-a născut actorul-poet **Gruia NOVAC jr.**
- 26/1873 — S-a născut poetul **Dimitrie NANU**
- 27/1933 — S-a născut poetul **Grigore HAGIU**
- 28/1882 — S-a născut savantul **Vasile PÂRVAN**
- 29/2001 — A murit poetul **Gellu NAUM**
- 30/1939 — S-a născut doctorul **Constantin TEODORESCU**

Celor aproximativ 300 de colaboratori ai revistei *Baaadul literar*, din toți cei 10 ani ai apariției, nu le vom putea mulțumi niciodată pe măsura efortului lor. Dar nu-i uităm nici pe cei de la Tipografia și Editura „Sfera” din Bârlad, fără ajutorul cărora revista nu ar fi apărut la parametrii excepționali cunoscuți.

Revista *Baaadul literar* a murit ! Trăiască revista *Baaadul literar* !

Persoane de bună credință ce au contribuit în anul 2015 la protecția socială a membrilor Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad

Activitatea de protecție socială desfășurată sub egida Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” Bârlad nu ar fi posibilă fără **contribuția unor persoane de bună credință**, fie ele **fizice sau juridice**. De altfel, mare parte din manifestările cu caracter cultural - artistic pe care asociația le realizează sunt organizate tocmai cu sprijinul material ori intelectual al unor astfel de oameni de bine (spre exemplu în anul 2015, activitatea cultural-artistică a fost susținută cu suma de **144.962,52 lei** provenită din donații și sponsorizări). În această categorie, înscrîm și ajutorul venit din partea voluntarilor și colaboratorilor noștri, ce s-au implicat trup și suflet în activitățile culturale, sociale, sportive desfășurate de către asociația noastră.

Pe parcursul anului 2015, asociația s-a bucurat de sprijinul unor asemenea persoane, în așa fel încât **suma totală obținută din donații** s-a ridicat la finele anului la **239.545,50 lei**. Au contribuit **280 persoane juridice** și peste **2.649 persoane fizice**.

Amintim aici și contribuția unui număr de **1.111 persoane** ce au ales să direcționeze 2% din impozitul pe venit, sumă ce s-a ridicat în anul 2015 la cifra de **38.858,90 lei**.

Demn de amintit este și ajutorul oferit de către firma S.C. *Confecții S.A. Bârlad* ce a acordat unui număr de **854 membri C.A.R.P.** cămăși în valoare de **29.982,08 lei**, dar și donația ce a fost pusă la dispoziția asociației de către cunoscuta **interpretă de muzică populară Mioara Velicu** constând într-un pat de masaj cu pietre de jad în valoare de **11.048,00 lei**.

Pe parcursul anului 2015, asociația a declanșat și o campanie de strângere de fonduri în vederea editării unei **Monografii a eroilor din județul Vaslui**. În acest sens, s-a strâns suma de **14.694,00 lei**.

Nu putem uita nici **contribuția acelor entităților juridice** ce ne-au sprijinit în demersul nostru de asigurare a protecției sociale a persoanelor vârstnice pe parcursul anului 2015, precum: Prefectura județului Vaslui, Consiliul județean Vaslui, Primăria municipiului Bârlad, primăriile din comunele unde Casa deține sucursale, Casa de Cultură a Sindicatelor „George Tutoveanu” Bârlad, Muzeul „Vasile Pârvan”, Teatrul „Victor Ion Popa”, Centrul „Mihai Eminescu”, Uniunea Pensionarilor Bârlad prin președinte Popa Catinca, Poliția municipiului Bârlad, Tipografia S.C. Irimpeș S.R.L., mass media locală și alții.

De asemenea, aducem pe această cale mulțumiri și celor **97 de persoane fizice și juridice** ce au sprijinit manifestările dedicate celebrării cuplurilor ce au împlinit 50 de ani de la căsătorie – **Nunta de Aur** ce au donat suma de **14.185 lei**.

PERSOANE FIZICE LITERELE O-P

OANCEA CONSTANTIN, PUIEȘTI - VASLUI
OASENEGRE LUCIA, BÂRLAD
OASENEGRE MARINICA, BÂRLAD
OBREJA ANDREEA, BUCUREȘTI, Sectorul 6
OBREJA CRISTINA, BÂRLAD
OBREJA DANA COCA, BÂRLAD
OBREJA ELENA CLAUDIA, BÂRLAD
OBREJA GABRIEL, BÂRLAD
OBREJA IULIAN, BÂRLAD
OBREJA PAULA CRISTINA, BÂRLAD
OBREJA SIMONA, BÂRLAD
OCRAIM CONSTANȚA, BÂRLAD
OGALAȚIAN LUCIAN, BÂRLAD
OGLAN LUCIAN, BÂRLAD
OLARU ANICA, IANA - VASLUI
OLARU AURELIA, BAIA MARE
OLARU DORU, BÂRLAD
OLARU EVELINA, BÂRLAD
OLARU GABRIEL, BÂRLAD
OLARU GHEORGHE, PERIENI - VASLUI
OLARU IOAN, POGANA - VASLUI
OLARU ION, IANA - VASLUI
OLARU IONEL, BÂRLAD
OLARU MELANIA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
OLARU MIHAELA, IANA - VASLUI
OLARU OLIVER, BÂRLAD
ONCIU IONEL, BÂRLAD
ONICA CIPRIAN PETRISOR, BÂRLAD
ONICA IOAN, IVEȘTI - VASLUI
ONOFREI ANA MARIA, BUCUREȘTI
ONOFREI DORINEL, BÂRLAD
ONOFREI ELENA, IVEȘTI - VASLUI
ONOFREI MARIA, CIOCANI - VASLUI
ONOFREI NICUȘOR, Sat Rânzești, Comuna Fălciu
- VASLUI
ONOFREI ODISEI, BÂRLAD

ONOFREI VIOLETA, VIIȘOARA - VASLUI
ONU EMILIA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
ONU GHEORGHE, POGANA - VASLUI
OPREA CONSTANTIN, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
OPREA CONSTANTINA, IVEȘTI - VASLUI
OPREA DAN, PUIEȘTI - VASLUI
OPREA ECATERINA, BUCUREȘTI
OPREA GETA, ȘULETEA - VASLUI
OPREA MARIUS CONSTANTIN, PUIEȘTI - VASLUI
- VASLUI
OPREA MIHAELA, BÂRLAD
OPREA VIRGINIA, PUIEȘTI - VASLUI
OPRIȘAN TOADER, COROIEȘTI - VASLUI
ORZA TEODOR, VINDEREI - VASLUI
OSOIANU VICTOR, BÂRLAD
OȚEL LILICA, MURGENI - VASLUI
OUATU ELENA, BÂRLAD
PAHONE LARISA, PUIEȘTI - VASLUI
PAHONE LIVIU AURELIAN, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
PAIU ANDREI CĂTĂLIN, ALEXANDRU VLAHUȚĂ - VASLUI
PAIU GRIGORE, BÂRLAD
PAIU IRA, GRIVIȚA - VASLUI
PAIU SANDU ION, MURGENI - VASLUI
PALADE CARMEN, BÂRLAD
PALADE PARASCHIVA, BĂCANI - VASLUI
PALOMARU IOANA, BÂRLAD
PANAINTE VARVAR, COROIEȘTI - VASLUI
PANAITA ELENA, PUIEȘTI - VASLUI
PANAITA IOAN, PUIEȘTI - VASLUI
PANCU MIHAELA, BÂRLAD
PANICA DANA, BÂRLAD
PANȚIRU VALERIAN, BÂRLAD
PANȚURU LIVIU, BÂRLAD
PARAIPAN DOINIȚA, COROIEȘTI - VASLUI
PARAIPAN SPIRIDON, COROIEȘTI - VASLUI

PARASCHIV DANIELA, BÂRLAD
PARASCHIV MARIA, GRIVIȚA - VASLUI
PARASCHIV SIMONA, COROIEȘTI - VASLUI
PARASCHIV VALERIA, GRIVIȚA - VASLUI
PARFENE ADRIANA, DODEȘTI - VASLUI
PARFENE CONSTANTIN, ȘULETEA - VASLUI
PARFENE IOANA, ȘULETEA - VASLUI
PARPALEA MARIUS, BANCA - VASLUI
PASARGIU LUCICA, MĂLUȘTENI - VASLUI
PASAT CĂTĂLIN, BÂRLAD
PASAT CRISTIAN MIHAI, BÂRLAD
PASCAL IONUȚ COSTINEL, ZORLENI - VASLUI
PASCAL MIHAELA, ZORLENI - VASLUI
PASCAL PAUL CĂTĂLIN, ZORLENI - VASLUI
PASCAL STELIAN, ȘULETEA - VASLUI
PASCAL VALENTINA, IVEȘTI - VASLUI
PASCALIU LENUȚA, IANA - VASLUI
PASCARU MARGARETA, BÂRLAD
PASCU MARICICA, ALEXANDRU VLAHUȚĂ - VASLUI
PASCU NECULAI, BÂRLAD
PAȘCANU DANIEL LUCIAN, BÂRLAD
PAȘCANU LĂCRĂMIOARA, BÂRLAD
PATRICHE DANIELA, BÂRLAD
PATRICHE ELENA CLAUDIA, BÂRLAD
PATRICHI LIVIU, BÂRLAD
PATRICHI LOREDANA LENUȚA, BÂRLAD
PAULINER GEORGETA, BÂRLAD
PAVĂL MARIA, BÂRLAD
PAVEL LIVIA, BÂRLAD
PAVEL ADRIAN, IAȘI
PAVEL AURICA, PERIENI - VASLUI
PAVEL ELENA, GRIVIȚA - VASLUI
PAVEL IOAN, BÂRLAD
PAVEL ION, GRIVIȚA - VASLUI
PAVEL IONICA, BÂRLAD
PAVEL LARISA, IAȘI

PAVEL MARICEL, GRIVIȚA - VASLUI
 PAVEL SEBASTIAN MIHAI, BÂRLAD
 PAVEL VIOREL, PERIENI - VASLUI
 PAVELESCU PAVEL, BÂRLAD
 PAVELESCU VICTORIA, BÂRLAD
 PĂDURARU ION, BÂRLAD
 PĂDURARU MARCELA, ZORLENI - VASLUI
 PĂDURARU NICUȘOR, ZORLENI - VASLUI
 PĂDURARU SIMONA, BÂRLAD
 PĂDURARU TINCA, ZORLENI - VASLUI
 PĂDURESCU LENUȚA, COROIEȘTI - VASLUI
 PĂLĂDUȚĂ LOUIS IULIAN, BÂRLAD
 PĂTRAȘCU IONEL, GRIVIȚA - VASLUI
 PĂTRAȘCU VASILICA, IANA - VASLUI
 PĂUN ELENA, MURGENI - VASLUI
 PĂUNESCU TINCA, COROIEȘTI - VASLUI
 PĂVALAȘC VIOREL, BÂRLAD
 PĂVĂLUȚĂ MARIA, BÂRLAD
 PELIN COSTEL, BÂRLAD
 PERJU ELVIRA, BÂRLAD
 PERJU OLGA, BÂRLAD
 PERJU SEBASTIAN, BÂRLAD
 PETCU COSTEL, PERIENI - VASLUI
 PETCU PETRACHE, HĂLĂREȘTI
 PETCU TITI, POGANA - VASLUI
 PETRE TINCUȚA, MURGENI - VASLUI
 PETRE VENEAMIN, MURGENI - VASLUI
 PETREA CLAUDIU, BÂRLAD
 PETREA COSTICĂ, POGANA - VASLUI
 PETREA CRISTINA, BÂRLAD
 PETREA ILIE, ZORLENI - VASLUI
 PETREA MARIA, COROIEȘTI - VASLUI
 PETREA SILVIA, BÂRLAD
 PETREA VASILICA, ZORLENI - VASLUI
 PETREA VIRGINICA, PERIENI - VASLUI
 PETRICA ȘTEFANIA, BÂRLAD
 PETROVICI GABRIEL, BÂRLAD
 PICIU LIVIU, VIIȘOARA - VASLUI
 PINTILIE ION, IANA - VASLUI
 PINTILIE TINICA, BÂRLAD
 PINTILII ANTONETA, BOGDĂNEȘTI
 PISTOL NELUȘA, RAIU, MURGENI - VASLUI
 PÎNZARU DUMITRU, COROIEȘTI - VASLUI
 PÎNZARU IONEL, BANCA - VASLUI
 PÎNZARU MARICICA, BANCA - VASLUI
 PÎRCIU MARICICA, BÂRLAD
 PÎRCIU TINCUȚA, VIIȘOARA - VASLUI
 PÎRVU AIDA, BÂRLAD
 PÎRVU MARIA, MĂLUȘTENI - VASLUI
 PÎRVU VALERIU, BÂRLAD
 PÎSLARU CAMELIA, BÂRLAD
 PÎSLARU DUMITRU, BÂRLAD
 PÎSLARU MARCEL LULU, BÂRLAD
 PÎSLARU PETRUȚA, BÂRLAD
 PLĂCINTĂ ANIȘOARA, MURGENI - VASLUI
 PLĂCINTĂ IOANA, BANCA - VASLUI
 PLĂCINTĂ MARIANA, GRIVIȚA - VASLUI
 PLĂCINTĂ MIHAELA, VOINEȘTI - VASLUI
 PLĂCINTĂ NICULINA, BANCA - VASLUI
 PLĂCINTĂ PETRUȚA, BANCA - VASLUI
 PLEȘU FELICIA, BÂRLAD
 PLEȘU MIHAELA, BÂRLAD
 PLETEA CORNELIA, BĂCANI - VASLUI
 PLETEA FLORINEL, BÂRLAD
 PLETEA IOANA, BĂCANI - VASLUI
 PLETEA MILUȚĂ, MURGENI - VASLUI
 PLETEA MIRELA, BÂRLAD
 PLETEA NELA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 PLETEA ROMEO, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 PLOP CONSTANTIN, GRIVIȚA - VASLUI
 PODAȘCĂ ȘTEFAN, BÂRLAD
 PODOLEANU ANGHEL, POGONEȘTI - VASLUI
 PODOLEANU CRISTIAN, BÂRLAD
 PODOLEANU SORIN, POGONEȘTI - VASLUI
 POGHIRC VIORICA, PERIENI - VASLUI
 POPA ALINA FLORINA, ZORLENI - VASLUI
 POPA ANCA-CRISTINA, EPURENI - VASLUI
 POPA ANGELA, BÂRLAD
 POPA ANIȘOARA, BÂRLAD
 POPA BENONE, COROIEȘTI - VASLUI
 POPA CONSTANTIN, POPENI - VASLUI
 POPA CORNEL, ZORLENI - VASLUI
 POPA ELENA, BÂRLAD

POPA FELICIA ADA, BÂRLAD
 POPA FLORENTIN, BÂRLAD
 POPA GENOVICA, BÂRLAD
 POPA GHEORGHE, ZORLENI - VASLUI
 POPA IANCU, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 POPA IOANA, POPENI - VASLUI
 POPA IONEL, ZORLENI - VASLUI
 POPA IONELA, ZORLENI - VASLUI
 POPA IONUȚ GABRIEL, VIIȘOARA - VASLUI
 POPA LENUȚA, POPENI - VASLUI
 POPA LUCICA, BÂRLAD
 POPA MARIANA OTILIA, BÂRLAD
 POPA MIHAELA LOREDANA, ZORLENI - VASLUI
 POPA MIOARA, GURA IDRICI - VASLUI
 POPA MIRCEA, POPENI - VASLUI
 POPA OLGA, BÂRLAD
 POPA PANAINTE, GURA IDRICI - VASLUI
 POPA SÂNDEL, POPENI - VASLUI
 POPA TINCA, POPENI - VASLUI
 POPA TIȚA, POPENI - VASLUI
 POPA VALENTIN NICOLAE, BÂRLAD
 POPA VASILE, POPENI - VASLUI
 POPA VIOLETA, POPENI - VASLUI
 POPA VIOREL CRISTINEL, VIIȘOARA - VASLUI
 POPA ZONIA, FÂLCIU - VASLUI
 POPESCU ANIȘOARA, BÂRLAD
 POPESCU EUGEN FLORINEL, BÂRLAD
 POPESCU IOAN, PUIEȘTI - VASLUI
 POPESCU MAGHIȚA, ODAIA BURSUCANI - VASLUI
 POPESCU MARIA, IVEȘTI - VASLUI
 POPESCU MARIEA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 POPESCU NICULINA, GRIVIȚA - VASLUI
 POPINCIUC ANA, ALEXANDRU VLAHUȚĂ - VASLUI
 PORTASE DAN LAURENTIU, BÂRLAD
 PORUMB COSTICĂ, BÂRLAD
 POSTOLACHE ADRIAN, PERIENI - VASLUI
 POSTOLACHE ANETA, BÂRLAD
 POSTOLACHE DANIEL, VIENA - AUSTRIA
 POSTOLACHE DORIN, PERIENI - VASLUI
 POSTOLACHE DUMITRU, PERIENI - VASLUI
 POSTOLACHE ELENA, BÂRLAD
 POSTOLACHE GINA, PERIENI - VASLUI
 POSTOLACHE JENICA, BÂRLAD
 POSTOLACHE MANUELA, BÂRLAD
 POSTOLACHE MIHAELA, PERIENI - VASLUI
 POSTOLACHE MIHAI, BÂRLAD
 POSTOLACHE NELA, PERIENI - VASLUI
 POSTOLACHI LIVIU, MĂLUȘTENI - VASLUI
 POTÎRNICHE DANIELA ELENA, BÂRLAD
 POTÎRNICHE VIRGIL, BÂRLAD
 POTÎRNICHE CULIȚĂ, Sat Tâlpigii, Comuna Ghidigeni, Galați
 POTÎRNICHE MĂRIOARA, Sat Tâlpigii, Comuna Ghidigeni, Galați
 PRASACU CATINCA, BÂRLAD
 PRASACU EMILIAN, BÂRLAD
 PRĂVĂLICI MARIA, GHERGHEȘTI - VASLUI
 PREDĂ IONEL, ZORLENI - VASLUI
 PRICOP AGRIPINA, IVEȘTI - VASLUI
 PRICOP DUMITRU, BANCA - VASLUI
 PRICOP MARIA, GRIVIȚA - VASLUI
 PRICOP MIHAELA, BÂRLAD
 PRISECARU EMILIA, ZORLENI - VASLUI
 PRISECARU FLORENTINA, POPENI - VASLUI
 PRISECARU MEDA LĂCRĂMIOARA, POPENI - VASLUI
 PRISECARU MIHAELA, BÂRLAD
 PRISECARU VASILE, POPENI - VASLUI
 PRISECARU VICTOR, POPENI - VASLUI
 PRODAN MIHAI, BÂRLAD
 PRUNEA MARINA, CLUJ NAPOCA
 PRUTEANU DĂNUȚ, ZORLENI - VASLUI
 PRUTEANU GHEORGHE, ZORLENI - VASLUI
 PRUTEANU LILIANA, POPENI - VASLUI
 PRUTEANU MARIA, BÂRLAD
 PRUTEANU MARICEL, ZORLENI - VASLUI
 PRUTEANU VALERICA, BÂRLAD
 PUFU MARIA, BÂRLAD
 PUIȚEL AUREL, Primar Comuna Pogonești
 PUIU ANIȘOARA, POCHIDIA - VASLUI
 PUIU GHEORGHE, UNȚEȘTI - VASLUI
 PURCARIU PARASCHIVA, BÂRLAD
 PURCEL CECILIA, BÂRLAD

PUȚOI DORINA, BÂRLAD
 RACHITA PARASCHIVA, BÂRLAD
 RACOVITĂ ADINA, POPENI - VASLUI
 RACOVITĂ DANIELA, ZORLENI - VASLUI
 RACOVITĂ DĂNUȚ, ZORLENI - VASLUI
 RACOVITĂ EMILIEA, BÂRLAD
 RACOVITĂ MARIANA, POPENI - VASLUI
 RACOVITĂ MIHAELA, ZORLENI - VASLUI
 RACOVITĂ NATALIA, POPENI - VASLUI
 RACOVITĂ NELU, ZORLENI - VASLUI
 RACOVITĂ VICTOR, POPENI - VASLUI
 RADU ANCA RITA, BÂRLAD
 RADU ANDREI, BÂRLAD
 RADU CĂTĂLIN, IANA - VASLUI
 RADU CONSTANTIN, COROIEȘTI - VASLUI
 RADU EUGEN, PUIEȘTI - VASLUI
 RADU VICTOR, UNȚEȘTI - VASLUI
 RADU VICTORIA, PUIEȘTI - VASLUI
 RADU ZOIȚA MIHAELA, IANA - VASLUI
 RAFAILĂ MIHAIL, BÂRLAD
 RĂDESCU ALDO LIVIU, BÂRLAD
 RĂDESCU ANTONIA, BÂRLAD
 RĂDESCU LIVIA, BÂRLAD
 RĂDUCANU MARIEA, UNȚEȘTI - VASLUI
 RĂDUCANU SURAI, CIOCANI - VASLUI
 RĂDUCANU VALERIA, BĂCANI - VASLUI
 RĂDULESCU ELENA, PUIEȘTI - VASLUI
 RĂDULESCU GHEORGHE, PUIEȘTI - VASLUI
 RĂȘCANU CARMEN MIHAELA, BÂRLAD
 RĂȘCANU ELENA, BÂRLAD
 RĂȘCANU VALENTIN, BÂRLAD
 RĂȘCANU VLAD GABRIEL, BÂRLAD
 RÂMBOI DUMITRU, BÂRLAD
 RÂNCU LIVIU ADRIAN, BÂRLAD
 REBEGEA GHEORGHE, CIOCANI - VASLUI
 REBEGEA IOANA, CIOCANI - VASLUI
 REZMERIȚĂ CLAUDIA, BÂRLAD
 RÎNCU GEORGETA, BÂRLAD
 RÎPAN ADRIANA, BÂRLAD
 RÎPAN RODICA, BÂRLAD
 RÎPAN ALEXANDRU, BÂRLAD
 RÎPAN CORNELIU, BÂRLAD
 RÎPAN GINA SIMONA, BÂRLAD
 RÎPAN PACHIȚA, BÂRLAD
 RÎPANU MARINICA, COROIEȘTI - VASLUI
 ROGOZ MARIANA, BÂRLAD
 ROIBU VERONICA, BÂRLAD
 ROMAN FLOAREA, COROIEȘTI - VASLUI
 ROMANIC DANA MONICA, BÂRLAD
 ROMANIC GEANINA, BÂRLAD
 ROMAȘC NELU COSTEL, VOINEȘTI - VASLUI
 ROMILĂ TATIANA, VOINEȘTI - VASLUI
 ROȘCA AURELIA, ȘULETEA - VASLUI
 ROȘCA DANIEL, PERIENI - VASLUI
 ROȘCA DOINA, PERIENI - VASLUI
 ROȘCA DUMITRU VALENTIN, BÂRLAD
 ROȘCA IOANA, FEDEȘTI - VASLUI
 ROȘCA LENUȚA, PERIENI - VASLUI
 ROȘCA MARIA, BÂRLAD
 ROȘCA MARIAN BOGDAN, BĂCANI - VASLUI
 ROȘCA NECULAI, BÂRLAD
 ROȘCA NELU IONEL, PERIENI - VASLUI
 ROȘCA PARASCHIVA, PERIENI - VASLUI
 ROȘCA TUDOR CONSTANTIN, PERIENI - VASLUI
 ROȘCA VALENTIN, BÂRLAD
 ROȘCA VASILE, PERIENI - VASLUI
 ROȘU ALINA ANGELA, BÂRLAD
 ROȘU BEBI, BÂRLAD
 ROȘU IONEL, BÂRLAD
 ROȘU LĂMIȚA, BÂRLAD
 ROȘU LUCIAN CORNEL, BÂRLAD
 ROȘU MARIA, BÂRLAD
 ROȘU NATALITA, ZORLENI - VASLUI
 ROȘU NICOLAIE, GRIVIȚA - VASLUI
 ROȘU VALENTIN, ZORLENI - VASLUI
 ROTARU ALEXANDRINA, BÂRLAD
 ROTARU BOGDAN CLAUDIU, BANCA - VASLUI
 ROTARU DRAGOȘ, BÂRLAD
 ROTARU EMIL, BÂRLAD
 ROTARU GEORGETA, GRIVIȚA - VASLUI
 ROTARU LIMONIA, BANCA - VASLUI
 ROTARU LUIZA MARICELA, ZORLENI - VASLUI

ROTARU MARIA , BÂRLAD
 ROTARU MARIAN, POPENI - VASLUI
 ROTARU MARICICA , BÂRLAD
 ROTARU OANA, BÂRLAD
 ROTARU SAFTA, BÂRLAD
 ROTARU ȘTEFAN, ZORLENI - VASLUI
 RUDI RODICA IONELA, ZORLENI - VASLUI
 RUDI VICTORIA, BÂRLAD
 RUSCA CIPRIAN, BÂRLAD
 RUSU ANA, BÂRLAD
 RUSU AURICA, IANA - VASLUI
 RUSU AURORA, POCHIDIA - VASLUI
 RUSU COSTANDA, BÂRLAD
 RUSU FÂNICA, PUIEȘTI - VASLUI
 RUSU GHEORGHE, COROIEȘTI - VASLUI
 RUSU GHEORGHE, IANA - VASLUI
 RUSU LENUȚA , COROIEȘTI - VASLUI
 RUSU MARIANA , BÂRLAD
 RUSU MIHAELA, BÂRLAD
 RUSU MIHAI, BÂRLAD
 RUSU MIRELA, ZORLENI - VASLUI
 RUSU NICA , IANA - VASLUI
 RUSU NICU, ZORLENI - VASLUI
 RUSU PROFIRA, POPENI - VASLUI
 SALAHORU ROMEO NICUȘOR, ZORLENI - VASLUI
 SALAHORU VIOREL, ZORLENI - VASLUI
 SAMOILĂ DANA, POPENI - VASLUI
 SAMOILĂ ELENA, ZORLENI - VASLUI
 SAMOILĂ MARIA, ZORLENI - VASLUI
 SAMOILĂ MARICICA, GRIVIȚA - VASLUI
 SAMOILĂ MATEI, ZORLENI - VASLUI
 SAMOILĂ ȘTEFANA, ZORLENI - VASLUI
 SAMOILĂ TINCUȚA, ZORLENI - VASLUI
 SAMOILĂ VALERICA, POPENI - VASLUI
 SANDU IONUȚ, BÂRLAD
 SANDU MARIA, BÂRLAD
 SANDU MIHAELA GABRIELA, BÂRLAD
 SANDU VICTORIA, BÂRLAD
 SARAGEA RAMONA, BÂRLAD
 SAULEA MARICEL, BÂRLAD
 SAULEA VIOLETA SIMONA, BÂRLAD
 SAVA IULIANA , IVEȘTI - VASLUI
 SAVA JANA, BÂRLAD
 SAVA MARIA , IVEȘTI - VASLUI
 SAVA MARIAN TOADER, ZORLENI - VASLUI
 SAVA TEODORA, FRUNȚIȘENI - VASLUI
 SAVIN AUREL, GRIVIȚA - VASLUI
 SAVIN GINEL IONUȚ, MURGENI - VASLUI
 SAVIN IULIANA , BÂRLAD
 SAVIN LILI, MURGENI - VASLUI
 SAVIN SILVIU, Sat Tălpigi, Comuna Ghidigeni, Galați
 SAVIN ȘTEFAN, BÂRLAD
 SĂLĂVĂSTRU COSTEL, GRIVIȚA - VASLUI
 SÂNDULACHE LIVIU, BÂRLAD
 SÂRGHI IOAN, BÂRLAD
 SCARLAT EMILIA, MURGENI - VASLUI
 SCĂRLĂTACHE ELENA ANCA, ȘULETEA - VASLUI
 SCĂTEIE IOANA, IANA - VASLUI
 SCHINEANU GHEORGHE, Sat Crivești, Comuna Tutova, jud Vaslui
 SCHINEANU MARIA , BÂRLAD

SCÎNTEIE CĂTĂLINA IONELA, BÂRLAD
 SCÎNTEIE CEZAR GABRIEL, BÂRLAD
 SCÎNTEIE DANA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 SCORPIE MÂNDICA, BÂRLAD
 SCRIPCARU ION, IANA - VASLUI
 SCRISTICIUC VIORICA , BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 SCURTU ALIN , BÂRLAD
 SCUTARU MARIAN VLAD, ALEXANDRU VLAHUȚĂ - VASLUI
 SECARĂ GABRIELA , PUIEȘTI - VASLUI
 SECĂREANU MITICĂ, ȘULETEA - VASLUI
 SERANFIR ALICE DOINA, BÂRLAD
 SERANFIR VASILICA, BÂRLAD
 SEVERIN ANA MARIA, BÂRLAD
 SILITRĂ GHEORGHE, BÂRLAD
 SILITRĂ MIHAELA, BÂRLAD
 SIMINESCU MIHAI, EPURENI - VASLUI
 SIMINESCU PETRONELA, EPURENI - VASLUI
 SIMINESCU VERONICA, EPURENI - VASLUI
 SIMION GHEORGHÎȚĂ, MURGENI - VASLUI
 SIMION MARIAN, IANA - VASLUI
 SIMION MARICEL, ZORLENI - VASLUI
 SIMION NECULAI, BÂRLAD
 SIMION UȚICA , IANA - VASLUI
 SITIA TOADER, MURGENI - VASLUI
 SÎRBU DOINA , BÂRLAD
 SÎRBU MANUELA, BÂRLAD
 SÎRGHI GIGI, BÂRLAD
 SÎRGHI MARIANA , BÂRLAD
 SÎRGHIE ADRIANA , POPENI - VASLUI
 SÎRGHIE COSTEL, POPENI - VASLUI
 SÎRGHIE GABRIELA, POPENI - VASLUI
 SÎRGHIE TINCA, POPENI - VASLUI
 SMÎNTÎNĂ NICOLETA, BÂRLAD
 SMUC ANDREEA, BÂRLAD
 SOCOLA PETRU, BÂRLAD
 SOLOMON VALERICA, BÂRLAD
 SOLOVIEV MARIA, ZORLENI - VASLUI
 SPANACHE FLORENTINA, BÂRLAD
 SPANACHE VASILE , BÂRLAD
 SPANACHI MIHAELA, BÂRLAD
 SPĂȚARU ANDREI, BÂRLAD
 SPĂȚARU FLORICA, VIIȘOARA - VASLUI
 SPĂȚARU ION, BĂCANI - VASLUI
 SPĂȚARU MARIA, BÂRLAD
 SPIRIDON MARIA, BÂRLAD
 SPIRIDON MARIAN, BÂRLAD
 SPIRIDON SONIA, POGANA - VASLUI
 SPÎNU TEODORA, BÂRLAD
 SPRIVAC STERIAN DUMITRU, ZORLENI - VASLUI
 STAMATIN ARISTICA, BANCA - VASLUI
 STAN ELENA, BÂRLAD
 STAN ENOCH, COROIEȘTI - VASLUI
 STAN FLORENTINA, POPENI - VASLUI
 STAN GHEORGHE, TUTOVA - VASLUI
 STAN GICA, POPENI - VASLUI
 STAN ILEANA, COROIEȘTI - VASLUI
 STAN IOANA, VETRIȘOIA - VASLUI
 STAN LORENA, BÂRLAD
 STAN MARIA, BÂRLAD
 STAN MIHAELA , CIOCANI - VASLUI

STAN MIHAI, BÂRLAD
 STAN PARASCHIVA, COROIEȘTI - VASLUI
 STAN VASILE, BÂRLAD
 STAN VASILICA MARIAN, BÂRLAD
 STANCIU CAMELIA, BÂRLAD
 STANCIU GAVRILĂ, TUNEȘTI
 STANCIU GHINIȚA , IVEȘTI - VASLUI
 STANCIU ILIE, IVEȘTI - VASLUI
 STANCIU IOAN , IVEȘTI - VASLUI
 STANCIU ION, POGANA - VASLUI
 STANCIU MARIA, IVEȘTI - VASLUI
 STAȘ IOAN, BÂRLAD
 STAVĂR ADRIAN, ZORLENI - VASLUI
 STĂNCESCU GHEORGHE LUCIAN, BÂRLAD
 STĂNCESCU MIRCEA, BÂRLAD
 STĂNCESCU VIORICA, BÂRLAD
 STĂNCULESCU VALERICA, BÂRLAD
 STĂVĂRACHE VALERIU, IANA - VASLUI
 STĂVĂRACHI GHEORGHE, BÂRLAD
 STĂNGĂ ALIN DANIEL, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 STĂNGĂ COSTICĂ, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 STĂNGĂ ROXANA MARIA, BÂRLAD
 STÎNGACIU ELENA, BÂRLAD
 STÎNGACIU GHEORGHE, BANCA - VASLUI
 STÎNGACIU IONELA , BÂRLAD
 STÎNGACIU SEBASTIAN , BÂRLAD
 STÎNGACIU VASILE, BANCA - VASLUI
 STÎNGĂ ELENA, BOGDĂNEȘTI - VASLUI
 STOIAN ADRIAN, BÂRLAD
 STOIAN DUMITRU, MURGENI - VASLUI
 STOIAN MARICICA, IVEȘTI - VASLUI
 STOIAN NICOLAIE, BÂRLAD
 STOIAN PAULICA, TUTOVA - VASLUI
 STOICA ANIȘOARA, MURGENI - VASLUI
 STOICA CIPRIAN , ZORLENI - VASLUI
 STOICA DORINA, BÂRLAD
 STOICA FLORENTINA, BÂRLAD
 STOICA LUCIAN, ZORLENI - VASLUI
 STOICA MARIN, BÂRLAD
 STOICA SORIN, BÂRLAD
 STRAT FELICIA, BÂRLAD
 STRĂOANU ELENA, SLĂNIC MOLDOVA - BACĂU
 STRĂTILĂ CARMEN, BÂRLAD
 STUPU ANICA, POGANA - VASLUI
 STUPU EMILIA, POGANA - VASLUI
 STUPU GHEORGHE, BÂRLAD
 STUPU GRIGORE, POGANA - VASLUI
 STUPU RADA, BÂRLAD
 STUPURAC MARIA, BÂRLAD
 SUHANEA CARMEN, BÂRLAD
 SUHARU DUMITRU, HĂLĂREȘTI - VASLUI
 SUHARU MARIUS, HĂLĂREȘTI - VASLUI
 SURUGIU DOMNICA , BÂRLAD
 SURUGIU LENUȚA, Sat Negriștești, Comuna Munteni, Galați
 SURUGIU LUCIAN , BÂRLAD
 SURUGIU MIHAI VALENTIN, BÂRLAD
 SURUGIU NICOLETA VALI, BÂRLAD
 SUSANU LUCIAN, ZORLENI - VASLUI
 SVÂRLEFUS ELENA, BÂRLAD
 SVÂRLEFUS IOAN, BÂRLAD

Colectivul de redacție

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Gheorghe GHERGHE
- Petruș ANDREI
- Teodora ZALDEA - asistent relații publice și comunicare
- Sorin BOCAN - operator I.T.

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR „Elena Cuza”

Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, et. 2, cam. 13

Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235-421.341, 0235-425.933

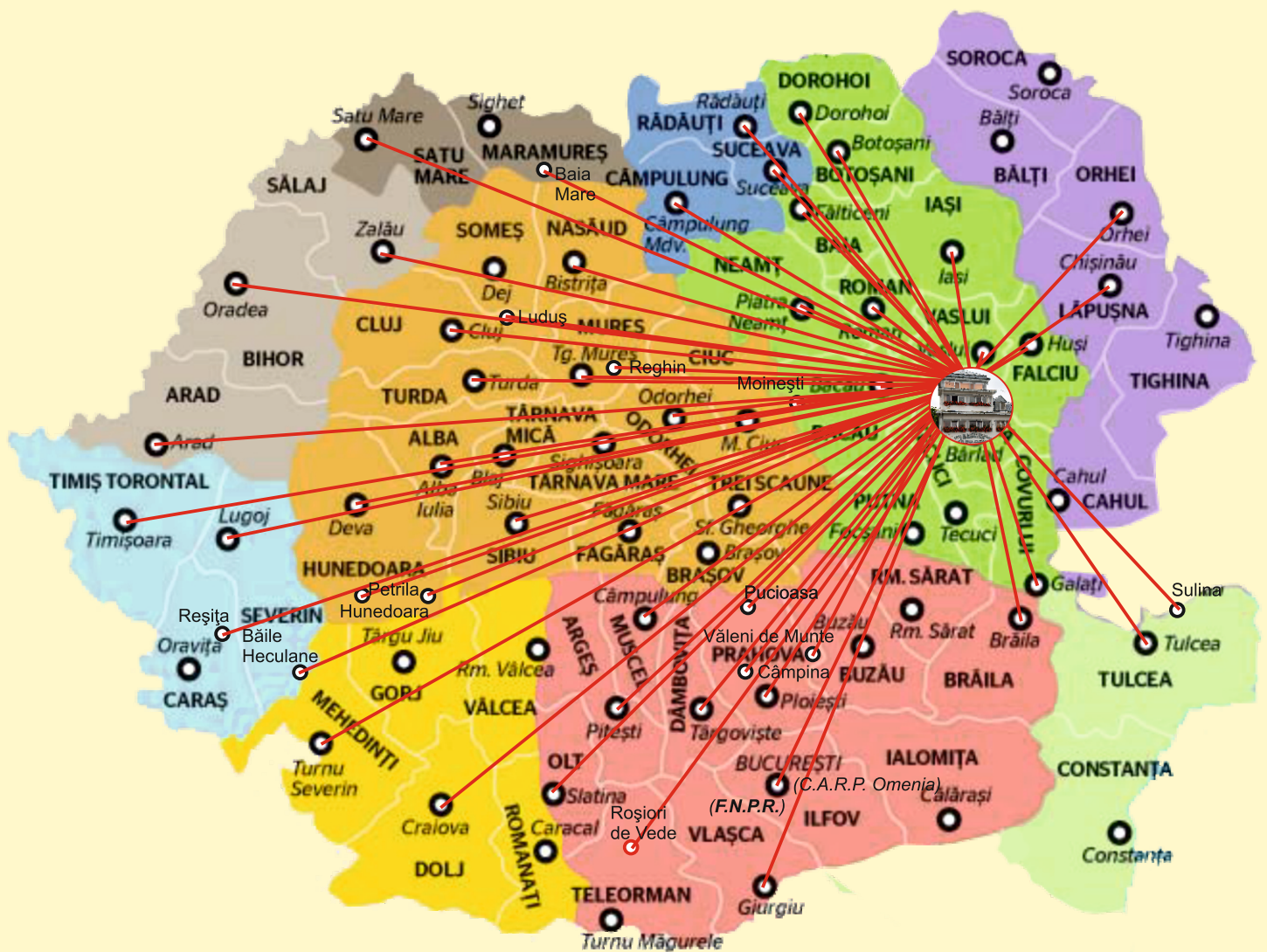
E-mail: revista@carpbarlad.ro

Web: www.carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
ISSN 2247 – 3580 ; ISSN-L = 2247 – 3580

Responsabilitatea pentru conținutul textelor aparține autorilor.

Ramificații și legături

***C.A.R.P. „Elena Cuza“ Bârlad
în expansiune...***